

New England Reader's Choice

JENNIE
GOUTET

*I
kegyvesztett*

Amazon
#1
bestseller

THE
CLAVERING
CHRONICLES

"Bámulatos"- Kristi Ann Hunter

JENNIE GOUTET

A
hegyvesztett

THE CLAVERING CHRONICLES

1. könyv

A fordítás alapja:
Jennie Goutet: A Fall from Grace
(The Clavering Chronicles i.)
Millefeuille Press, 2020

KNW kiadó, Budapest, 2024

ISBN 978-615-82091-7-5

Fordítás: Csepeli Veronika
Szerkesztés: Nádasi Krisz
Korrektúra: Csepeli Veronika
Tördelés: Somogyi Klára
Borító: Tankó Anita

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

© Jennie Goutet, 2020
© KNW kiadó, 2024
© Hungarian translation Csepeli Veronika, 2024

*A legjókli testvéremnek Stepfianie-nek
aki mindig elolvasa a könyveimet,
noha nem a kedvenc műfajában írok.*

ELSŐ FEJEZET

1817. december 27.

Hertfordshire

Sir Lucius Clavering, Mardley hatodik bárója éppen meglazította a nyakkendőjét, és elhelyezkedett vadászlakjának legkényelmesebb karosszékében, ami kor a bejáratí ajtón kopogást hallott, majd a kapunyi tásra induló szolga, Briggs lépteinek visszhangját.

A harminckettőt épp abban az évben betöltő báró nem számított látogatókra, és el sem tudta képzelni, miért érkezne őhozzá bárki ebben a késői időpont ban. Korábban utasította Briggsset, hogy ne zavarja, így elégedett mosollyal csukta be a fülét a könyvtáron kívüli zajok előtt, és a felmelegített konyakjáért nyúlt. A kandallóban megpattant egy fatuskó, és az alaposan kitisztított kémény felfelé húzta a füstöt. Sült vad

és a készülő franciamártás üdvözlő aromája lengte be a kőházat – a mentsvára hívogató illatai.

Lucius úgy vélte, amiért elviselte a birtokon a karácsonyi ünnepléssel járó kötelező körök fáradalmait, amit a még mindig ott élő, megözvegyült édesanyja és a fiatal testvérek szüntelen követelései okoztak, megérdemel egy csendes, önmagában elköltött vacsorát nyugalma helyrehozókként.

Ám minden ebbéli reménye szertefoszlott az óvatos kopogás hallatán. Felsóhajtott. – Tessék...

– Egy fiatal... *khmm*, hölgy az, uram – mondta Briggs. – Azt állítja, eltévedt a nagy hóban, és menedéket keres.

– Feltételezem, kísérő nélkül – érdeklődött Lucius egy szemöldökvonással. Nem ez volt az első alkalom; Lucius londoni birtokán történtek hasonló *balesetek*, amikor csinos fiatal lányok megmentésére kellett sietnie, de kezdte unni és egyre kevésbé viselte az ilyen fárasztó trükközéseket. Ráadásul úgy tűnt, most már Hertfordshire-ben sincs biztonságban.

– Természetesen – felelte Briggs cinkos csillogással a szemében.

– Akkor vezesse be – sóhajtotta Lucius.

A percekkel később a könyvtárába vezényelt lány a hasonló esetek mintapéldája lehetett volna. Az elragadó teremtés arca akár egy mosolygós alma, őzike szemekkel tekintett a báróra, a férfi markáns, hosszú orrára, mélyen ülő, fekete szemére, és éppen válláig érő, hullámos, fekete hajára. Ahogy a leány

levette főkötőjét, tökéletesen összefogott arany fűrtök omlottak a tarkójára.

– Szörnyen sajnálom, hogy megzavarom, méltóságos uram –
– suttogta a lány alig hallhatóan.

– Csak *uram* – válaszolt a férfi türelmet erőltetve magára -,
ha kérhetem. Halljuk, miben segíthetek önnek.

– Nagyon kedves... – Az ifjú hölgy tágra nyílt szemmel pillantott körbe a szobában. Az egész hátsó falat borító, véres vadászjelenetet ábrázoló festmény láttán megborzongott, és hátat fordított neki. Igaz, ez bántotta a bárót, mégis úgy vélte, a gesztus gyökere inkább mesterkéeltségből, mint finomkodásból ered.

Lucius várt, ingerültsége eközben alábbhagyott, sőt immár szórakoztatta az eset. – De hogyan került ide... kisasszony?

– A nevem Miss Woodsley. A postakocsi letett a dombon, és eltévesztettem az irányt. Azt hittem, ez az út Craigsonékhoz vezet.

– Ilyenkor postakocsi? Ez az első alkalom, hogy
ennyire korán érkezik. – Amikor a lány nem válaszolt, a férfi megkérdezte: – És kik ezek a Craigsonék?

A lány beleharapott dús alsó ajkába, és mélyen a férfi szemébe nézett. Lucius meglehetősen csinosnak találta, és rádöbbsent, hogy van benne valami ismerős. Először azt gondolta, Londonba valósi lehet, utána meg hogy egy helyi

család tagja, de aztán mindkettőt elvetette, mégsem tudta hová tenni a bájos teremtet.

– Craigsonéké jó nagy család, Hertfordshire-ből – mondta Miss Woodsley. – A lányuk, Constance hívott, hogy látogassam meg őket.

Lucius a homlokát ráncolta. – Azt hittem, a környéken minden családot ismerek. Hacsak nem bérelték ki a Burnham-birtokot... – A férfi a lányra nézett. – Melyik faluban laknak?

– Coddicotban, uram.

– Coddicot? Te jó ég, gyermekem! Igencsak messzire került onnan. A postakocsinak dél felé kellett volna fordulnia a welwyni elágazásnál, magácska most jócskán keletre van az úti céljától, Woolmer Greenben.

Lucius minden, a lány naivsága miatt támadt derűje elszállt, egyszerre komoly helyzetben találta magát.

Úriemberi kötelessége lett volna, hogy késedelem nélkül elkísérje ezeknek a Craigsonéknak az otthonába. Főleg ilyen időben!

– Hogyhogy egyedül utazik, és senki sem gondoskodik a biztonságáról? – fakadt ki Lucius.

Miss Woodsley a mennyezetre emelte a tekintetét, mielőtt válaszolt volna. – A paisley-i tanoda igazgatónője azt mondta, egyetlen szobalányt sem tud nélkülözni, hogy elkísérjen, uram, és hogy nagyon jól fogom érezni magam a postakocsin.

– Valóban? Milyen furcsa elképzelés ez egy igazgatóasszonytól, akinek aggódnia kellene az ön jóllétéért. Magára hagyni egy olyan jólnevelt fiatal lányt, mint ön, hogy egyedül bóklásson...? Felfoghatatlan!

El sem hiszem – tette hozzá magában.

Miss Woodsley lehajtott fejjel a csizmája oldalán olvadozó havat tanulmányozta. Lucius egyre terhesebbnek érezte a fiatal nő jelenlétét. Az eltervezett esti magányra és nyugalomra vágyott, nem arra, hogy ilyen időben kocsikázzon. Átgondolta a lehetőségeket. A nővére valószínűleg még mindig St. Albansben tartózkodik, rá nem számíthat, de talán Lady Harrowden befogadná a leányt. Kifejezetten kínosnak ítélte a régi szomszédjával való újra találkozás lehetőségét azok után, hogy az elmúlt két évben meglehetősen elhanyagolta... de a bajban bizonyosan segítene.

Lucius megrázta a fejét; ilyen későn nem zavarhatja, a lánynak Coddicotba kell mennie.

– Éhes? – kérdezte Lucius. – Megkérhetem a szakácsot, hogy hozzon valami táplálót, amíg átgondoljuk, mitévők legyünk.

– Ön túlságosan is kedves hozzám, uram. – A nem szívesen látott vendég lassan emelte fel pilláit. – Bár alig várom, hogy továbbindulhassak, örömmel fogadnék el valami tartalmasat.

És ezennel a csábítás kezdetét veszi – szögezte le magában Lucius. Bizonyára már az étkezés felénél tartanának, amikor

megszólalna az ajtócsengő, és a felháborodott apa, nagybácsi – vagy akárki -, akit az isteni útmutatás vezetett ide, a vadászatiakba, berontana az ebédlőbe, és felháborodottan kapna a fejéhez, hogy ártatlan lánya vagy unokahúga egy olyan *hírhedt szélhámossal* vacsorázik, mint Sir Lucius Clavering. Aztán kijelentené, hogy *azonnal* össze kell házasodniuk, hogy megóvják a leány makulátlan hírét.

Lucius biztosra vette, hogy Miss Woodsley a fogadalomtételig sem várna, máris felfedné, milyen ügyes, ravasz nőszemély. Még meg sem száradna a tinta a házassági szerződésen, neki máris fel kellene adnia a kényelmes egzisztenciáját, és persze minden barátja csak szánakozva ingatná a fejét. Luciust a hideg is kirázta a gondolattól.

– Briggs átkíséri önt az ebédlőbe, ahol a szobalány gondoskodik önről – közölte jeges udvariassággal. – Ő majd elintézi, hogy ez a kis *véletlen vendégség* az illendőség határain belül maradjon. – És bár bizonytalan volt benne, úgy vélte, Miss Woodsley szemében csalódottság csillant.

Ezen megítélése helyes volt.

MÁSODIK FEJEZET

A postakocsi utolsó előtti utasa – egy testes nő, állítása szerint az előkelőségek betegápolója – a billegő járműből hópelyhek örvényében ereszkedett le, de ez az időjárás a jelek szerint nem aggasztotta a sofőrt, a minden egyes állomásnál elhangzó kiáltásai legalábbis ezt mutatták, és ezért a kocsiban egyedül maradó fiatal hölgy, Selena Lockhart úgy döntött, ő sem aggódik miatta. A kövér pelyhek ártalmatlan, barátságos apróságoknak tűntek... csak ne kísérné őket csípős hideg.

Ahogy a nagy elánnal távozó asszony a küszöbön még terebélyes vállára vetette kosarát, megütötte vele a lányt. Selena biztosra vette, hogy meg fog látszódni a nyoma. A bőbeszédű nőből a szavakon túl fokhagyma- és szeszszag áradt, mégis, amint a postakocsi ajtaja becsukódott mögötte, és visszatértek az útra, Selenának máris hiányzott a társasága. Amíg ketten osztoztak a zárt kocsi melegén, Selena könnyedén

elhessegette a jövővel kapcsolatos borús gondolatait. És most hogy egyedül maradt, valósággal rárontottak.

Aprókat rándult, ahogy megcsapta a beáramló hideg, hiába húzta még szorosabbra magán a köpenyét. Aztán már annyira remegett, hogy összekoccantak a fogai. Hallhatóan. *Hát, Selena. Te ragaszkodtál ehhez a lépéshez, és most véghez kell vinned.* Különben is, bármi jobb, mint Robert Bromley kellemetlen figyelmének középpontjában lenni; a lassan időskorba lépő férfi még mindig azt képzelte, hogy a lánynak hálásnak kell lennie az ajánlatáért.

Újabb félórányi eredménytelen elmélkedés következett az utastérben zötykölődve, aztán a postakocsi nagyot fékezett. Selena előrebukott, és olyan erővel verte be a homlokát, hogy könny szökött a szemébe. Megfordult a fejében, hogy milyen szerencsés, ez az ütés újabb nyomot hagy, méghozzá egy még láthatóbbat, mint az iménti. Odakintről nyüzsgés és kiabálás hallatszott, amikor a sofőr a postakocsi tetején ülő magányos utassal együtt – aki korábban sikertelenül próbált bejutni az utastérbe, mivel nem fizette ki a pótdíjat – lemászott, hogy szemügyre vegye a kárt. Selena felhúzta a nehéz bőrfüggönyt, és az ablakból figyelte a történéseket.

III. ¹

– A jobb oldali tengely beragadt – mondta a sofőr mororván. Leütögette a havat a kalapjáról, és visszatolta a fejére.

– Nem meglepő, bátor húzás volt ilyen gyér fel– szereltségű kocsival útnak indulni. – Az utas elégedetlenkedve rázta a fejét.

A sofőr állal felé biccentett.

– Mit mondtál?

Selena az ajkába harapott. Ezek ketten azóta vitatkoztak, hogy néhány órával korábban a kocsis felszállította a tetőre az utast, és a civakodás csak fokozta a lány rossz érzését. Kétségbeesésében eszébe jutott, hogy talán már közel lehet a céljához annyira, hogy akár gyalogoljon, hiszen a következő megálló már az övé. A két férfi hangja egyre erősödött, és mielőtt a vita verekedésbe torkollott volna, Selena felkapta a kezításkáját, és kilökte az ajtót. Ha a bátorság nem jön magától, elő kell csalogatni.

– Kisasszony, nehogy elhagyja a kocsit – mondta a hajtó felhagyva a férfi utassal való veszekedéssel, abban az elutasító hangnemben, amelyet azóta használt a lánnyal szemben, hogy felismerte annak alacsony rangját. – Két jókora lökés, és újra útra kelünk.

– Te meg miről beszélsz? – Az utas csípőre tette a kezét. – Ez a kocsi nem megy sehova. Egy igás lóra lenne szükségünk, hogy kihúzzon minket... és nem mellékesen több férfierőre.

A sofőr felfújta mellkasát, mint a *baromfiudvar királya* címért harcra készülő kakas. – Te vagy ennek a járműnek a sofőrje?

– Elnézést – szakította félbe Selena. Nem hagyta, hogy a kocsis fennhéjázó modora eltántorítsa tervétől. – Tudja valamelyikük, hol vagyunk?

A sofőr türelmetlen pillantást vetett rá. – Most értünk be Woolmer Greenbe – vetette oda, aztán visszafordulva a férfi utashoz, hozzátette: – És ez egy széles, sík út...

A Woolmer Green név semmit sem mondott Selenának. – Milyen közel vagyunk a Harrowden– birtokhoz? – kérdezte.

– Harrowden? – A sofőr látványos megvetéssel fordította el tekintetét az utastól, és megdörzsölte az állát. – Úgy számolom, úgy négy mérföldre van innen.

Selena elszántsága kissé megingott, és összébb húzta magán a köpenyét, menedéket keresve a hullámzó fuvallatokkal érkező hópelyhek elől. – Akkor lehetetlen gyalog megközelíteni. – A kocsisra nézett. – Mik a tervei, uram? Tényleg úgy gondolja, hogy kiszabadulhatunk innen, a hó fogságából? – A szemével kérdezett, azt sugallta: *csak semmi harsánykodás, az igazságra van szükségem.*

A kocsis válaszra nyitotta a száját, de megállt, amikor az utas felvonta a szemöldökét. Vonakodva préselte ki a szavakat. – Tán neki van igaza. A kerék egy befagyott barázdába ütközött, és a tengely eltörött. Már csak három mérföld az utolsó fogadóig – magyarázta, aztán tetőtől talpig végigmérte a köpenyes lányt. – Eloldjuk a lovakat, kegyed velem jöhet.

Selenába villámként hasított az ellenérzés. – Nem, nem hiszem, hogy csatlakozom magukhoz – mondta határozottan.

Leengedte a karján egyensúlyozott kezítaskát, és a fogantyújánál fogva két kézzel megmarkolta. – Majd keresek menedéket ott, abban a házban, amelynek fény árad ki az ablakán. Egészen biztos vagyok benne, hogy ott majd megszánnak és segítenek. Kérem, vigye a célállomásra a bőröndömet, megkérem Lady Harrowdent, hogy küldjön valakit, aki holnap felveszi az ottani postakocsistációban. – Selen a magabiztosságával önmagát is meglepte. – Mindenesetre ha rablók érkeznének, hogy kifosszák a kocsit, amíg önök távol vannak, Isten a tanúm, hogy nincs nálam semmi értékes, amit ellophatnának. – Nem várta meg a két férfi reakcióját, megfordult, és elindult.

Jó néhány métert meg kellett tennie a fákkal szegélyezett ösvényen, mire végre nem hallotta a férfiak vitáját, amely a nyomában újra életre kelt. A csend megkönnyebbülés volt számára. Jól tudta, mennyire kiszolgáltatott helyzetben van és veszélyes egyedül utaznia két ismeretlen erkölcsű férfi kíséretében. Minél hamarabb megfélemeznek róla, annál jobb. Nem, sokkal bölcsebb döntésnek bizonyult az irányt a kastély felé vennie, amelyet a távolban látott. Az épület jókora méretéből kiindulva szolgákra és tiszteletreméltó házigazdákra számított; ha megemlíti, hogy Lady Harrowdenhez tart látogatóba, megadják neki a szükséges védelmet.

A hóban haladva a csend egyre kevésbé volt a barátja, és a ház is távolabbinak bizonyult, mint ahogyan azt először gondolta. A fák között mozgást észlelt maga mellett; a szíve nagyot dobant, a karja pedig fáj a bőrrönd és a benne cipelt könyvek súlyától. A lába égett a hidegtől, és minden egyes lépésnél hódarabok csúsztak a csizmaszárába.

Selena végre megérkezett, és megragadta a bejáratí ajtó kopogtatóját. Gombóc gyűlt a torkában, miközben a hidegben várakozott. Körbejáratta tekintetét a kétszintes, kőből épült, emeletenként nyolc ablakkal díszített kastélyon. A közeli fák lombkoronájából bagolyhuhogás hallatszott, a lány ijedtében felugrott a hátborzongató hangra.

Az elmúlt három esztendő alatt az idegrendszere megedződhetett volna, de úgy tűnt, mégsem volt elegendő az idő. Egy év kellett, hogy kiheverje a sokkot, hogy az apja a teljes családi vagyont eljátszotta és kétségbeesésében az italhoz menekült, valamint hogy miután visszautasította Matthew Downing házassági ajánlatát, az előkelő baráti társaságuk kitüntetett figyelme a semmibe vesszen. Egy újabb év elteltével szertefoszlott minden reménye, hogy új jövőt teremthet az anyja bedfordi kis birtokán; kiderült, hogy a helyi nemeseknek túl sok köze van a londoni társasági élet lüktetéséhez és finom pletykáihoz. A harmadik évben még mélyebbre süllyedt a szegénységben, miután az apja legyengült és belehalt az

influenzába, majd jöttek a behajtók, hogy elvegyék azt a keveset, ami még maradt.

Nehezen indult el otthonról, felelősségteljes lányként, négy testvér közül a legidősebbként, de meggyőzte az anyját, hogy ez az egyetlen megoldás, ha nem hajlandó belemenni egy szerelem nélküli házasságba, és valóban igaza volt. Nem volt módjuk arra, hogy egy londoni bálon lehetőséget biztosítsanak a húgainak arra, hogy a kedvességüket és bájos arcukat látva néhány úriember fontolóra vegye a hozomány nélküli házasságot. Selena távozásával legalább egy szájjal kevesebbet kell etetnie az anyjának, Lady Harrowden pedig tekintélyes fizetést ajánlott. Ha Selenának valaha is szüksége volt a gondviseléstől egy jelre, hogy jó úton jár, akkor ez az állásajánlat az volt – legalábbis eddig így gondolta.

Az ajtó kinyílt, de a mögötte álló férfi nem úgy nézett ki, mint egy szolga. Túl finom volt a ruhája, az álla szép ívű, a homloka nemes, közepén markáns ráncsal. Az arcán gőgös felsőbbrendűség tükröződött, és Selenáé szerint még valami más is – irónia.

– Igen, kisasszony? Miben segíthetek?

– Jó estét, uram. Harrowdenbe tartottam, de a postakocsi árokba esett. Az útról láttam ennek a háznak a fényeit, és reméltem, hogy itt segítséget kaphatok.

– Nem számítottam rá, hogy tyúkólat fogok nyitni, amikor ma reggel kitártam a redőnyöket – hangzott a férfi rejtélyes

válasza. – Harrowden? Legalább a jó városban tartózkodik...

Milyen furcsa köszöntés. Selena nem tudta, mit válaszoljon, így megvárta, hogy a férfi folytassa.

– És mi dolga van Lady Harrowdennel? – Cinikus tekintetével végigpásztázott Selenán, és a nő éppoly rongyosnak érezte magát, mint amilyennek bizonyosan látszott. A köpenye nemcsak ódivatú volt, de foltokban elvesztette a fényét is. – Feltételezem, társalkodónőre van szüksége.

Selena egy pillanatig füstölgőit magában. Ha ez a férfi még a vele történt szégyenletes események előtt ismerte volna, nem merne ilyen szemtelenül beszélni vele. De bármennyire is szeretett volna, nem viselkedhetett vele lekezelően – szüksége volt a segítségére. De miért is lepi meg a férfi reakciója? Ilyen az egész társadalom.

– A sejtése helyes, uram – válaszolta Selena még mindig a küszöbön várakozva. Hideg hóvihár tombolt a háta mögött, de a férfi nem hívta be. Talán súlyos hibát követett el, hogy egyedül jött ide, de vissza már nem fordulhatott. A hajtó már régen elment, valószínűleg csak az üres postakocsi maradt hátra... a másik választás egy négymérföldes túra, és biztosan eltévedne vagy halálra fagyna, mielőtt odaér Harrowdenbe.

Az úriember mögött egy nő alakja tűnt föl. A hölgy elegáns, krémszínű ruhát és kankalinsárga kiskabátot viselt, Selena túl

fiatalnak tartotta ahhoz, hogy ennek a férfinak a felesége legyen, de más magyarázat nem kínálkozott.

Selena azonnal megnyugodott, és ragyogó mosoly ült ki az arcára. – Jó estét, asszonyom. Megkönnyebbülve látom, hogy a ház úrnője is itthon van. Már attól féltem, hogy agglegénylakba csöppentem.

A bizonytalan tekintet, amelyet a nő a férjének küldött, összezavarta Selenát. Arra jutott, hogy talán friss házások, és az ifjú feleség nem érzi jól magát az új helyzetben. Selena összehúzta a szemét. Vagy talán a ház ura egy zsarnok, és a saját felesége is meghunyászkodik előtte? Nagyon is ráillene az úrra, legalábbis a bemutatkozásból következően. A saját biztonsága érdekében és a siker reményében úgy döntött, a nő tetszését igyekszik megnyerni.

– Biztosíthatom, hogy nem fogom sokáig zavarni – mondta Selena, immár figyelmen kívül hagyva a ház urát. – Ha megengedik, hogy üzenjek Harrowdenbe, egészen biztos vagyok benne, hogy azonnal küldenek értem valakit.

– Na, ez már sok... – mormogta az úr, miközben a feleségére nézett. Egy lépést hátrált, és gúnyos mosollyal az arcán összefonta a karját. Selena anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna rá, segítségért könyörgő tekintetét a nőre irányította.

Ám amaz csak habogott.

– Én... én...

– Folytasd csak – biztatta az úr. Úgy tűnt, örömét leli a nő zavarában. Selena fejében megfordult, hogy egy örültekházába került.

Félénk pillantást vetve férjére, a fiatalasszony azt mondta: – Biztos vagyok benne, hogy a konyhán már elkészült a vacsora, és jut is belőle, nem igaz?

Ekkor a házigazdák mögül megszólalt egy hang.

– Uram, a vacsorát már felhozták, és az ebédlőben várják önöket.

Az úriember tekintete Selenára szegeződött, majd a válla fölött hátraszólt: – Tegyen fel még egy terítéket.

Selena megnyugodott, hogy bebocsátást nyer. Már nem érezte a lábujjait, és meleg köpenye is hatástalannak bizonyult a csípős hideg ellen. A férfi szélesre tárta az ajtót, mire Selena tett egy lépést befelé.

– Köszönöm, uram – mondta, majd a feleséghez fordult, és egy apró pukedlivel tisztelgett előtte. – És önnek is, asszonyom.

– Woodsley kisasszony valójában nem a feleségem – mondta az úr az ebédlő felé tartva, de közben nem nézett hátra, és Selenának kellett megfejtienie, hogy ez valójában mit is jelent. Azonnal rájött a célzás értelmére, és érezte, hogy elpirul.

Nem egy örültekházába tévedt be, dehogy.

A bűn házába!

Nem csoda, hogy szegény lány olyan kényelmetlenül érzi magát. Vajon Selenának milyen szerepet szán? Ő lesz a legújabb préda, akit meghódíthat? Ennél még a hóvihar is jobb volt. Zsibbadtan követte a férfit. Immár elhagyta a bátorsága, könnyek szúrták a szemét.

A házigazda megállt egy sötét faajtó előtt, majd kinyitotta, és bevezette maga előtt a fiatal hölgyet. Amikor Selena is odaért, a férfi egy enyhe nyomással a vállán megállította. Közelebb lépett hozzá, amíg ő kénytelen volt felnézni rá. Úgy tűnt, mintha tanulmányozná, keresne valamit a szemében; Selena szíve szabálytalanul vert a hidegtől és a félelemtől.

– Nem fogom bántani – mondta halkan, mintha egy megsebzett állatot nyugtatna. Aztán anélkül, hogy elszakította volna tekintetét a lányétól, odaszólt a szolgának.

– Tudd meg Finntől, el lehet-e jutni Harrowdenbe ilyen időben! Ma este elkísérjük oda ezt a fiatal hölgyet.

– Azonnal szólok a lovásznak, Sir Lucius – felelte a szolga, azzal elsietett.

– Köszönöm – suttogta Selena, és belépett a férfi előtt az ebédlőbe. Egy másik szolgáló épp italt töltött. Selena minden aggodalma, hogy Miss Woodsley talán ugyanúgy megrémült, mint ő, elszállt, amikor a fiatal hölgy számító pillantást küldött feléjük, pontosabban a Selena háta mögött a szobába belépő Lucius báróra.

Miss Woodsley csábító mosolya meghazudtolta a szelíd, gyermeki hangjával tett első benyomást. – Lucius úr, ön éppen azt kezdte magyarázni, hogyan juthatnánk el Coddicotba. Nagyon kedves öntől, hogy felajánlotta...

Lucius leült, hátradőlt, és a szolga levest szedett a tányérjába. – Reméljük, hogy az időjárás kegyes lesz hozzánk, és holnap valóban útnak indulhatunk. Addig is, azt hiszem, a sors választ küldött nekünk Miss... – Selena felé fordult, és kérdően felvonta a

szemöldökét.

– Lockhart kisasszony – válaszolta a kérdezett.

– Lockhart kisasszony alakjában. Mivel Miss Lockhartot Harrowdenbe kell vinnünk, megkérjük Lady Harrowdent, hogy a hírneve megőrzése érdekében szállásolja el önt is éjszakára. Reggel aztán mentesítem őket a további istápolás alól és Coddicotba viszem, átadom a barátainak... akik bizonyára már teljesen magukon kívül vannak az aggodalomtól.

A férfi szeme szórakozottan csillogott, és Selena immár igazán összezavarodott. Ez a nő nem a szeretője? Talán Selena eddig helytelenül ítélte meg a férfit.

Észre sem vette, amikor a szolga megtöltötte a tálját gőzölgő levessel, csak megérezte a melegét az arcán. – Nagyon hálás vagyok önnek, uram – felelte

Selena, és Miss Woodsley-ra pillantott. Közelebbről szemügyre véve a lány nem lehetett több tizennyolc évesnél. Hogy kerülhetett ide?

Miss Woodsley ideges mozdulattal az ujjai köré csavarta a szalvétát. – Lucius úr – kezdte kissé elbizonytalanodva –, értékelem a nemes törekvést, hogy megvédje a hírnevemet, de... nem tolakodhatok be Lady Harrowden házába.

Ezen a ponton megállt, hogy levegőt vegyen, és Selena azt hitte, talán fél, attól ilyen görcsös, mígnem kibökte: – Biztosan meg tudjuk védeni a jó híreket úgy is, hogy itt maradok, bölcsebb lenne, ha kora reggel indulnánk.

Selena tágra nyílt szemmel figyelt. Első benyomásra úgy tűnt, hogy Sir Lucius a vadász, Miss Woodsley pedig az üldözött, de most...

– Ön téved, kisasszony – felelte Sir Lucius, kézbe véve a kanalát. – Engem cseppet sem érdekel a hírneve – vetette oda, és nem Selena volt az egyetlen, akit megráztak kemény szavai. Vele szemben Miss Woodsley olyan ábrázattal ült, mintha pofon vágták volna.

– Ebben a jelen ügyben – folytatta Sir Lucius -, engem kizárólag a magamé foglalkoztat. – Alighogy ezt kimondta, egy újabb látogató kopogtatása visszhangzott a házban.

Sir Lucius megemelte a borospoharát. Szája sarkában mosoly bujkált.

– Ó, kezdődik a móka.

HARMADIK FEJEZET

Pontosan az történt, amire Lucius számított. A szolga nyomában egy daliás fiatalember rontott be feldúl- tan a szobába. Meglibbenő köpenye alól vékony penge villant elő. Levette a kalapját, és remegő ujját Lucius felé emelte.

– Ön, uram, felelni fog a húgom elcsábításáért. Nem lep meg, hogy ártatlansága egyenesen egy ismert szélhámos csapdájába vezette, de biztosíthatom, uraságodat a hírneve nem fogja megmenteni, magam gondoskodom arról, hogy igazságot szolgáltatassanak, még ha a saját kezemmel kell is megtennem.

E kijelentése némileg komolyságát veszítette, amikor a férfi benyúlt a mellényzsebébe, zsebkendőt vett elő, és megtörölte az orrát. Lucius szórakozott pillantást vetett Briggsre, majd Miss Lockhartra – a fiatal hölgy döbbenten bámult bátyjára.

A férfi visszatúrte a zsebkendőt és körbehordozta tekintetét a szobán. Közelebbről szemügyre vette az asztal körül összegyűlt kis társaságot, Miss Lockhart láttán megrökönyödött.

Lucius felállt. – Engedje meg, hogy bemutatkozzam – kezdte -, Sir Lucius Clavering vagyok, Mardley bárója. De ezek szerint ön névről már ismer engem... – Lucius gyanakvón összehúzta a szemhéját, mert bár egykoron ő is, mint minden korabeli férfi, szórakozott szép örömlányokkal, az efféle hölgyek már régen nem érdekelték. Hogy a hírneve nem makulátlan, leginkább annak köszönhető, hogy mindössze a legszükségesebb udvariasságot tanúsította fiatal hölgyek iránt, s anélkül járt bállokba, hogy bármelyiküknek házassági ajánlatot tett volna. A *szélhámos* jelzöt ezen viselkedése okán, pusztán rosszindulatból ragasztották rá.

– Egyáltalán nem nevezném szerencsémnek, hogy megismertem uraságod-folytatta Lucius -, mondhatnám, nem lettem tőle gazdagabb. Gondolom, felismeri a húgát, Miss Woodsley-t. Ő pedig – a másik nemrég érkezett hölgyvendég felé biccentett -, Miss Lockhart.

Az ifjú habogva szólalt meg. – Nem tudom, miféle játékot űz, uram...

– Nos, semmilyen – felelte higgadtan Lucius, elnyomva magában az ingerültséget. *Kinek képzelet magát ez a zöldfülű?* – Mielőtt azt hinné, szemet vettem a húgára, akit egy véletlen

folytán kényszerültem vendégül látni, hadd biztosítsam, hogy szó sincs ilyesmiről. Miss Lockhart jelenléte elegendő biztosíték a kedves húga makulátlan hírnevének megőrzésére.

Woodsley úr úgy szorította a kard markolatát, mintha még mindig reménykedne abban, hogy párbajra kerül sor. *Bolond.* A fiatalember nem fog győztesként távozni.

– Ugyan miféle illetet tanúsít ez a nő? – kérdezte Woodsley úr, miközben ellenszenvvel pillantott Miss Lockhart viseltes öltözkére. – Hogyan kerülhetett egy legénylakásba kíséret nélkül?

Lucius hátrahőkölt, amikor Miss Lockhart talpra ugrott és megvédte magát. – A helyzetemhez semmi köze, uram. De ha már szabálytalanságokra akarunk rámutatni, akkor ugyanezt kérdezhetném a húgától is.

– Nem értem, hogy ez miért tartozik magára...

– Pontosan – felelte Miss Lockhart, vészjósló pillantást villantva Luciusra.

– A saját fegyverével fogják legyőzni – morogta Lucius, miközben intett az inasnak, hogy hozza a második fogást. Bár eleinte úgy tűnt, Lucius búcsút mondhat a békéjének, az este immáron egészen ígéretes folytatással kecsegtetett. Lucius még csak nem is unatkozott.

Azonban az idejét érezte, hogy véget vessen ennek a bohózatnak. – Azt látom, mennyire aggódik a húga épsége miatt. Mekkora szerencse, hogy felfedezte a hollétét!

Bizonyára afelől is megnyugodott, hogy a jó híre sértetlen. Időben érkezett, minthogy éppen el akartam kísérni őt Miss Lockharttal együtt Harrowdenbe, a grófnőhöz, ugyanis Miss Lockhart nála fog lakni.

– Lady Harrowden? – kiáltott fel a férfi döbbent pillantást vetve a húgára.

– Mily megkönnyebbülés, hogy mégsem kell Lady Harrowdennek kellemetlenséget okoznom azzal, hogy váratlan vendéget hozok neki. – Lucius a szolgálóhoz fordult.

– Briggs, gondoskodna róla, hogy a vendégeinknek mindenük meglegyen, amire az útjuk folytatásához szükségük van?

Miss Woodsley evőeszközei koccantak a tányéron, ahogy felállt, s arca kipirult. Pillantást sem vetve Luciusra, elsietett a bátyja mellett, az ajtó felé vette az irányt.

– Nos, uram... természetesen nagyon hálás vagyok önnek. Látom, eléggé félreértettem a helyzetet, és ha kellemetlenséget okoztam önnek, hát elnézést kérek érte. – Woodsley úr békítőleg mosolyt erőltetett az arcára. – Nem szeretném, ha emiatt kellemetlenül éreznénk magunkat, ha esetleg Londonban újra találkozoznánk...

– Joseph, menjünk. – Miss Woodsley ezzel zárta a mondandóját, Lucius mérhetetlen megkönnyebbülésére. Mielőtt az ajtó teljesen becsukódott volna, még hallatszott, hogy elkeseredetten kifakad: – Elkéstél.

– Ne képzeld, hogy csak csettintesz, és máris megjelenek, még akkor sem, ha elengeded az adósságomat – érkezett a báty tompa válasza a csukott ajtón keresztül. – Az efféle elvárásokat tartogasd az udvarlóidnak.

Lépteik távolodtak és hangjuk fokozatosan elhalkult, ahogy Briggs kikísérte őket.

Miss Lockhart összenézett Luciusszal, aztán meg- rázta a fejét és halványan elmosolyodott. Újra helyet foglalt. – Az ideérkezésemkor meg voltam győződve arról, hogy a Bedlam Bolondokházában kötöttem ki, és még mindig nem vagyok teljesen biztos benne, hogy ez nem valami efféle intézmény. Azonban már látom, hogy nem mindenről ön tehet... – A lány arckifejezése szigort tükrözött, de a szemében Lucius, villanásnyi ideig ugyan – ha nem is humort, de – megenyhülést vél felfedezni.

Megtörölte a száját a damasztyszalvétával. – Tudja, néhány nő meglehetősen... elszánt – mondta, mire Miss Lockhart megemelte az állát és élesen beszívta a levegőt.

– Hadd legyek teljesen őszinte. *En* nem tartozom közéjük.

Lucius bűnbánóan ingatta a fejét, amiért rossz következtetést vont le. Közelebből megdöbbenő volt a lány málnapiros szája és tökéletes ívű szemöldöke az okos, szürke szempár fölött, amely oly sok érzelmet kifejezett már eme rövid együtt töltött idejük alatt. Miss Lockhart egy divatjamúlt vörös köpenyben érkezett, és az alatta viselt ruha

meglehetősen kopottas volt, ám amint megszólalt, azonnal megmutatkozott rátermettsége.

Nem lett volna szabad elhamarkodottan ítélnie.

Briggs kinyitotta az ajtót. – Uram, a kocsija készen áll, ha használni óhajtja. A havazás már majdnem elállt.

– Nagyon jó. – Lucius Miss Lockhart felé fordult, és most, hogy a legrosszabb aggálya alaptalannak bizonyult, sokkal kedvesebben szólította meg: – Nem sietünk. Megkínálhatom egy kis brandys pudinggal? Csaknem elkékült a hidegtől, fel kell melegednie, mielőtt útnak indulunk.

Selena, miután evett, egészen felderült, és most, hogy tagjai felolvadtak, kísértést érzett, hogy elnyúljon a kandalló előtt elhelyezett, csábítóan hívogató kanapén, és elaludjon. Ezt persze nem tehette, hát kényszerítette magát, hogy ébren maradjon. A Harrowden-birtokra tart, ami hamarosan az otthona lesz. *Kérlek, Istenem, add, hogy szívesen lássanak ott.*

Rövidesen Sir Lucius indulásra készen állt, a lány vonakodva vette vissza a köpenyét. A ruhadarab, hiába szárították a tűz előtt, nyirkos maradt. Ám a báró meglepő figyelmességgel készült – a bakon nemcsak egy forró téglát volt elhelyezve a lábánál, hanem takarókat is biztosított a számára.

Legalább már tudta a nevét. Sir Lucius Clavering. Selenának fegyelmeznie kellett magát, hogy ne tulajdonítson túl nagy jelentőséget a férfi jóindulatának. Csak idő kérdése lenne, hogy mikor emlékezteti a rangjára és a közöttük húzódó

társadalmi szakadéokra. Jobbnak látta, ha elfogadja a gáláns felajánlást annak, ami: udvarias gesztusnak.

Eltékelte a lovak patadobogásától és a kocsikerekek surrogásától a havas úton, csend uralkodott a tájon, Sir Lucius tartotta a gyeplőt, a lovászfű mögöttük ült. Selena egyszerre érezte a takaró melegét és a fagyos levegőt; elemi erővel tört rá a fáradtság – illetve az a megnyugtató érzés, hogy mióta elhagyta az anyja házáat, most először valaki más irányít. Noha elhatározta, hogy éber marad, a biztonság érzése puha felhőként telepedett rá. Ásított egyet.

– Ha nem szeretne, ne válaszoljon a kérdésre, de elmondaná, hogyan került a grófnő alkalmazásába? Honnan származik? – Sir Lucius lepillantott rá; olyan magas volt, olyan jóképű és olyan megnyerő, hogy a lány végre elengedte magát. Már jó néhány éve nem találkozott olyasvalakivel, akire felnézhetne – persze el kellett ehhez tekintenie a férfi kezdeti arroganciájától -, így még nehezebben viselte, hogy esélye sincs elnyernie a jóindulatát.

– Bocsásson meg – mondta Selena; a fáradtságtól és a hidegtől könnyező szemmel elnyomott egy újabb ásítást. Utána válaszolt. – A közelmúltban egy Bedford melletti faluban éltem, anyámnak ott van egy kis birtoka. Lady Harrowden az apám másodunokatestvére, tehát nem állunk túl szoros rokonságban, de ahhoz elég, hogy felvettem vele a kapcsolatot, hogy a szolgálatába szegődhessek – mondta.

– Á, tehát sosem volt Londonban elsőbálozó? Miért vállalna olyan szerepkört, amelyben valószínűleg nem lesz több, mint egy szolga? Kegyed nem lehet több húszévesnél.

– Huszonhárom vagyok – válaszolta a lány rövid habozás után. És... hát nem volt nyilvánvaló számára a helyzet? – Amikor apám meghalt, a birtoka az unokatestvéremre szállt, aki...

Selena itt elhallgatott, emlékek sora villant fel előtte. Összepréselte az ajkát. – ...aki semmilyen tanácsot nem fogadott meg a birtok vezetésével kapcsolatban. Így hamarosan új otthont kereshettünk magunknak. Nem maradhattam anyám terhére, eszébe jutott ez a rokonság, és most itt vagyok.

Sir Lucius elkomorult, és amikor végre megszólalt, csak annyit mondott: – Ne hagyja, hogy magára ijessen. Lady Harrowden híres az éles nyelvéről.

Selena szorosabban összehúzta vállán a takarót. – Nos, nem hinném, hogy meg tudna enni reggelire.

Válasza mosolyt csalt ki átmeneti jótevőjéből.

Hamarosan megérkeztek. A hintó kerekei tompán gördültek a hóban, ahogy végighajtottak a Harrowden-ház bejárati lépcsőjéhez vezető ösvényen. A birtokhoz képest nem volt rendkívüli az épület mérete, de háromszor akkora volt, mint Sir Lucius háza.

Selena hideg borzongása remegésbe váltott.

Ha itt nem találja meg a helyét, hová mehetne még?

Lucius leugrott a kocsiról, és átadta a gyeplőt Finn-nek, a lovásziúnak, és ő maga segített Miss Lockhart-nak leszállni. A kocsiban hagyták a takarót; a karcsú nő reszketett az oldalán, Lucius késztetést érzett, hogy átkarolja és megóvja a vad szélről. Ám ehelyett inkább felajánlotta a karját, s felkísérte a lépcsőn. Ahogy a kopogtató hangja elhalt, az ajtó kisvártatva kinyílt.

– Jó estét, Mullings – mondta a komornyiknak Lucius. – Azt hiszem, Lady Harrowden ma estére várja Miss Lockhartot. A postakocsija a vadászlakom közelében felmondta a szolgálatot. Hacsak a hajtó nem húzta ki a járművet a nyomvályúból, valószínűleg még mindig ott van, a hölgy csomagjával együtt. Mi magunk mellékutakon jöttünk.

A komornyik félreállt, hogy beengedje őket. – Igenis, uram. Az egyik inas már elment a csomagért a stációra, és már vissza is tért vele. A fogadósnak nem volt tudomása arról, hogy a postakocsi miért késik. Kérem, várakozzanak idebent, a melegben, amíg értesítem Lady Harrowdent az ifjú hölgy érkezéséről – mondta.

Ahogy a komornyik eltűnt a folyosóról nyíló egyik ajtóban, és Miss Lockhart körbejáratta tekintetét a helyiségben, Luciusnak alkalma nyílt alaposabban tanulmányozni őt. A szemei túlságosan közel

álltak egymáshoz ahhoz, hogy szépségnek bélyegezhesse, ettől eltekintve vékony orra és édes szája meglehetősen csinosná tette. Amikor kíváncsian felfelé biccentette az állát, feltárult hattyúnyaka, és rendezett hullámokban az arcába omló hajfürtjei mögül éppen csak láthatóvá vált a profilja.

Miss Lockhart nem panaszkodott a hidegre, bár az orra és a füle hegye igencsak piroslott. A lány egyetlen pillantásra sem méltatta a férfit, és Lucius azon tűnődött, vajon mit szól a lány az új helyhez. Egyikük sem szólalt meg, percekkel később nyílt az ajtó, és a komornyik helyett Lucius nővére, Maria lépett ki. Luciusnak a nyelve hegyére törleszkedett egy cifra káromkodás.

– Lucius! – Maria Holbeck belépván a szobába mindkét kezét az öccse felé nyújtotta. Amaz kötelességtudóan megcsókolta, és igyekezett elrejteni a szája sarkában bujkáló fintort. Ez a váratlan találkozás szertefoszlatta minden abbéli reményét, hogy az újév mentes lesz a további családi kötelezettségektől; Maria korábban azt közölte vele, hogy ő és a férje a családjukkal együtt St. Albansben maradnak.

Maria összehúzott szemmel fordult Miss Lockhart felé. – Lady Harrowden üzeni, hogy várja önt, odabent azon tűnődtünk, mi történhetett a hintóval. Milyen bájos *véletlen*, hogy épp az öcsémnél kötött ki.

Jöjjön, bekísérem Lady Harrowdenhez.

Maria intett Miss Lockhartnak, majd újra Luciust szólította meg. – Tudom, azt remélted, hogy végre egyedül maradsz pár napra, de azt hiszem, a sors ellened fordult. Épp hozzád mentem volna, hogy meghívjalak a szokásos vízkeresztbálunkra, de hogy itt vagy, megspóroltad nekem az utat. Sőt magad mondhatnád el nagynénénknek, hogy te is megtisztelsz majd minket a jelenléteddel.

Lucius megfordult, hogy kövesse Miss Lockhart-ot. – Nem tervezem, hogy részt vegyek egyetlen bálon is – válaszolta kimérten. – Ezért mentem a vadásziba.

– Az élet gyakran másképp alakul, mint ahogyan elterveztük – válaszolta szigorúan Maria.

Milyen igaz volt ez... Miss Lockhartra. Lucius biztos volt benne, hogy nem a saját akaratából hagyta el a családját, hogy egy mogorva öregasszonyhoz szegődve szolgáljon. Lucius így harminckét évesen elérte azt a kort, hogy kiáll jón magáért. Legalábbis a legtöbb energiáját ennek biztosítására fordította. Hogy békében és kényelemben hagyják – ez volt minden, amit kért. És nem igazán tudta elképzelni, hogy ez idővel változna. Habár nem kívánta látni Lady Harrowdent, volt valami, ami arra késztette, hogy Miss Lockhart miatt maradjon – kíváncsi volt, mi lesz vele.

Miss Lockhart közben megállt és Lucius felé fordulva szóra nyitotta a száját, de az már nem derült ki, mit akart mondani, ugyanis Maria a szalon felé mutatott. – Két éve nem

találkoztatok, Lady Harrowden bizonyosan örülne a viszontlátásnak.

Lucius a szobába lépve még éppen elcsípte, ahogy Lady Harrowden összevonja a szemöldökét Miss Lockhart érkezése láttán. Döbbenten figyelte, hogy a mindig is meglehetősen szigorú özvegyasszony merev arcvonásait most keserűség váltja fel.

– Hogy képzeled, hogy ilyen megtépázottan állít be hozzám?
– támadta le Lockhart kisasszonyt. – És ráadásul a szoknyapecér unokaöcsém társaságában... – folytatta a bárónak címezve mondandóját. – Lucius, te is jól tudod, hogy ez az igazság, nem számít, hogy hátulgombolós korod óta ismerlek. – Visszafordulva Miss Lockharthoz, Lady Harrowden hozzátette: – Elküldtem az inasomat önért, de üres kézzel tért vissza.

Bár Lockhart kisasszony arckifejezése továbbra is ködös maradt, Lucius úgy látta, arcának színe egyre élénkül. *Ez nem olyan nő, aki könnyedén beletörődik az új pozíciójába. Valószínűleg egy hetet sem bír ki itt*– gondolta.

– Asszonyom, nem az én hibám, hogy a postakocsi kátyúba futott – védekezett Miss Lockhart, de a lady félbeszakította.

– Ne merészeljen szemtelenkedni velem, ifjú hölgy, vagy az itteni pályafutása meglehetősen rövid életű lesz.

Lucius egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Nem kelhetett Miss Lockhart védelmére – semmilyen joga nem volt

hozzá. Közben pedig az foglalkoztatta, Lady Harrowdennel mi történhetett – természetétől idegen ez az udvariatlan viselkedés.

Miss Lockhart arcának pirossága tovább fokozódott, és Lucius sejtése szerint minden önuralmával azon volt, hogy ne válaszoljon hasonló hangnemben. Miss Lockhart hiába kapott jó neveltetést, szűkösek az anyagi lehetőségei, s aligha találna ennél kedvezőbb állást. Nem volt semmi kihívó a lány arckifejezésében, de nem is hátrált meg; a szobában tartózkodók közé ereszkedő csendet Maria törte meg.

– Grófnő, öröömre szolgál, hogy az öcsém biztonságban visszaadta önnek a társalkodónőjét. Bizonyára nagy segítségére lesz önnek.

– Igen furcsán veszi ki magát, hogy egy nőtlen férfi és egy egyedülálló nő együtt érkezzenek...

Maria figyelmen kívül hagyva a kifogást, parancsoló hangon folytatta: -Az időjárás szerencsére elég sokáig itt tartott ahhoz, hogy a kisasszony megérkezéséig én legyek a társasága. Nos...

– Maria összekulcsolta maga előtt a kezét -, most, hogy a havazás alábbhagyott, mennem kell. Megígérem, hogy gyakrabban jövök, és nagyon remélem, hogy megtiszteli jelenlétével a bálunkat...

– Ha az időjárás olyan lesz, mint ma, biztosan nem fogom – csattant fel Lady Harrowden. Úgy tűnt azonban, hogy meggondolja magát, és megenyhülve hozzátette: – De ha elég

meleg lesz, eljövök. Tudom, mennyire fontos, hogy támogassuk a helyi ünnepeket.

– Nos, akkor kiváltképp remélem, hogy jó idő lesz – mondta búcsúzóul Maria -, és jó éjszakát kívánok. Charles már biztosan magán kívül van az aggodalomtól, különösen, hogy a vacsorája elmaradt – tette hozzá nevetve.

– Maria, drágám, látogass meg újra a bál előtt – mondta Lady Harrowden, és még szánakozó hangon hozzátette: – Lucius, gondolom, két év múlva téged is újra látlak majd.

Lady Harrowdennek minden oka megvolt a neheztelésre, és Lucius ezt egy fejhajtással nyugtázta, de nem kért bocsánatot még véletlenül sem, nehogy alkalmat adjon a grófnőnek az alapos fejmosásra. Inkább Miss Lockhart felé fordult. Furdalta a lelkiismeret, hogy itt hagyja, és még egy utolsó pillantást vetett rá, mielőtt megfordult, hogy kövesse testvérét. A lány sejtelmes mosolyában volt egy csipetnyi

huncutság, ami arra készítette Luciust, hogy megálljon, hátha a lány elárulja az okát.

– Uram, nagyon hálás vagyok önnek, amiért megmentett... tulajdonképpen a biztos haláltól. Odakint teljesen áthültem, és hálás vagyok a lovagiasságáért, hogy ilyen gyorsan és ilyen vendégszeretettel befogadott.

Bár a lány hangja kellemesen csengett, szavainak gúnyos éle nem kerülte el Lucius figyelmét.

– Örömmel állok rendelkezésére, Miss Lockhart – felelte Lucius komolyan, bár szája sarka sokat mondóan megrándult. Meghajolt a grófnő előtt. – Tiszteletem.

Egyedül maradt a nővérével a folyosón – csak az inas állt a bejárati ajtóban -, Lucius az orra alatt mordult rá a nővére.

– Hogy lehet, hogy te is itt vagy? Erről nem tettél említést karácsonykor. Éppen azért hagytam el St. Albanst, hogy egy ideig távol legyek a családtól.

– Talán hibáztasd a nagyapánkat, amiért nem tizenkét mérföldre a családi birtoktól vett vadászlakot.

– És aztán apánkat, amiért elintézte a házasságodat Holbeckkel, aki nem él messzebb háromnál – morogta Lucius.

– Azt mondtad, januárig anyával maradsz.

Nővére lekezelő mosolyt eresztett meg.

– Ó, hányszor nem teljesülnek a legkedvesebb kívánságaink! Nos, anyánk meggondolta magát, és azt mondta, inkább nem tervez vízkereszt után farsangot, úgyhogy majd én rendezem a bált. – Maria végigsimított szőrmés muffján. – A nőtlen hölgyek száma messze meghaladja a nőtlen urakét, és tudom, hogy számíthatok rád a kötelességed teljesítésében.

Lucius lefelé görbítette az ajkát. – Nem lehetsz olyan naiv, hogy azt hiszed, ez elég indok, hogy eljöjjenek.

– O, dehogy! Csupán figyelmeztetni akartalak – felelte Maria könnyedén. – Túl jól ismerlek ahhoz, hogy azt higgyem, az ilyesmi csábító lenne számodra. Mindazonáltal akár el is

jöhetsz, tudod. Lesz egy egész heted, amit önmagadnak szentelhetsz, és kedvedre morgolódhatsz a könyvtáradban. Rövidesen úgyis társaságra vágysz majd, és ez az esemény éppen kapóra jön hozzá.

– Aligha hiszem. Amúgy még mindig nem mondtad meg, mit keresel Harrowdenben. Holbeck bizonyára csak úgy nem engedné meg, hogy ilyen időben útra kelj. És nem gondolnám, hogy a grófnővel sok közös témátok van.

– Nem, de valakinek meg kell látogatnia őt, ha már te kibújsz alóla – fanyalgott Maria egy jelentőségteljes pillantás kíséretében, amellyel elérte, hogy büntudat ébredjen Luciusban; bosszantó érzés volt, tekintve, hogy a saját családja sem tette világossá számára, mit várnak el tőle. Való igaz, nem tartotta be a haldokló grófnak tett ígéretét, hogy meglátogatja Lady Harrowdent, és gondja lesz rá, hogy törődjenek vele. Nos, Lucius egyszer már járt azóta erre, de önmagának is el kellett ismernie, hogy ezzel azért nem tartotta magát hűen az ígéretéhez.

– Kora délután érkeztem – folytatta Maria -, és úgy volt, hogy csak együtt teázunk. De hamarosan rákezdt a havazás, ezért úgy gondoltam, biztonságosabb, ha addig maradok, amíg el nem áll. Szerencsére most már nyugodtan hazatérhetek. Sokkal jobban szeretem a saját ágyamat.

Lucius jelzett Mullingsnak, hogy álljanak elő a kocsijaikkal. Mielőtt a bejáratí ajtóhoz értek volna, Lucius halkán szólt a

nővérehez, hogy csak ő hallja: – Lockhart kisasszony nem lesz könnyű helyzetben. Lady Harrowden nem fog egyszerű társalkodónőként bánni vele. Inkább úgy, mint egy cseléddel. Sőt a grófnő határozottan elkeseredettebbnek tűnik, mint mikor utoljára láttam.

– Lady Harrowden magányos. Ezért keresett magának fizetett társat. Miss Lockhart csak ezt a szerepet tölti be, és biztos vagyok benne, hogy ez a helyzet mindkettőjüknek nagyon is előnyére lesz. Miss Lockhart megkeresheti a kenyérrevalót, amire nyilvánvalóan szüksége van, Lady Harrowdennek pedig lesz valaki, aki szórakoztatja őt és gondoskodik róla.

Ez a beszélgetés, számára is érthetetlen okból, immár felettébb irritálta Luciust. – Óhajtod, hogy elkísérjelek? – kérdezte nővérét, és buzgón remélte, hogy nemleges választ kap.

A kívánsága teljesült.

– Feleslegesen tennél meg az ellenkező irányba két mérföldet, ezenkívül itt van a lovászom és az inasom is. Tökéletesen kényelmes utam lesz.

Lucius bólintott. – Akkor jó éjszakát.

Maria kilépett a fagyos levegőre, a lehelete ködfelhőként gomolygott. – Gyere el a bálba. Számítok rád – mondta búcsúzólul.

Lucius felnyögött, és fél kézzel intett nővéreinek.

NEGYEDIK FEJEZET

Miután Sir Lucius a nővérével távozott, és az ajtó bezárult mögöttük, Selena egyedül maradt Lady Harrowdennel. A szoknyája alatt végigsöprő huzattól megborzongott; a kandalló több füstöt árasztott, mint meleget.

Lady Harrowden egy pillanatig némán tanulmányozta, majd megszólalt. – Nos, végre itt van. Nyilván majd elválík, hogy ez a megállapodás közöttünk mennyire működőképes. Csengessen, Hazel elkíséri a szobájába.

Ezek a szavak felrázták a lányt.

A Lady Harrowdennel folytatott rövid, rideg és felületes levelezéseiket figyelmeztetésnek kellett volna vennie, hogy ne várjon sok figyelmet a grófnőtől. Mégis romantikus ábrándokat szőtt a kalandról – lévén ez hatékony eszköznek bizonyult, hogy elmeneküljön a kellemetlen házassági

ajánlatok és a fojtogató otthoni gondok elől. Nos, a környezetváltozástól remélt javulás ábrándnak bizonyult.

– Holnap hány órakor álljak rendelkezésére, asszonyom?

– A szobalány majd tájékoztatja a napirendemről. Nem vagyok korán kelő típus, úgyhogy a reggeleket magadnak szentelheted. Tizenegy órától várom el, hogy gondoskodj rólam. – Lady Harrowden pergamenszerű bőre és a szeme alatti jókora táskák miatt gyarlónak és vigasztalannak tűnt. Mégis különös élel a szavaiban bocsátotta el Selenát. – Ez minden – mondta.

Lady Harrowden a kandallóban parázsló fahasábok felé fordította tekintetét, jelezve, hogy beszélgetésüknek vége. Selena csengetett, és csendben várt. A szobalány érkezésével Lady Harrowden felocsúdott szemlélődéséből.

– Kísérje Miss Lockhartot a szobájába. És holnap reggel Mrs. Randall vezesse körbe a házban, hogy tudja, mit hol talál. Miss Lockharttal már megbeszéltem, mikor jöjjön hozzám.

Selena meghajolt Lady Harrowden előtt, és megfordult, hogy kövesse a szobalányt. A folyosó huzatos volt, de meglepő módon nem sokkal hidegebb, mint a szalon. A saját szobája viszont, bár kicsi volt, mégis szebb, mint amire számított, és egy pici kályha melegítette. Az új helyzete miatti aggodalma, amely a nap eseményeivel csak fokozódott, most némileg enyhült. Meleg helyen hajthatja álomra a fejét és reggelente

lesz ideje sétálni vagy olvasni; a társalkodónői szerepkör valószínűleg unalmas lesz, de Selena az apróságoknak is örült.

– Nincs csomagja, kisasszony? – A szobalány zavartan nézett körül.

Selena azt feltételezve, nyilván nem közölték odalent, hogy mi történt, rezzenéstelen arccal válaszolt:

– Nem, a postakocsi kereke kitört, és csak remélni tudom, hogy megtalálják a bőröndömet, és késedelem nélkül utánam hozzák. Egy váltás ruhám van a kézi poggyászomban, az megteszi, amíg meg nem kapom a többi. – Aztán magabiztosságot mutatva visszakérdezett: – És hogy hívják?

– A nevem Hazel, kisasszony. – A szobalány meghajolt. – Van bekészítve forró víz, és holnap korán hozok még. A reggelit a szobájában fogyasztja el?

Selena megrázta a fejét. – Pacsirtaalkat vagyok. Ha az időjárás engedi, reggeli előtt elmegyek sétálni, de az étkezőbe jövök vissza, hogy ott fogyasszam el az ételt.

A szobalány ismét meghajolt, majd távozott; Selena egyedül maradt. A nagy, lábakon álló, egyszemélyes ágy és a szekrény között elegendő hely volt, hogy kényelmesen elférjen. A kályha melletti sarokban egy íróasztal kapott helyet; Selena alig hitt a szerencséjének. Bárcsak meg tudna békélni az elsárkányosodott Lady Harrowdennel! Akkor talán könnyebb dolga lenne.

Selena kipakolta a k  z  t  sk  j  t. Csak ekkor d  b  bent rá, hogy a szobalánynak fel kellett volna ajánlania, hogy segítsen a vetk  zésben, vagy legalábbis Selenának meg kellett volna kérnie. Hiába, az otthoni sz  k  s anyagi körülmények között önállósult. Mire azonban Selena fejben v  gigvette mindezt, már vonakodott visszahívni a l  ny  t. Vajon megérdemli-e a vendégnek kijáró figyelmet? Selena mégiscsak egy úriember lánya... Tényleg nem tudta, mit gondoljon.

Aztán csengetés helyett inkább a háta mögé ny  lt, és amennyire bírta, kioldotta a f  z  t. Aztán   tcser  lte a ruháját egy frissre, és bemászott az ágyba. A takaró alatt hevesen ide-oda mozgatta csupasz l  bfejt  t, amíg melegebbnek nem érezte a hideg lepedőt. Aztán elernyed  t,   lmosan bámulta a meleget és vidám fényét árasztó tüzet. Ebben a pillanatban Selena tökéletesen el tudta k  pzeln  , hogy itt akár meg is találhatja számítását.

Két nap után először inkább örömmel, mint aggodalommal merült álomba.

Másnap reggel arra   bred  t, hogy a szobalány behozta a forró vizet, és megforgatta az   g   fahas  bok  t. Ezúttal nem akarta elsz  lasztani a segítségkérést.

– Jó reggelt, Hazel – mondta. – Segítene felöltözni?

– Rögtön, kisasszony. B  r nem vagyok szakképzett szobalány. – Hazel eldobta a piszkavasat, és az   gy sz  l  n  l   ll   Selenához l  pet  t. Megrántotta a f  z  r  szb  l kilógó zsinórokat.

– A képzettséggel ne törődjön – csivitelte Selena. – Társalkodóként vagyok itt, nem leszek túlságosan válogatós.

Miután Selena felöltözött, Hazelnél puhatolózott, vajon Mrs. Randall készült-e rá, hogy evés után körbevezesse őt. A jókora hókupacok miatt lemondott a reggeli sétáról, és úgy gondolta, helyette az lenne a leghasznosabb elfoglaltság, ha azonnal a ház felderítésével folytatná a napot.

– Azt hiszem, Mrs. Randall számolt vele, kisasszony. Majd utánanézek, mikor ér rá, és megüzenem a reggelizőszalonban.

– Hazel pukedlizett, majd távozott, Selena pedig az öltözőtükörhöz fordult, és egyszerű kontyba tűzte a haját. A társalkodónői pozíciója nem igényelt elegáns frizurát, amit egy kicsit

bánt, mert tudta, milyen jól állnak neki a loknipapír- ral göndörített fürtök.

Selena szemügyre vette magát – a kinézete alapján vajon milyen benyomást tett a férfias, ám gunyoros Sir Luciusra? Minő meglepetés, hogy a férfinak a gyengéd oldala is elővillant, alaposan rejtegeti... a gondolatra ráncba szaladt a homloka. *Te csacsi kislány.*

A földszintre érve egy inas az étkezőbe irányította Selenát. Ott csendben elfogyasztotta reggelijét, utána elindult a folyosón arrafelé, ahol a konyhába vezető lépcsőt sejtette, hátha ott találja a házvezetőnőt. Az egyik szoba nyitott ajtaja előtt elhaladva egy férfi hangjára lett figyelmes.

– Miss! Segíthetek valamiben?

Visszalépett. A könyvtárhelyiségben egy göndör, szőke hajú fiatalember állt, a legújabb divat szerinti bordó felöltőben és drapp nadrágban. Selena a stílusos öltözetet már-már extravagánsnak ítélte, és bár a férfiú meglehetősen jóképű volt, remegő ajkai ingerültségről árulkodtak. Felvont szemöldökkel tetőtől talpig végigmérte a lányt, amitől Selena arcát előntötte a forróság. Az előző napi, sáros szegélyű ruhát a magával hozott egyetlen váltásra cserélte, egy mattbarna, jócskán megfakult, nyomott mintás pamutruhára... még a legjobb öltözeke sem lett volna elegendően elegáns emellett az úriember mellett.

– Jó reggelt, uram – mondta, palástolva döbbenetét. – Miss Lockhart vagyok, Lady Harrowden társalkodónője. Nem tudtam, hogy a grófnőnek más vendége is van.

Selena elhallgatott, hisz talán nem tartozik rá, a ház úrnője fogad-e vendégeket, vagy sem. Bárcsak lenne kézikönyve arról, hogyan kell egy hölgy társalkodójának lenni – mihez van joga, és mit kell, vagy mit nem szabad biztosan megtennie.

– Nem vagyok vendég – felelte a férfi immár felderült arccal, és egy lépést tett a lány felé. A mosoly vonzóbbá tette, a lány hajlott rá, hogy első megítélése, miszerint a férfi zsémbes természetű, téves.

– Talán ezért nem tudott róla, de engedje meg, hogy bemutatkozzam – folytatta az úr, és meghajolt. – Lord

Harrowden vagyok, Lady Harrowden unokaöccse. Azaz a jelenlegi gróf, mióta a nagybátyám két éve meghalt.

Selena meglepődött.

Eleddig senki másról nem esett szó, hogy itt lakna, mint Lady Harrowdenről, és eszébe sem jutott, vajon ki örökölte a címet.

– Elnézést, uram. Nem tudtam. Ön állandó jelleggel a házban lakik, ha... ha nem túl merész dolog ilyet kérdezni?

– Korábban Londonban tartózkodtam, és a gondnokomra bízta ezt a birtokot, megengedve nagynénémnek, hogy addig éljen itt, amíg csak akar. De egy hete ideköltöztem. Tüzetesen belemélyedtem a birtok ügyeibe, ám idő kell hozzá, hogy jobban megértsem, mi hogyan működik. – Lord Harrowden összevonta a szemöldökét. – Nem tudtam róla, hogy a nagynéném társalkodónőt fogadott fel.

Selena értetlenül hallgatta a hírt. – Talán a felesége tudott róla, uram – indítványozta.

– Talán tudna, igen, ha házas lennék – felelte hetykén Lord Harrowden. – De még nem találtam olyan hölgyet, aki betölthetné ezt a pozíciót.

Selena egy pillantást vetett a folyosóra, majd vissza a férfira. Kellemetlen helyzetbe keveredett, erre nem volt felkészülve – hogy egy háztartásban éljen egy nőtlen férfival. Csodálkozott, hogy Lady Harrowden– nek ezt nem említette. Bár a grófnő

még azelőtt küldött érte, hogy az unokaöccse beköltözött volna.

– Nos, éppen Mrs. Randall keresésére indultam, hogy körbevezessen a házban... Legyen szép napja. – Selena meghajolt, és megfordult, remélve, hogy elmenekülhet, de a gróf útját állta az ajtó felé.

– Kérem, engedje meg – mondta. – Örömmel megmutatnám a házamat és a birtokomat, nincs semmi olyan fontos dolgom, ami nem várhatna.

Selena nem tiltakozhatott anélkül, hogy gorombának tűnne, mégsem akart több időt kettesben tölteni egy idegen úriemberrel.

– Én... ööö... – Kereste a szavakat, hogyan utasítsa vissza, de nem jutott eszébe semmi hihető. – Ez remek – mondta aztán -, csakhogy a szobalány figyelmeztette Mrs. Randallt, hogy beszélni szeretnék vele, és nem szívélném, ha feleslegesen várna rám. Engedje meg, hogy tájékoztassam, talán később megmutathatná azokat a területeket, amelyek inkább az ő hatáskörébe tartoznak.

– Felesleges aggódnia Mrs. Randall miatt. Amint a tudomására jut, hogy magam vezetem körbe, a legtermészetesebbnek fogja venni, minthogy én vagyok a házu-
ra.

Selena úgy érezte, csapdába került. Részben ennek az úrnak a hatalma alatt állt, mivel a házában dolgozott, de

ellenszenvvel viseltetett minden olyan gesztussal szemben, ami az illendőség hiányára utalt, ez visszatartotta, ahogyan egy újonnan felbukkanó félelme is: nem akarta, hogy Mrs. Randall azt higgye, a hatáskörén kívül cselekszik.

– Jöjjön – sürgette Lord Harrowden, és az ajtó melletti asztalon pihenő kesztyűiért nyúlt. – Ugyan pillanatnyilag nincs fontosabb dolgom, ez nem jelenti azt, hogy az egész nap a rendelkezésünkre állna.

A hangja igazán barátságosan csengett, ám

szavainak hangneme nem tetszett Selenának. A lány félreállt, és hagyta, hogy a férfi előremenjen. Összeszorult szívvel követte.

ÖTÖDIK FEJEZET

Lucius sokkal korábban ébredt, mint szeretett volna. A Nap halvány sugarai kukucskáltak be a szobája Függönyén, a kandallóban a tűz már kialudt. Lucius ráeszmélt, hogy a halvány fényben látja a leheletét, odament hát, hogy maga élessze fel a tüzet.

Nem tudta kivenni a fejéből az előző este történeteket. A Lady Harrowdennel való találkozás emlékeztette a férjének tett ígéretre, és részben büntudatból, részben a Miss Lockhart iránti együttérzésből – mert egyáltalán nem tűnt elégedettnek, amikor ott hagyta – kísértést érzett, hogy meglátogassa. Azonban Lucius nem szokott a saját lelkiismeretére hallgatni, ezért úgy döntött, inkább felöltözik és megreggelizik – az érzés meg biztosan hamar elmúlik.

Éppen befejezte a kényelmesen elköltött reggelit, és a második csésze kávéját iszogatva a *London Gazette*-et

böngészte, amikor meghallotta a bejárati ajtó kopogtatójának tompa visszhangját.

Ezúttal ki az? Az embernek legalább a saját házában hadd legyen nyugalma!

Briggs egy pillanattal később lépett be. – Uram, két férfi szeretne leszállítani egy ládát, amely annak a fiatal hölgynek a tulajdonát képezi, aki tegnap este érkezett ide; Miss Lockhartét.

Lucius meglepetten nézett fel. – Hát, remélem, mondta nekik, hogy vigyék a Harrowden-birtokra, ahová tartozik.

– Megpróbáltam, uram – válaszolta Briggs -, de azt mondták, az út le van zárva, és nincs más választásuk, mint itt hagyni a csomagot.

– Ha az ajtóm elé állítják, ott is marad.

A komornyikja éppen távozni készült a szobából, de Lucius megenyhült. A láda mégiscsak Miss Lockharté, és nem lenne helyes, ha ő látná kárát a férfiak hanyagságának vagy önnön indulatosságának. – Várjon egy percet, Briggs. Jövök.

Az ajtóban álló férfi a postakocsi hajtójának tűnt, köpenyével és a magas kalappal a fején; a kísérete személyében Lucius a közeli fogadó, a *Songbird vendéglő*sét ismerte fel.

– Mi szél hozta ide az urakat? – kérdezte tőlük. A kérdéses tárgy, egy barna, merev bőrláda, lekerekített fedéllel és vékony pántokkal, amelyeket fémszegecsek tartottak a helyükön, a férfiak között hevert a földön. Túl kicsinek tűnt ahhoz, hogy

egy új helyen végleg letelepedő nő összes holmija elférjen benne.

– Tegnap este a nagy szél kidöntött egy fát az út mentén, uram. Nem tudjuk a kocsit megjavíttatni, amíg a fát el nem távolítjuk, vagy legalább a törzsének mindenképpen mennie kell. Azt reméltük, hogy a kisasszony tán még itt van...

– Ez az én vadászlakom, és ő egy ifjú hölgy – felelte Lucius némi elkeseredéssel. – Természetesen nincs itt.

A férfiak úgy tűnt, nem tudják, mit kezdenek a helyzettel, tekintetük a csomagról a szegényes szállítóeszközükre siklott. Lucius egy pillanatra megállt. Talán a sors így akarja közölni vele, hogy eleget kell tennie a grófnő iránti kötelességének, és meg kell néznie, hogyan boldogul – és ezúttal elé kell állnia, hogy beszélgessen vele. Kíváncsi volt, vajon Miss Lockhartot jobb állapotban találja-e, mint előző este. A grófnő színe előtt levertnek tűnt, bár láthatóan igyekezett palástolni. Neki is egészen pontosan a tudomására adta, mit gondol a fogadtatásáról... Az emlék Luciust mosolyra fakasztotta.

– Nos, rendben – mondta. – Itt hagyhatják.

Gondoskodom róla, hogy Miss Lockhart megkapja.

A férfiak nem vesztegették az idejüket, a bejárati ajtó elé állították a csomagot, és sarkon fordultak, mintha attól tartanának, hogy visszahívja őket. Lucius figyelte, ahogy megfordítják a kocsit; feltehetően az út fogadó felé vezető szakasza járható csak. A postakocsit kereste a másik irányban,

de a fák eltakarták az utat. Nem esett több hó, a ládát éppenséggel egyszerűen átküldhetné, Harrowdenbe az a magánút járható, amelyet előző este is használt.

Lucius csak állt a szerény láda mellett. Akár ő maga is elvihetné. Akkor végezne a megbízatással, és visszatérhetne a magányába.

– Finn, készítse elő a hintót. Elintéznivalóm akadt.

A lovászfíú sietett, hogy teljesítse gazdája parancsát. Lucius felment egy pluszréteg öltözetért, mivel aznap hóesés híján még hidegebb volt a levegő.

Csendben hajtott, áldva az eget az útért, amely az erdőn keresztül kanyargóit, majd át a réten. Megmaradtak a hóban az előző esti nyomok. Eltekintve a lovak patadobogásától és a hintó nyikorgásától, ahogy a kerekek a fagyott kátyúkban döccentek, csend honolt. A köpenyén keresztülhatoló hideg élénkítően hatott a férfirra.

Lucius azon tűnődött, mikor vesztítette el a képességét, hogy rácsodálkozzék a természet varázslatos dolgaira, a barátság, a család és az élet apró örömeire. Úgy tűnt, mióta nyolc évvel ezelőtt megörökölte a címet, báróként az élete egyre inkább a teendőről szólt; felbukkant benne a halvány vágyakozás a felelősség elől való menekülés iránt. Egy örökzöld bokor mellett lovagolt el, piros bogyói vidáman tarkállottak a hófedte ágak végein. A fölé benyúló hosszú ágról egy halom hó szóródott az egyik ló hátára, ettől aztán mindkét állat

megegyedt, és a szél finom hódarát szórt Lucius arcába. Halk kuncogás tört ki belőle, szabad kezével letörölte az arcát.

A Harrowden-birtokhoz vezető úton felfelé haladva két alakot vett észre, a kert felől vezető ösvényen sétáltak. Lucius furcsállta, hogy a páros meglehetősen messze jár a háztól, holott a fagyos levegőnek köszönhetően a legkevésbé sem volt kellemes sétához való az idő.

Az Lockhart kisasszony piros kabátja. Miféle óvatlan úriember javasol ilyen hidegben sétát? Ahogy közelebb ért, látta, hogy valóban Miss Lockhart az, az új gróf kíséretében; Lucius csak névről és arcról ismerte, Harrowden bő hat évvel volt fiatalabb nála, ezért nem voltak közös barátaik.

Lucius a párhoz közeledve észrevette, hogy Miss Lockhart csaknem elkékvült a hidegtől. – Jó reggelt,

Harrowden. Miss Lockhart – mondta, elkapva a lány tekintetét. – A ládáját az én címemre küldték, azért jöttem, hogy elhozzam önnek.

– Ön nagyon kedves, uram.

Miss Lockhart mosolya az arcára fagyott; Lucius azon tűnődött, vajon csak a hideg miatt, vagy valami sokkal baljósabb dolog, például félelem áll mögötte. *Miért van itt ez a szegény teremtés?* Az ösztönére hallgatott, amely azt súgta neki, hogy Miss Lockhart-nak segítségre van szüksége, még ha csak arról is van szó, hogy gyorsan melegedjen fel.

– Harrowden, biztos nem bánná, ha Miss Lockhart csatlakozna hozzám a kocsiban, és leszállítanánk a bőröndjét.

Harrowden arcán bosszús kifejezés suhant át, de röviden meghajolt. – Hogyne, természetesen. Bizonyosan így lesz a legjobb. Miss Lockhart, a túránkat egy másik alkalommal is befejezhetjük, mivel a gyümölcsösben még nem jártunk.

Lockhart kisasszony merev meghajlással reagált, majd a kocsi oldalához lépett. Lucius azon tűnődött, vajon mit remélt a gróf ettől a sétától. Elhatározta, hogy megtudja, amint elhajtanak. Harrowden tétlenül állt, amíg Miss Lockhart felmérte, hogyan szálljon fel a kocsiba, majd felnyúlt, hogy megkapaszkodjék az oldalában.

– Talán segíthetne Lockhart kisasszonynak – javasolta Harrowdennek Lucius, gondosan elrejtve ingerültségét. Tudta, nem lenne jó provokálni egy ismeretlent, még akkor sem, ha nem úriemberhez méltón viselkedik.

– Természetesen – válaszolta Lord Harrowden, ugyanolyan udvariasan. Kesztyűs kezét nyújtotta Miss Lockhartnak. A lány némi nehézséggel, ami valószínűleg a hidegnek volt köszönhető, beszállt végre.

Amikor Miss Lockhart Lucius mellé telepedett, a férfi betakargatta a lovász által bekészített takarókkal, és kissé elidőzött, hogy a széleket is gondosan köréhajtogassa. Úgy tűnt, a lány még jobban fázik, mint előző este. Lucius megrántotta a kantárt.

– Mi vette rá, hogy ilyen messzire elkószáljon a birtoktól? – Erezte, hogy Miss Lockhart megremeg mellette, a lány fogcsikorgatva válaszolt.

– Lord Harrowden ragaszkodott hozzá, hogy megmutassa nekem a birtokot. Egyre távolabb veze- lett a háztól. Hiába mondtam neki, hogy nem vagyok megfelelően felöltözve, úgy tűnt, nem hallja meg. Én meg nem mertem visszautasítani, hiszen bizonyos értelemben ő a munkaadóm.

– Kedves Miss Lockhart, Lord Harrowden nem a munkaadója, ezért nem kell semmit sem megtennie,

amit ő javasol, hacsak nem felel meg az ön saját kívánságának. Lady Harrowden a munkaadója. Kegyed fizetése az ő vagyonából fog származni.

Miss Lockhart meglepetten fordult felé, és Lucius elveszett a lány tiszta, szürke szemében – tekintete valósággal kiragyogott rózsás orcájából a porcelánfehér bőrön. A gyomra szokatlanul összeszorult. Lucius előrefordult, és örült, hogy a lány kényelmesen elhelyezkedett mellette; gyalog jó fél órába telt volna visszasétálni a birtokra – és a gróf még csak el sem indult a lánnal a ház irányába.

– Bizonytalan vagyok a szerepemet illetően – ismerte el Miss Lockhart, tekintetét a ház felé irányítva. Gyorsan közeledtek felé. – Nem tudom, mivel tartozom Lady Harrowdennek, mennyire kell megfelelnem a kívánságainak, és milyen mértékben maradhatok a magam ura. Mennyit kell

megtennem abból, amit mások kérnek tőlem? – Elgondolkodva beszélt, mintha mindezekre nem is lenne kész válasz.

– Kicsoda is az apja? – tudakolta Lucius, mielőtt végiggondolta volna. Nem vallott rá, hogy ilyen személyes kérdést tegyen fel. Általában a távolságtartás híve volt, épp elég családtagja és barátja volt, hogy lefoglalják, nem látta szükségét a kör bővítésének, mégsem visszakozott. – Kegyed nem erre a szerepre született.

– Szerintem sem, de most ez a szerepem. – Miss Lockhart maga elé meredt. – Az apám John Lockhart volt, a warwickshire-i Kingsburyből. Úriember, nemesi cím nélkül.

★ 65[^]

– És az édesanyja?

A lány állkapcsa megfeszült. A férfi mégis túl a kart lépni a felszínességen, olyan részletekre volt kíváncsi, amelyeket általában inkább nem feszegetett.

– Édesanyám gondoskodik három húgomról, ők Bedfordban élnek, ahol ő is felnőtt. Apámmal a szokásos módon a londoni báli szezonban találkozott. Kettejük viszonya mindig is küzdelmes volt és végül nem anyám javára dőlt el, ezért mindent megteszek, hogy segítsek neki. Egy átlagos család vagyunk átlagos történettel, azt hiszem.

– Nem hiszem, hogy létezik olyan, hogy átlagos család – mondta Lucius, és enyhén meghúzta a gyeplőt. – Képzelem, milyen nehéz lehetett helyt állni ilyen körülmények közepette,

és gondolom, nem volt könnyű elhagynia a családját, és Harrowdenbe jönnie...

Ekkorra megérkeztek a birtokra. Miss Lockhart nem felelt azonnal, Lucius nem ugrott le a kocsiról, kíváncsian várta a lány válaszát. Ő ugyan nem bánná, ha egy kicsit eltávolodna a családjától, de a lány valószínűleg erőt merített az anyja és a testvérei jelenlétéből, és sajnálta, hogy el kell hagynia őket.

– O, nincs értelme azon gondolkodni, hogy mi lett volna, ugye? Inkább csak előre kell nézni. Végül is a jövő az egyetlen, ami megmaradt nekünk.

Miss Lockhart fájdalmas pillantásából a férfi arra következtetett, hogy túl messzire ment. Tétovázott, bocsánatot kérjen-e a tolakodásért, de végül nem szólt. A lovászsegéd jött elő, átadta neki a gyeplőt, aztán megállította a szintén érkező lakájt, miközben az a kocsi felé indult, hogy Miss Lockhartnak segítsen.

– Majd én. Te pedig fogd Miss Lockhart bőröndjét, és vitesd a szobájába.

Lucius megkerülte a kocsit, és a kezét nyújtotta Miss Lockhartnak. A lány nem reagált azonnal, és a férfi azon tűnődött, vajon a korábbi kérdései miatt lett-e távolságtartó.

Am a lány ekkor meglepte őt egy mosollyal, őszinte pillantást vetve rá a magasból, mintha piedesztálra állt volna. – Nevetségesen hangzik, de már majdnem kiolvadtam ezek alatt

a takarók alatt, és semmi kedvem kibújni alóluk, még ha a házban melegebb is van...

– Szerintem meg egyszerűen csak azzal büntet, hogy hagyja, hadd szenvedjek a hidegben, amíg azt várom, hogy megenyhüljön – válaszolta Lucius, a szája sarka felfelé görbült.
– Jöjjön. Sokkal jobban fog esni egy csésze forró tea a tűz előtt. Bekísérem, szeretném újra látni Lady Harrowdent.

Miss Lockhart csillogó szemmel állta a férfi pillantását, azzal ledobta magáról a takarót, s lecsusszant a földre. A férfi szorosan fogta a karját a bejárat leié menet.

– Jóságos ég, mennyi az idő? – kérdezte a lány, immár újra vacogó fogakkal, miközben felmászta a kőlépcsőn, és besiettek az ajtón, amely kitárult előttük. – Tizenegy órára meg kell jelennem Lady I Harrowden előtt.

– Tizenegy sajnos elmúlt. Megmagyarázom a késése okát – mondta Lucius. – Remélem, a családi kapcsolatra való tekintettel meghallgat. Különben is, kegyed nem tehet róla.

– Ez nagyon kedves öntől, uram. Bár biztos vagyok benne, hogy a grófnő meghallgatná önt, azt hiszem, előbb nekem kell bejelentkezni nála. Még nem hagyta el a hálósobáját.

– Talán igaza van.

A komornyik lépett oda hozzájuk, Lucius megszólította.

– Mullings, ha lenne olyan kedves és bevezetne a szalonba, megvárnám, amíg Lady Harrowden fogad. Elküldtem egy

inast, hogy vigye fel Miss Lockhart utazóládáját, amelyet ma kézbesítettek a házamhoz.

A komornyik meghajolt, Lucius pedig Miss Lockharthoz fordult. – A csomagja most már az öné. Végre lesz mibe átöltöznie.

– Igaza van. A csizmám teljesen átázott. De iparkodnom kell.

Miss Lockhart valóban nem vesztegette az időt, elsietett, Luciust pedig bevezették a Harrowden-szalomba, ahová az elmúlt estét leszámítva két éve nem tette be a lábát. A pislákoló tűz enyhe meleget árasztott, és azt a kevés hangot a polcon álló óra ketyegése, az égő fahasábok halk ropogása és a másik szobából átszűrődő, távoli léptek zaja adta. Mindössze öt percet töltött ebben a csendben, Lucius máris azon töpregett, vajon mi készítette erre a bolond ötletre.

HATODIK FEJEZET

Selena a hálósobájába sietett, egyenesen a bőröndjéhez, és leoldotta a pántokat. Esze ágában sem volt ruhát cserélni; igencsak kis választék állt rendelkezésére. Azonban jól jött volna valami száraz a lábára. Csizmát cserélt, ügyetlenül húzta meg a pertlit, fagyos ujjai valósággal égtek a szoba melegének hatására. A kandallópárkányon álló óra fél tizenkettőt mutatott, Selena sietősre vette. Mit mondjon a grófnőnek? Ez nem épp a legjobb kezdés az első munkanapján.

Halkan kopogott Lady Harrowden ajtaján. Amikor nem érkezett válasz, újra így tett, ekkor felhangzott egy éles „Szabad!”. Odabent a függönyöket széthúzták, a szoba fényárban úszott. Lady Harrowden még feküdt, az ágya melletti asztalkán üres forró csokoládés csésze. A grófnő őszülő haja a válla fölött hátravetve terült el a párnán, még

bujkált benne néhány vöröses árnyalatú tincs. Arcán ingerültség tükröződött, várta, hogy Selena megszólaljon.

– Hölgyem, kérem, bocsásson meg. Lord Harrowden ragaszkodott hozzá, hogy megmutassa nekem a birtokot, hiába figyelmeztettem, hogy emiatt elkésem. Szerencsére Sir Lucius épp jött az utazóládámmal...

Lady Harrowden szeme elkerekedett, mire Selena elhallgatott.

– Miért volt Sir Luciusnál a bőröndje? – tudakolta a grófnő.

Selena továbbra is zavartan állt. Valóban nem jól vette ki magát, a helyzet kínossága egészen mostanáig nem is jutott eszébe. – A... a postakocsis az ő házához vitte, ő meg elhozta, és a gróffal sétálva meglátott, és a kocsijával rögtön idesietett velem.

– Szóval Lord Harrowden kereste az ön társaságát, jól értem? – A grófnő élesen tanulmányozta Selena arcát. – És milyennek találja az unokaöcsémet? Azt mondják, kellemes ránézni, és a címe csak növeli a vonzerejét.

Mit válaszoljon egy ilyen kérdésre? Lord Harrowden rangja egyáltalán nem érdekelte Selenát. Értelmét sem látta ilyesmin gondolkodni, hisz nem épp ő a megfelelő jelölt számára. Az igazat megvallva

azonban felkeltette Selena érdeklődését. Úgy tűnt, a férfi mindenáron emlékeztetni akarta a lányt, hogy fölötte áll, még ha a legfinomabb célzásokkal tette is. A férfi felbukkanása a

birtokon olyan kockázatos helyzetbe hozta Selenát, amire nem számított. Gondosan megválogatta hát a szavait. – Értem én, miért vetnek annyian szemet Lord Harrowdenre, hiszen kétségtelenül elbűvölő. Ami engem illet, én csak ki akartam fejezni a birtok uraként neki járó tiszteletemet, ezért egyeztem bele, hogy elkísérem. Még ha későre is járt, nem mertem ellenkezni vele, hogy visszatérjek a házba.

– Szóval kényszerítette, hogy vele sétáljon? – Lady Harrowden hangjában kíváncsiság és bosszúság keveredett.

– Nem... pontosan. – *Hogyan is válaszolhatna erre?* Selena újra nekifutott. – Azt reméltem, hogy Mrs. Randall-lal együtt nézzük meg a birtokot, ahogyan ön javasolta. De Lord Harrowden ragaszkodott a saját elképzeléséhez, nem tudtam visszautasítani. Sir Lucius ránk talált, ahogy említettem, és azt kell mondanom, hogy ez volt az én szerencsém; nemcsak hogy későn jöttem önhöz, de félig megfagytam...

– És hol van most Sir Lucius? Visszasietett a vadászlakjába, vagy hol is tölti az idejét éppen?

– Ami azt illeti, nem, hölgyem. Azt mondta, beszélni szeretne önnel, és a szalonban várja... ha tudna időt szakítani rá.

Lady Harrowden szipogott egyet, és az ablak felé nézett. – Nocsak, szóba áll velem? Végre.

Selena rájött, hogy Lady Harrowden hirtelen kérdéseire nem feltétlenül kell válaszolnia.

A grófnő ledobta magáról a takarót, és korához képest fürgén felállt. Selena odasietett, hogy segítsen.

– Annyira nem vagyok rozzant – csattant fel Lady Harrowden. – Csengessen és hívja ide Morgant. Ő tudni fogja, mit kell csinálni a hajammal.

Selena engedelmeskedett, és amíg a szobalányt várták, így szólt: – Hölgyem, talán lenne olyan kedves, és elmondaná, mit vár tőlem. Szeretnék a hasznára lenni, de nincs tapasztalatom.

Lady Harrowden leült a fésülködőasztal elé, tekintete találkozott Selenáéval a tükörben. – Könnyedén rájön majd, hogy mire van szükségem, mivel mindig világosan kifejezem a kívánságaimat. Azonban – a grófnő összeszorította a száját –, elvárom, hogy időben érkezzen. És hogy kerülje a botrányt.

Selena nagyot nyelt. Vajon a grófnő a családja szégyenére utalt, vagy valami jövőbeli botránytól tartott?

Lady Harrowden folytatta. – Elvárom, hogy ne áruljon el az unokaöcsémnek semmi személyeset rólam. Nem akarom, hogy tudja, mikor fekszem le és mikor kelek fel. Nem szeretném, ha tudná, mikről beszélek, mit szeretek és mit nem. Valójában az lenne a legjobb, ha tökéletes rejtély maradnék számára. Ám nincs kétségem afelől, hogy a kedvében akar majd járni. Bizonyára az ön társaságával kívánja szórakoztatni magát, hiszen nincs még egy olyan fiatal hölgy a közelben, aki jobban megérdemelné a figyelmét.

Selena érezte, hogy a jövőre nézve bizony meg kell acéloznia magát a grófnő kemény szavaival szemben. Elég sértést kapott már a múltban, burkoltan és nyíltan egyaránt.

Lady Harrowden Selena felé fordult. – És éppoly biztos vagyok abban is, hogy Lord Harrowden ezzel a céllal akar a kegyeibe férkőzni. Hogy olyan dolgokat tudjon meg rólam, amiket máskülönben nem volna lehetősége kideríteni. Nagyon nem örülnék, ha ön mégis elköteleződne iránta.

Selena elhatározta, hogy soha semmivel nem fogja Lady Harrowdennek kedvét szegni – ezt nem engedhette meg magának. Hiába kerítette hatalmába rossz érzés az alacsony rangja miatt, elhessegette a gondolatot, és inkább a Lady Harrowden által mondottakra összpontosított. – Ezek szerint nincsenek jóban az unokaöccsével?

– Az unokaöcsém egy nőcsábász – mondta Lady Harrowden legyintve. – És akit *én* úgy hívok, gazember.

– Nőcsábász... úgy, mint Sir Lucius? – kérdezte Selena. Talán vékony jégre lépett, amikor Lady Harrowdent a saját szavaira emlékeztette, de előző este éppen őt nevezte így. Márpedig Sir Luciust és Lord Harrowdent egyáltalán nem lehetett egy napon említeni, már amennyire Selena ezt megítélhette. Lord Harrowden figyelmen kívül hagyta a kívánságát, emlékeztette magát a sebezhetőségére. Ezzel szemben, és a balszerencsés kezdés ellenére Sir Lucius úriember módjára viselkedik és ezen túlmenően Selenának

meg kellett vallania, minden egyes találkozással egyre előnyösebb színben tűnt fel előtte.

– Bosszús vagyok Lucius miatt – közölte a grófnő, mintha ezzel megválaszolná a kérdést.

Morgan belépett a szobába, és Selena félreállt.

– Sir Lucius még mindig vár rám? – kérdezte Lady Harrowden az öltözéshez segítségére siető cselédjétől.

– Nem tudom, hölgyem. Arról sem volt fogalmam, hogy itt van. – Morgan jókorát rántott a grófnő fűzőjén.

Lady Harrowden Selenát tanulmányozta a tükörben, majd tekintete a lány öltözkékére siklott, arckifejezése egyre növekvő elégedetlenséget mutatott. – A farsangi bál jó alkalom lesz arra, hogy lássam, hogyan viseli magát. Előleget adok a fizetéséből, hogy anyagot vehessen egy ruhához. – Összehúzott szemöldökkel Selena barna, egyiptomi lenruháját mustrálta, amely egyszerre volt kopott és divatja-múlt. – Biztosíthatom, szüksége lesz rá. – Köszönöm. Ez kedves öntől. – Selena tekintete elkalandozott. Inkább a nyelvébe harapott, mintsem hogy biztosítsa a munkaadóját, nincs szüksége kioktatásra, mi illendő nemesi társaságban. Hiszen klasszikus nevelést kapott, és egykoron meghívások tucatjának tett eleget. De az előleg valóban jól jött, mivel égető szüksége volt új ruhatárra, és nem kockáztatta meg, hogy felbosszantsa a grófnőt.

Selena nagy levegőt vett, és egyenesen Lady Harrowdenre nézett, úgy döntött, hogy legalább egy dolgot tisztázni fog. – Apám... gyarlósága ellenére tudom, hogyan kell viselkedni. Nem fogok szégyent hozni önre.

Lady Harrowden felhőrdült. – Menjen le, és ha valami csoda folytán Sir Lucius még mindig itt van, mondja meg neki, hogy hamarosan érkezem!

Selena otthagyta a grófnőt, és egyen a szalonba ment, mert úgy gondolta, nem lenne abban semmi meglepő, ha Sir Luciust még mindig ott találná, hiszen nem olyan embernek tűnt, aki ok nélkül alkalmatlankodik.

Amikor belépett, Sir Lucius a tűz előtt állt, és a lány lépteinek hallatára megfordult – Selena különös megkönnyebbülést érzett. Félve vallotta be magának, hogy Sir Lucius személyéhez a védelmet társította, ami valóban meg is lepte, hiszen a férfi önzőnek tűnt, aki arra törekszik, hogy a maga akarata érvényesüljön. Ennek ellenére befogadta – ha úgy vesszük -, amikor eltévedt, és a hideg ellen bebugyolálva, biztonságban eljuttatta a célállomásra. Aztán másnap visszatért, magával hozva a holmijaival teli utazóládáját, kimentette őt az ellenszenves Lord Harrowden előtt, és a kegyetlen hideg ellen szolgáló védelem gyanánt ismét meleg takarókat terített köré.

Túlzottan romantikus ábrándok kerítették hatalmukba. Vigyáznia kell a szívére.

Ez a gondolat visszazökkentette. Ostobaság azt hinnie, hogy Sir Lucius másképp tekintene rá, ráadásul esze ágában sem volt újra a nevetség tárgyává válni azzal, hogy bárki előtt feltárja a szívét.

– Mi az? – kérdezte Sir Lucius. A pillantása megenyhült, ahogy a lányra nézett, veszélyeztetve annak gondosan maga köré húzott erődfalait. *Te jó ég!*

Bízatosan úgy vélte, a lány bámulta őt.

Selena megköszöri a torkát, és előrelépett. – Lady Harrowden üzeni, hogy hamarosan jön. – Megeresztett egy apró mosolyt. – Ha jól vettem ki a szavaiból, kissé elégedetlen önnel. Bár nem világos, hogy mivel érdemelhette ki a nemtetszését.

– Jómagam tudom a választ. – Sir Lucius a tűz felé fordult, mintha kényelmesebb lenne számára a lángok előtt színt vallani, mint neki. – A nagyapám azért vette meg a vadászházat Harrowden közelében, mert jóban volt a néhai Lord Harrowdennel. Kiskorom óta ide járok vadászni, Harrowdenék tanúi voltak a felnőtté válásomnak. Amikor hat évvel az apám halála után Lord Harrowden a halálos ágyán feküdt, megkért, hogy vigyázzak a feleségére. Nem volt saját fiuk, és bár nem mondta ki, azt hiszem, nem bízott benne, hogy az unokaöccse Lady Harrowden érdekeit tartaná szem előtt. Meghagyta nekem, hogy vigyázzak rá.

Sir Lucius Selená felé fordult, a szája határozott vonallá keskenyedett, és arcán tiltakozás jelei mutatkoztak. – Nem tettem. A férje két évvel ezelőtti halála óta mindössze egyetlenegyszer jártam Lady Harrowdennél.

Selená a férfi vonásait tanulmányozta; valóban megbánta, hogy elhanyagolta a kötelességét? Vagy ő is

olyan, mint mindenki más, akikkel eddig találkozott – ingatag?

– Miért nem tartotta a szavát?

Sir Lucius a kandallótól a lány mellé lépett, hangja érdes volt, amikor válaszolt. – Önzésből, azt hiszem.

Az őszintesége arra készítette Selenát, hogy elkapja a férfi tekintetét. Furcsa módon megkönnyebbült. – És most bűnbocsánatért jött?

– Legalábbis megpróbálom elnyerni.

Az ajtógomb elfordult, Sir Lucius felnézett, és Selená hirtelen rájött, milyen közel is állnak egymáshoz.

HETEDIK FEJEZET

Luciusban csak akkor tudatosult kettejük közelsége, amikor Miss Lockhart ellépett tőle. Ez nem való, még akkor sem, ha a lány tartása és szelíd modora ily bizalomgerjesztő is a számára. Remélte, hogy ezen szelídsége nem fogja többször kínos helyzetbe sodorni, mondjuk nem követi Harrowdent egy újabb élvezetes sétára a csípős hidegben.

Lord Harrowden lépett be a szobába. Amikor meglátta őket együtt, tágra nyílt szeme, s a szívélyesség halovány leple alatt így szólt: – Sir Lucius, maga még mindig itt van?

Ám mielőtt a gróf megszólíthatta volna Miss Lockhartot is, az kimentette magát.

– Harrowden úrnő kérte, hogy beszéljek a házvezetőnővel. Mennem kell. – Azzal a lány megfordult, és menekülésszerűen a kijárat felé iramodott.

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Lord Harrowden odasétált Luciushoz. A férfi a tűznek háttal állt.

– Éppen jókor érkezett ma reggel, Sir Lucius. Miss Lockhartnak sikerült elkerülnie, hogy gyalog kelljen visszabattyognia, és biztos vagyok benne, hogy igen hálás önnek ezért. De biztosíthatom, nem volt rá szükség. Nem kellett volna sokáig gyalogolnunk, rövidesen visszafordultunk volna, ezen felül a kisasszonynak igencsak meg kell erősödnie, ha a nagynéném kísérendőjeként akar szolgálni – mondta.

Harrowden arroganciája felbosszantotta Luciust, és elhatározása, hogy nem akar veszekedni, szertefoszlott. – Mit képzel, hogy ilyen időben kivisz egy hölgyet a szabadba úgy, hogy mindössze egy vékony köpeny melegíti? Már majdnem elkékvült a hidegtől, mire magukba botlottam.

Harrowden hosszú pillanatra megállt, aztán szűk mosolyra görbítette az ajkát.

– Talán igaza van, bár kitartok amellett, hogy a lánynak meg kell acéloznia magát. Felajánlottam neki, hogy megmutatom a Harrowden-birtokot, és a hosszas itt tartózkodására való tekintettel úgy gondoltam, mindent látnia kell. Merem állítani, hogy mostanra kellőképpen felmelegedett.

Lucius az ajtó felé pillantva azon tűnődött, vajon hol késlekedik a grófnő. – Bizonyára – felelte, és a kandallónak támaszkodott.

Harrowden az íróasztalhoz sétált, és a rajta lévő levelek között kutakodott. – Gondolom, az olyan embernek, mint ön, sok a tennivalója. Mi tartja itt? – felpillantott a papírokról Luciusra, majd újra a sorok közé temetkezett.

– Megígértem a nénikéjének, hogy meglátogatom, de eleddig még nem tettem meg. Csupán a hibámat szeretném helyrehozni.

Harrowden felnevetett. – Miért? El sem tudom képzelni, hogy önnek és a nagynénémnek milyen megbeszélőnivalója lehet egymással.

– Bizonyosan semmi olyan, ami érdekelné önt. – Lucius felvonta a szemöldökét. Hagyta, hogy Harrowdent furdalja a kíváncsiság. Egyrészt nem rá tartozott. Másrészt Luciusnak az volt az érzése, jobban tenné, ha nem bízna semmiben a férfival kapcsolatban.

Harrowden az ajtóra pillantott, amely még mindig zárva volt. Újabb perc múlva összefonta a karját és a padlóra szegezte tekintetét. – Hát, akkor, gondolom... nem tartom fel. – Várt, és amikor Lucius nem válaszolt, hozzátette: – Biztos vagyok

benne, hogy a nagynéném mindjárt lejön.

– Kétségtelenül – mondta Lucius.

Hálás volt, amikor Harrowden elhagyta a szobát. Rémllett neki, hogy Robertson barátjának egy fivére vele járt iskolába. Elhatározta, hogy még aznap ír neki, hogy megtudjon Lord

Harrowdenről mindent, amit csak lehet. Lucius úgy vélte, van az ifjú grófban valami nyugtalanító... valami hamis.

Amikor Lockhart kisasszony visszatért a szobába, megállt a küszöbön, mintha csak azt akarta volna megtudni, hogy Lord Harrowden még mindig ott van-e. Az arca kipirult. Talán a lépcsőzéstől. Vagy talán valami más érzelem játszott vele? Lucius tudni szeretne volna. Eddig sem kerülte el a figyelmét, hogy Miss Lockhart milyen szemrevaló teremtség, de az ablakon keresztül a szalonba áramló lágy téli fényben a szokásosnál is vonzóbbnak tűnt.

– Lady Harrowden hamarosan itt lesz – mondta Miss Lockhart. – És Mrs. Randall megígérte, hogy küldi a teát. Sajnálom, hogy így megvárakoztatjuk.

– Miért kérne kegyed bocsánatot? Nem ön tehet róla, úgy vélem – mondta Lucius, ki mindig is úgy vélte, a legtöbb embernek épp van elég saját hibája, szükségtelen még valaki máséért is bocsánatot kérnie.

– Ha így vesszük, talán nem. – Miss Lockhart előre indult a szoba belseje felé, majd a férfi előtt megállva szégyenlősen rámosolygott. – Ez a dolgok rendje. Vagy legalábbis az én módszerem... – tette hozzá, de a hangja elhalkult.

– Mire? – tudakolta Lucius, amikor a lány nem folytatta. – Bocsánatot kérni olyan dolgokért, amikről nem tehet?

Miss Lockhart összeszorította ajkait. – Talán. Azt hiszem, a nők gyakran éreznek késztetést ez iránt. Hogy megnyugtassuk

és lecsillapítsuk a másikat, bár – Miss Lockhart fintorgott –, hogy miért teszünk így, a csuda tudja.

– Igen, miért tenné? – Lucius megvonta a vállát, és karját a kandallópárkányra fektette. – Ez tőlem teljesen idegen.

Miss Lockhart nevetett. – Ó, ez nagyszerű, uram – mondta csillogó szemmel. – Majd én is veszek magától leckét. Nem fogok bocsánatot kérni olyan kellemetlenségért, amit nem én okoztam.

– Nagyon helyes – felelte Lucius komolyan. Ekkor az ajtó kinyílt, és végre belépett a grófnő. – Jó reggelt, hölgyem – köszöntötte a férfit, s meghajolt. – Odakísérhetem egy székhez?

– Nem igénylem, hogy a saját otthonomban kísérgessenek – mondta Lady Harrowden savanyúan. A férfi figyelmen kívül hagyta maró szavait, és mellé lépett, mire az asszony további ellenkezés nélkül a könyökébe karolt, és hagyta, hogy a tűzhöz legközelebbi karosszékhez vezesse.

Leült, majd Miss Lockharthoz fordult. – Most már távozhat. Van néhány dolog, amit szeretnék elmondani Sir Luciusnak.

Miss Lockhart bólintott, és Luciushoz fordult, hogy elbúcsúzzon tőle. – Még egyszer köszönök mindent, amit értem tett, uram. – A lány meghajolt.

Lucius nem engedte meg magának, hogy a tekintetével kövesse a távozófélben lévő lányt, tudván, hogy Lady Harrowden sasszemmel figyeli. A gondolatai azonban egyre csak körülié forogtak, úgy érezte, nem volt elég idejük

beszélgetni. Különös késztetést érzett, hogy visszatérjen és újra találkozzék vele. Ehhez persze jó okot kellett szolgáltatnia, nem hozhatta magát kellemetlen helyzetbe. Elképzelhetetlen jellemtelenség lett volna a részéről Harrowdenbe látogatnia kifejezetten a lány miatt. Ő nem az a házasodó típus, és nem akart hamis benyomást kelteni a lányban.

Azért azt sajnálta volna, ha nem látná többet. Almaillata volt, amikor visszatért a szobába. *Biztosan a konyhából csempészett be egyet* – tűnődött Lucius, és a gondolatra nevetni támadt kedve.

A mosolya azonban gyorsan elhalványult, amikor észrevette, hogy Lady Harrowden az arcát fürkészi, mégpedig igen behatóan. Úgy tűnt, a fejében zajló gondolatfolyam jeleit nem sikerült olyan diszkréten elrejtenie, mint szerette volna.

– Ugye nem koszlatsz elszegényedett nők után? – érdeklődött éles hangon. – A te korodban...

– Nem, asszonyom. A szívem biztonságban van.

– Jó. – Lady Harrowden határozottan rántott egyet a válla körül tekergőző kendőjén. – Éppen elég, hogy az unokaöcsém elkezdett érdeklődni Miss Lockhart iránt. Ha társalkodónő helyett házasodásra alkalmas jelöltet kerestem volna, magasabb körökben néztem volna szét.

Lucius nem tudta megállni, hogy ne válaszoljon. – Mégiscsak egy úriember lánya... és nem mellesleg az ön rokona.

– Csak nagyon távoli. – Lady Harrowden a kezében szorongatott zsebkendőjét gyűrögette. – De nem azért ülünk itt, hogy erről beszélgessünk. Látom, ennyi idő után végre úgy döntöttél, meglátogatsz. Mi szél hozott ide, ha nem Miss Lockhart?

Nem akart a grófnő kedvében járni, amúgy sem értékelné, és nem is rá vallott volna. – Az utazóládája miatt tértem vissza – mondta, miközben felemelte a csizmáját, hogy a tűz mellett melegítse -, és azon sejtésem miatt, miszerint mulasztást követtem el, maradtam.

– Úgy érted, hanyagságot. – Lady Harrowden rosszkedvűen összehúzta a szemét. – A szavadat adtad. Harrowden ezt mondta nekem, mielőtt meghalt.

Lucius nem szerette, ha megfeddik, de ezúttal úgy vélte, megérdemli a dorgálást. Igaza volt a ladynek, az adott szó kötelez, s ő nem tartotta a grófnőt elég méltónak a tiszteletre. Ez hiba volt. Féken tartva zavarodottságából fakadó indulatait, így szólt: – Őszintén bocsánatot kérek, asszonyom. A jövőben rendelkezésre fogok állni.

Lady Harrowden elkomorult, és kihúzta magát. – Nincs szükségem szánakozásra.

– Nem is sajnálkozni akartam. – Lucius a grófnő korosodó arcát tanulmányozva megenyhült. – A családjaink hosszú közös múltra tekintenek vissza, és én azért vagyok itt, hogy helyrehozzam a dolgokat. Miben lehetek a szolgálatára?

Lady Harrowden a férfit emelve pillantását a szék karfájára könyökölt. – Mennyire értesz a jogi szövegekhez és a végrendeletekhez? Úgy tudom, ügyvédi tanulmányokat folytattál.

Lucius valóban tanult jogot, de nem szerette. Kizárólag a legszükségesebb ismereteket akarta elsajátítani. – Csak az alapokat értem. De miért kérdezi? Talán van valami gond? – Felállt a tűz mellől, és Lady Harrowden mellé ült.

– Így már jobb – mondta a grófnő. – Nem bírom elviselni, ha az emberek a távolban lézengenek körülöttem.

– Mondhatta volna, akkor ideülök – felelte Lucius megenyhülve.

– Mintha nem a saját fejed után mentél volna mindig is – vágott vissza a grófnő.

Lucius bölcsen hallgatott.

Lady Harrowden látva, hogy a férfi nem vette magára, így folytatta: – Azt hiszem, az unokaöcsém, mintha nem lenne neki elég az egész birtok vezetése, megpróbálja beleütni az orrát az én dolgaimba is.

Lucius végiggondolva a lehetőségeket arra jutott, hogy Harrowdennek bizonyára nem lenne oka pénzt elvenni egy özvegyasszonytól. Meglehetősen kicsinyes dolognak tűnt, főleg hogy Harrowdennek hatalmas a vagyona. Ráadásul a legtöbb végrendelet megmásíthatatlan és visszavonhatatlan. Nem sok lehetősége akadna, hogy becsapja a grófnőt.

Lucius a karfára támaszkodott, és megdörzsölte az állát. – Miből gondolja, hogy ez a szándéka?

– Minden alkalommal arra biztat, hogy költözzek át az özvegyi lakba, pedig még nem talált magának feleséget. Azt mondja, hogy csak ki kell festeni, de ezt már jóval több mint egy éve emlegeti, és nem hiszem, hogy egyetlen festő is betette volna a lábát abba a

házba. – Türelmetlenül összecsapta a kezét. – Amíg Richard Londonban tartózkodott, észszerűtlen gondolatnak tűnt, hiszen ki gondoskodott volna a birtokról? De most, hogy visszatért, és úgy tűnik, hogy tovább szeretne maradni, vagy talán hosszú távra tervezi a tartózkodását, bár jelenleg nincs Lady Harrowden, egyre inkább rá kell jönnöm, hogy nem leszek képes egy fedél alatt élni egy ilyen üresfejű, léha fiatalemberrel. Azt hiszem, költöznöm kell – tette hozzá iróniával teli hangon -, és ő biztosított arról, hogy segíteni fog.

Lucius keresztbe tette egyik lábát a másik felett. – Ez inkább a nagylelkűségét bizonyítja, mint a gazemberségét.

– Talán, eltekintve a tényről, hogy az anyagi körülményeim szűkösebbek a kelleténél, és azon tűnődöm, hogy az unokaöcsém úgy gondolta-e, hogy *az én* részből gazdálkodik az ő birtokán. Mivel a birtok jogásza felügyeli mindkét számlát, szeretném, ha keresnél egy olyan könyvelőt, aki nem állt soha semmilyen kapcsolatban az unokaöcsémmel. Ha megtaláltad, hozd el hozzám Richard tudta nélkül, és

megkérem, hogy nézze át a jövedelmem, a számokat, hogy lássuk a felhasználást.

– Az unokaöccse hozzáfér a pénzéhez? – kérdezte Lucius. – Természetesen azt teszem, amit kíván, de csodálkozom, hogyan lehetséges a beleegyezése vagy tudta nélkül rendelkeznie az ön jövedelmével.

– Richard kezeli a kiadásaimat és a számláimat – mondta Lady Harrowden bosszúsan fújtatva. – Mind az intéző, mind az ügyvéd azt mondta, hogy ez a legkézenfekvőbb megoldás. Mégis állandóan azt hallom, hogy nem engedhetem meg ezt vagy azt a kiadást. Nem akarom elhinni, hogy a férjem ilyen szűkös anyagiakat hagyott rám. Csak arra tudok gondolni, hogy azok ketten az ő befolyása alatt állnak. – Előrehajolt a székében. – A könyvelőn kívül szeretném, ha találnál nekem egy olyan ügyvédet, aki nem áll a birtok alkalmazásában. Szükségem van valakire, aki segít az érdekeim védelmében. Bízhatok benned?

– Nincs akadály, hogy megtegyem önnek, amit kér – válaszolta Lucius némi halvány hátsó szándékkal. Hajlandóságának köze volt ahhoz, hogy rendszeresebben láthassa Miss Lockhartot. – Valószínűleg Londonba kell utaznom, ha megbízható ügyvédet akarok találni, ám attól tartok, a bálíg nem lesz rá lehetőségem. Felajánlanám a saját jogászomat, ha nem lenne már így is túlterhelt. De addig is

igyekszem találni egy helyi könyvelőt, van is egy ötletem, ki felel meg a célnak.

Lucius ezzel elbúcsúzott Lady Harrowdentől, és a bejárat ajtó felé indult. Mivel épp egyetlen inas sem volt a környéken, meg kellett várnia, hogy a hintóját előhozzák, ha ő maga nem akart kimenni az istállóba. Megfordult, Miss Lockhart ekkor lépett ki a folyosóra a szalonból.

Amikor meglátta a lányt, mosoly ült ki az arcára, és meghajolt. – Búcsúzom öntől, Miss Lockhart.

Miss Lockhart viszonzta a gesztust, szürke szeme komor maradt a válaszmosoly ellenére. – Már megköszöntem, talán túl sokszor is, de úgy érzem, újra meg kell tennem. Az érkezése éppen jókor jött.

Lucius megdöbbsent a nő vonásai és méltóságteljes mimikája láttán. Minél több időt töltött a lány jelenlétében, annál nehezebben tudta elképzelni őt a jelenlegi szerepében. Jobban illett volna hozzá a grófnői cím – már ha az adott gróf személye nem lenne annyira méltatlan hozzá.

– Örömmel – válaszolta, visszafogva szárbá szökkenő gondolatait. – És ha segítségre lenne szüksége, kérem, ne habozzon szólni. Nem vagyok messze. A nővérem, Maria pedig addig rágja majd a fületem, hogy gyanítom, a vízkeresztbálon újra találkozunk. Feltéve, ha Lady Harrowden elég jól érzi magát ahhoz, hogy elmenjen.

– Majd meglátjuk – mondta Miss Lockhart. – Mindenesetre bárhol is van, én ott leszek.

Szavaik könnyedén hangzottak, mintha tréfálkoznának, ám mégis az elhagyatottság zöngéje vegyült beléjük.

Az inas lépett a folyosóra, majd a bejárathoz állt.

Lucius hátat fordítva neki a lányhoz hajolt. – Miss Lockhart, javasolhatom, hogy éjszakára zárja be az ajtaját? – mondta halkan. Nem bízott Harrowdenben, kételkedett abban, hogy úriember módjára viselkedne Miss Lockharttal és hogy a lány biztonságban tartózkodhatna egy fedél alatt vele.

A lány elvörösödött, majd némi szünet után bólintott. – Így fogok tenni.

Úgy tűnt, Miss Lockhart szólna még valamit, de aztán összezárta az ajkát, és még egyszer, búcsúzóul biccentett, mielőtt befordult volna a szalonba. Lucius körbepillantott a folyosón, az előcsarnok szigorúan célnak megfelelő berendezésén, a magas, ridegséget árasztó mennyezeten.

Azt kívánta, bárcsak elragadhatná innen Miss Lockhartot.

Amikor másnap reggel Selena belépett az étkezőbe, az asztalnál ülő Lord Harrowden láttán összeszorult a szíve – erősen remélte, hogy a férfi nem korán kelő, és most csatlakoznia kellett. A gróf is észrevette őt,

érdeklődés csillant a szemében, amikor felnézett a tányérjáról. Bár mosolya barátságossá formálta jóképű vonásait, a lány nem bízott benne. Unatkozó ficsúrnak tűnt, aki szórakozást keres magának, mert mindenre hamar ráun.

– Jó reggelt, Miss Lockhart. Fáradtnak tűnik – üdvözölte Lord Harrowden önelégült mosollyal. – Remélem, a nagynéném nem bizonyul túl nehéz esetnek.

Selena vett magának egy zsemlet, és leült az asztalhoz. Sajnálattal félre kellett tennie az ellenérzését, és udvariasan elbeszélgetni ezzel a ficsúrral. – Lady Harrowden és én igazán kellemes napot töltöttünk együtt tegnap – válaszolta.

Töltött egy csésze kávé, és megvajazta a zsemlet; minél gyorsabban végez a reggelivel, annál hamarább elmenekülhet Lord Harrowden elől.

– Azért idővel biztosan megviseli majd. Ön fiatal, és nem lehet kellemes, ha éjjel-nappal egy idős hölgyet szolgál. Bizonyára többre hivatott. – A férfi hátradőlt a székében; úgy tűnt, hosszú beszélgetésre rendezkedett be, míg a lány semmi mászt nem akart, csak minél távolabb kerülni tőle.

Selena beleharapott a zsemlébe. – Elégedett vagyok a helyzetemmel – mondta aztán. – Nincsenek nagy igényeim. – Egy percig gondolkodott, majd a férfi kedvéért hozzátette: – Tisztelet, fedél a fejem felett és némi szórakozás mindaz, amire vágyom.

– Járt már bálban? – kérdezte a gróf. – Nem emlékszem, hogy láttam volna Londonban, de úgy képzelem, nem a legjobb körökben mozgott. Gondolom, az Almack's szoba sem jöhetett.

Selena futólag elmosolyodott. A családját rendszeresen hívták az Almack'sba, mielőtt nyilvánosságra került volna az apja tragikus módon véget ért szerencsejátékos karrierje. Jómaga azonban nem alacsonyodott volna le odáig, hogy a saját maga által levont következtetést pufogtassa, különösen, hogy ezúttal nem volt ilyen.

– Gondolom. Voltam már Londonban, de túl nagy. És, mint mondta, nem valószínű, hogy ugyanazokban a körökben mozogtunk.

– Ha valóban járt ott, nyilván nem kapott házassági ajánlatot. – Lord Harrowden felnézett a körmei tanulmányozásából, a lányt vizslatta.

– Nem akarok férjre vadászni – válaszolta Selena. – A vágyam az, hogy eltartsam magam és a családomat. Nincs szükségem házasságra. – Esze ágában sem volt feltárni a szívét és a vágyait, hogy a férfi kigúnyolja.

Lord Harrowden, mintha olvasott volna a lány gondolataiban, hízelt mosolyt küldött felé. – bizonyára él még gyengéd vágyakozás a szívében – erősködött. – Nem tudom elképzelni, hogy tényleg

ilyen vénlányéletre vágyik.

Selenán borzongás futott végig a gróf szavai hallatán, és a melléjük párosuló kéjes vigyorral kaptak csak igazán baljóslatú felhangot. Eszébe jutott Sir Lucius intelme, hogy a férfi nem a munkaadója, és ebből bátorságot merített. – Már a feltevést is szemtelenségnek tartom, uram.

Lord Harrowden felvonta a szemöldökét, és ismét megjelent lusta mosolya. – Bizonyára elment az esze. Én csak a saját érdekeit nézem.

Selena lenyelte az utolsó falat zsemlét. Gyorsan kiitta a kávé a csészéből, de a forró ital megégette a torkát. Köhögnie kellett. Valószínűleg ez volt a leggyorsabb reggeli, amit valaha evett, és nem esett jól neki. Letette a szalvétát az asztalra, és felállt.

– Jó napot kívánok, uram. Találkozom van a házvezetőnővel, hogy megismerkedjem a birtokkal.

– Miért ne én mutassam meg? – mondta Lord Harrowden.
– Ígérem, nem hagyjuk el a meleg házat, és mesélhetnék az egyes szobák történetéről. Régi történeteket, amelyekről a házvezetőnő nem tud.

O, nem, nem fog. Nem dőlök be még egyszer ennek a mesének. – Nagyon kedves, és értékelem az ajánlatát, de vissza kell utasítanom. Fontos számomra, hogy jóban legyek a házvezetőnővel, és nem fogom másodszorra is elhalasztani a beszélgetésünket. Szép napot. – Selena elmenekült.

Mrs. Randall ridegen reagált Selena előző napi mentegetőzésére. És most látva, hogy Selena éppen akkor jön le a lépcsőn és lép be a konyhába, amikor ígérte magát, a házvezetőnő arckifejezése megenyhült.

– Csak visszateszem a szekrénybe a porcelánokat, és máris körbevezetem. – Randall asszony nagy gonddal szemrevételezte a teáscsészét, majd eltette, aztán így tett a készlet többi darabjával is.

Az épületben huszonhét szoba volt, és a katonás rendnek köszönhetően Selena úgy gondolta, nem lesz nehéz dolga azzal, mit hol talál. Megjegyezte, hol van Lord Harrowden hálósobája, és megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy az övé a másik szárnyban helyezkedik el, sokkal közelebb Lady Harrowdenéhez. Ha kiáltana, a grófnő biztosan meghallaná.

Mrs. Randall, mint kiderült, elég sokat tudott a birtok történetéről, így Lord Harrowden aduja blöff- nek bizonyult.

– Hallottam, hogy az ifjú Sir Lucius itt járt – mondta a házvezetőnő a kőrútjuk végén. – Lady Harrowdennek jót fog tenni, ha újra látja őt. A családjaik közel álltak egymáshoz a gróf halála előtt.

– Talán gyakrabban fog idelátogatni most, hogy ő és Lady Harrowden... újraélesztették a családi kapcsolatot – mondta Selena, bár nem volt biztos benne, hogy az *újraélesztés* a legmegfelelőbb kifejezés arra a fanyar szidásra, amellyel a

grófnő Sir Luciust illette. Remélte azonban, hogy a következmények tekintetében nem téved.

– Ő jó ember. Ha nem bánja, elmondom a saját véleményemet... – Mrs. Randall Selenához fordult megerősítésért, mire ő megrázta a fejét. Ami azt illeti, nagyon is kíváncsi volt Mrs. Randall Sir Luciusról alkotott véleményére. És éppenséggel Selen a maga egyszerű társalkodónői mivoltában nem volt rest, hogy a házvezetőnő bizalmába férkőzzön. Örült volna neki, hiszen szüksége volt itt néhány barátira.

– A férjem az egykori báró kertésze volt, láttam Sir Luciust felnőni. Biztos lehet benne, hogy az ő jelenlétében a dolgok úgy mennek, ahogy kell. Nem csoda, hogy a családja ennyire számít rá, hiszen az édesanyja állandóan rábeszéli, hogy kísérje el a forrásokhoz, hogy újabb és újabb gyógymódot keressenek – na nem mintha bármilyen betegségben szenvedne -, és Philippa kisasszony és George úrfi mindig belekeveredik egy-egy kalamajkába, Sir Luciusra marad, hogy... Kár, hogy... – Mrs. Randall elmosolyodott, és összezárta az ajkát. – De miről is beszélek? Nem kellene ennyit fecsegnem – mondta.

– Kérem, folytassa – mondta Selen. – Érdekel.

– Csak... – Mrs. Randall szünetet tartott. – Amikor

a néhai Lord Harrowden még élt, és Sir John, Sir Lucius nagyapja is, a két barát sok időt töltött együtt, így a két család

gyakran összejárt. Békés idők voltak azok Woolmer Greenben.
– A házvezetőnő sóhajtott és vállat vont, mielőtt folytatta. – Gondolom, amikor Lord Harrowden unokaöccse gróf lett...

Hosszú szünet következett.

– De nem szabad így beszélnem a munkaadómról... – Ezzel Mrs. Randall az emeletre vezető lépcsőház felé indult, nyomában Selenával.

Randall asszony kimondatlanul hagyott gondolataiból s elejtett megjegyzéseiből, valamint saját megérzéseiből Selena csakis egy valamire tudott következtetni.

Hogy az új gróffal bizony már nem mennek olyan fényesen a dolgok.

NYOLCADIK FEJEZET

Az érkezése utáni harmadik napon Selena már otthonosan mozgott a Harrowden-házban. Belépett a grófnő hálósobájába, és Lady Harrowdent az ágyában találta, előtte a takarón egy levél hevert. Annyira elmerült a tartalmában, hogy rá sem pillantott az érkező lányra.

Selena köszöntötte, majd mellé lépett, és azon tűnődött, szemtelenség lenne-e a levélről kérdeznie. Amikor a grófnő továbbra sem szólalt meg, úgy döntött, megkockáztatja.

– Híreket kapott?

Lady Harrowden végre ráemelte tekintetét. – Húzd ide azt a széket, lányom. Jól gondolod, és mivel téged is érint, jobb, ha azonnal közlöm veled.

Lady Harrowden hunyorogva tanulmányozta a levél hátuljára kanyarított aláírást.

– A pártfogoltam nevelőjétől jött, közli a levélben, hogy nem tudnak többé számára helyet biztosítani az iskolában. Ebből azt olvasom ki, hogy Rebecca valami rosszaságot követett el. A nevelő kérdezi, hogy mik a szándékaim vele kapcsolatban, és én úgy gondoltam, hogy hazarendelem.

Lady Harrowden ravasz pillantást küldött Selena felé. – Most, hogy itt vagy, a társalkodás mellett elvállalhatnád a nevelőnő szerepét is. Meglátod, sokkal szórakoztatóbb lesz, ha egy másik fiatal hölgy is van a házban, mintha semmi más dolgod nem lenne, csak hogy egy öregasszony kívánságait lesd.

Selena közömbösséget erőltetett az arcára. Úgy vélte, bármelyik fiatal lány, akit kicsaptak az iskolából, valószínűleg több gondot okoz, mint amennyit megér. – Amit csak kíván, asszonyom. Azért vagyok itt, hogy a szolgálatára legyek. – A lány az ölében összekulcsolta a kezét. – Eldöntötte már, hogy mikor jöjjön?

Lady Harrowden elgondolkodva pillantott újra a papírra. – Jobb, ha késedelem nélkül válaszolunk erre a levélre. Világosan tudtomra adták, hogy a helyzet súlyos, a lehető leggyorsabban helyet kell találniuk a gyámlányomnak. Az iskola Essexben van, Rebecca két napon belül ideérhet.

– Szóval ilyen hamar? – Selena felvonta a szemöldökét. – Tehetek még önért valamit?

– Tájékoztassa azonnal Randall asszonyt, hogy előkészíthesse a rózsaszín szobát. Tudni fogja, hogy kinek. És bármennyire is ódzkodom tőle, azt hiszem, tájékoztatnom kell az unokaöcsémet... – Lady Harrowden elkomorult. – Rögtön megírjuk a választ, aztán küldjön egy inast Richardért, hogy találkozzunk a szalonban.

Selena szépen lejegyezte, amit Lady Harrowden diktált, összehajtogatta a papírt, majd megcímezte. Az özvegyasszony utasítására csengetett Morganért, hogy a szobalány segítsen Lady Harrowdennek az öltözködésben, majd magával vitte a levelet. Megígérte, hogy a szalonban várja a grófnőt.

Lord Harrowden már a szobában volt, amikor belépett; Selena remélte, hogy a grófnő is hamarosan érkezik, és nem kényszerül túl hosszú ideig egyedül maradni Lord Harrowdennek Állkapcsát összeszorítva vonult előre, közben azon töprengett, vajon az itt tartózkodása teljes ideje alatt a grófra kell majd hagyatkoznia?

A férfi szeme elől nem maradhatott semmi sem rejtve. – Csak nem egy feladandó levelet hozott?

Selena bólintott. – Lady Harrowden szeretné elküldeni, ő is mindjárt lejön, hogy beszélhessen ez ügyben uraságoddal, mivel a levél tárgya önt is érinti.

– Várok kívánsága szerint. – Lord Harrowden hangjából csak úgy csöpögött az irónia.

Selena olyan messze foglalt helyet a gróftól, amennyire csak tudott anélkül, hogy udvariatlannak tűnne. Hosszú csend ereszkedett rájuk, túl hosszú ahhoz, hogy a lány mozdulatlan maradjon a székben; alig várta, hogy elszabaduljon.

– Ne legyen ilyen merev, kedvesem. – A gróf a zsebéből tubákos szelencét húzott elő, és anélkül, hogy vett volna belőle, fel-, majd lehajtotta a fedelét. – Befejezte a ház körbejárását Mrs. Randall-lal?

– Igen, mindent láttam, így már tudni fogom, mit hol találok. Remélem, hamar beletanulok a szerepembe, és Lady Harrowden szolgálatára lehetek – bizonykodott Selena az unalomig ismételt mondattal.

Margaret Winternek igaza volt még Bedfordban, amikor azt mondta, hogy Selena csak akkor kaphat munkát társalkodónőként, ha *beszélgetni* tud. Egy kísérő csak akkor volt hasznos, ha el tudta szórakoztatni az embert. A homlokát ráncolta – elképedve állapította meg magában, milyen gyorsan elveszíti az ember az olyan képességét, mint a társalgás művészete, ha már nem jár bizonyos társasági körökbe.

Lord Harrowden felállt, és a díványhoz sétált, elég közel oda, ahol a lány ült.

– Kétségem sincs afelől, hogy így lesz, de akkor is azt mondom, unalmas munka ez az ön számára. – A megfogyatkozott térben Selena tagjai megfeszültek, ráadásul a gróf leült, és állát a kezére támasztva bámulta a lányt. – Ha

szeretné, elkísérem néhány környékbeli rendezvényre, amikor a nagynéném visszavonult éjszakára. Ha a rendelkezésére áll, amikor csak szüksége van kegyedre, nem lehet kifogása az ellen, amit szabadidejében tesz.

Selena kevés visszataszítóbbat tudott elképzelni, mint hogy még több időt töltsön Lord Harrowdennel. Viszolygással töltötte el, ahogy a férfi vizslatta az arcát és az alakját, mintha valami tárgy lenne. Selena fogalmazta magában a választ, hogy ne legyen sértő.

– Nagyon kedves, uram. Azonban nem lenne helyénvaló, ha kíséret nélkül mennék bárhová is.

Lord Harrowden halkán felnevetett, arckifejezése hitetlenkedő volt. – Lockhart kisasszony, azt hiszem, hamarosan megváltozik a hozzáállása, amint megtanulja, mit jelent a társalkodói szerep. A kedvére kell tennie azoknak, akik alkalmazzák önt. Ne számítson arra, hogy ugyanakkora figyelmet kap, mint amekkorát egy tehetős hölgygel szemben tanúsítanak.

Dühös pír öntötte el Selena arcát. A sértés nem maradhatott válasz nélkül, de mit mondhatott volna? Selena a saját bőrén tapasztalta, mennyire lenéznek egy kegyvesztett nőt. Szembesülnie kellett a tehetetlenségével, nem lévén semmi olyan fegyver az arzenáljában, amellyel méltón visszavághatott volna.

Ekkor a grófnő belépett a szobába, és Selena megkönnyebbülten fordult felé.

– Richard, éppen téged kereslek. – Lady Harrowden határozott léptekkel közeledett, botra támaszkodva, amelyet csak néha használt.

Lord Harrowden vonakodva állt fel. – Hogyhogy? Minő fordulat! – mondta. – Eddig úgy tűnt, minden igyekezetteddel azon vagy, hogy elkerülj.

– Bizonyos beszélgetéseket nem lehet elkerülni – mondta a grófnő komoran. Selena felé fordult. – Kértél már pecsétet a levélre?

Selena megrázta a fejét.

– Kérlek, tedd meg. Richard, akár tájékoztathatlak is, hogy szándékomban áll befogadni valakit a házunkba... vagy legalábbis itt fogadjuk őt, amíg át nem költözhettek az özvegyi házba. A pártfogoltam velem fog lakni.

Lord Harrowden felvonta a szemöldökét. – A pártfogoltja? Nem tudtam, hogy van pártfogoltja. Bizonyára megfelelő pénzügyi alapokkal rendelkezik, ha foglalkozik vele, és még az itt tartózkodásáról is tájékoztat. Elvégre Miss Lockhart érkezését nem kötötte az orromra.

– Nem kötelességem mindenről beszámolni, és a hozománya nem tartozik rád. Miss Lockhart lesz a nevelőnője, amíg nem találunk megfelelőbb megoldást.

Lord Harrowden Selena felé fordult, és felfelé görbítette az ajkát. – Kegyed szerepe egyre izgalmasabbá , válik.

– Most már lepecsételné, uram? – kérdezte Selena, kezében a levéllel, mintha tudomást sem venne a férfi szemtelenségéről.

A gróf a sarokban álló íróasztalhoz ment, hogy eleget tegyen a kérésnek. Selena a grófnő felé fordult, alig várta, hogy megmeneküljön Lord Harrowden cinikus tekintete elől. – Asszonyom, adjam ezt most oda Mullingsnak?

Lady Harrowden felemelte a kezét. – Várjon még. Valamit szeretnék mondani Richardnak. Utána átkísérhet a nappali szobába.

A grófnő tett néhány lépést a férfi felé. – Remélem, nem kell külön emlékeztetnem, hogy hagyj békén a pártfogoltamat. Nem a megfelelő vérvonalból származik ahhoz, hogy a feleséged legyen, márpedig tudom, milyen fontos ez neked. És van, ki megvédje.

Lord Harrowden számító pillantást küldött nagynénje felé. – Nem tudom, mit gondol rólam, nénikém. Természetesen egy fiatal nőt a saját házámban méltó fogadtatásban részesítek.

'W' 'W' W

Selenának leesett az álla döbbenetében. A férfi pillanatokkal azelőtt, hogy Lady Harrowden belépett a szobába, még egészen másképp beszélt.

– Természetesen – ismételte Lady Harrowden sajátos iróniával fűszerezve. Selena felé fordult. – Jöjjön. Kéretünk be teát.

Selena az ajtóhoz kísérte, és alig várta, hogy hátat fordítson Lord Harrowdennek.

A fiatal lány két nappal később érkezett meg, épp, ahogy Lady Harrowden megjósolta. Amint Selena meghallotta, hogy a hintó megáll, becsukta a könyvet, amelyből felolvasott, és a grófnőre nézett.

– Menj, nézd meg – mondta Lady Harrowden. – Gondolom, Rebecca az.

Selena az ablakhoz lépett, az inas épp a kocsi ajtaját nyitotta, és kinyúlt, hogy megtámassza az előbukkanó kesztyűs kezét. – Azt hiszem, ő az – mondta Selena. – Felkísérjem?

Lady Harrowden biccentésére Selena kisietett a szobából, végig a folyosón, majd elérte a bejáratí ajtót, és kilépett a hóról visszaverődő vakító napfénybe. Egy fiatal nő színes alakja körvonalazódott, a mint a lépcső felé sétál, a szobalánnyal a nyomában, de az erős fényben nehezen vette ki a vonásait.

Amíg közelebb nem ért.

Selena könnyedén lépkedett lefelé a lépcsőn a lány felé. Rebecca főkötője eltakarta az arcát, ahogy oldalra fordított fejjel a birtok környékét és a ház homlokzatát vizsgálta.

– Miss Lockhart vagyok – üdvözölte Selena barátságos hangon.

Aztán pillantása találkozott a lányéval.

Selena arcából kifutott a vér.

Ugyanaz a fiatal nő nézett vele farkasszemet, aki alig egy hete jelent meg Sir Lucius ajtajában.

– Te? – Rebecca arca nem fejezte ki azt a döbbenetet, amit Selena érzett, de azért sikerült kellő bosszúságot belevinnie ebbe az egy szóba.

– Miss Woodsley, ha nem tévedek – mondta Selena. Cikáztak a gondolatai; vajon Sir Lucius tudta, hogy ki ő? Hogy lehet, hogy Lady Harrowden gyámleánya számára ennyire nem számít az illem, hogy megpróbál elcsábítani egy úriembert? Hiszen Rebeccának mi más célja lehetett azon az éjszakán?

Rebecca összefonta a karját a mellkasán, Selena igyekezett oldani a különös helyzetben kialakult hangulatot.

– Úgy emlékszem, ezt a nevet mondta, amikor... találkoztunk.

Körülnézett, hogy megbizonyosodjék róla, hogy a szolgák közül senki sem figyel rájuk. Jobbnak látta, ha nem kürtöli szét Miss Woodsley bűnét az összegyűlt néhány cseléd előtt.

– Én leszek a nevelőnője az elsőbálig – folytatta Selena, reményei szerint tekintélyt parancsoló hangon.

Rebecca állkapcsa megfeszült, mintha támadni készülne – márpedig ezt Selena mindenképpen el a karta kerülni.

– Elviszem Lady Harrowdenhez.

– Egy nevelőnő? – Rebecca kővé vált a döbbenettől. – Nekem egy szóval sem említették, hogy nevelőnőm lesz.

Selena összeráncolta a szemöldökét. – Mit képzelt, mi fog történni, amikor elküldték az iskolából? Hmm, ennek körülményeiről majd máskor beszélünk. Valakinek illemre kell tanítania önt.

Selena már csak tudta, mennyire szüksége van rá. Rebecca meg is indult mellette, fel a néhány fokon a főbejáráthoz. Odabent az emeletre vezető lépcső korlátját bámulta, hátrahorgadva vizsgálta a magas mennyezetet. – Amikor a nagybátyám közölte, hogy Lady Harrowden értem küldött, feltételeztem, hogy a saját felügyelete alá von. Elvégre már majdnem nagykorú vagyok...

– Mennyi idős pontosan? – Selena legfeljebb tizenhétnek vélte; Lady Harrowden nem volt éppen közlékeny a gyámleánya helyzetével kapcsolatban.

– Tizenhat éves vagyok – válaszolta Rebecca, és egy pillantással végigmérte a folyosó többi részét. – Nagyon szép ez a ház. Nem is tudom, Lady Harrowden miért nem hívott még soha vendégségbe. És akkor a hagyományos módon ismerkedhettem volna meg Sir Luciusszal. Na, de így már biztos, hogy az útjaink keresztezik egymást.

– Maga még meglehetősen fiatal – fűzte hozzá Selena, amikor elképedésében végre szóhoz jutott.

Ha egy tizenhat éves lány ilyen nőies, és egyáltalán nem érzi magát kényszerben, amikor kompromittáló helyzetbe kerül, égető szüksége van nevelőnőre. Remélhetőleg Lady Harrowden meggyőzi őt ennek szükségességéről anélkül, hogy az esetet el kellene neki mesélni...

Selena az időközben a főbejárathoz érkező házvezetőnőhöz fordult. – Randallné asszony, talán megkérhetem, legyen rá gondja, hogy az inas vigye Miss Woodsley bőröndjét a szobájába, amíg én elkísérem őt Lady Harrowdenhez.

A lány a Selenáéval szomszédos szobát kapta, ahogy arról Lady Harrowden előre határozott. Úgy tűnt, mindenkinek így lesz a legjobb, noha Selena igencsak aggódott, képes lesz-e megnevelni Rebeccát. Bekísérte a szalonba a grófnőhöz.

– Nos – kezdte Lady Harrowden, a kandalló előtt ültéből mérve fel gyámleányát -, hallom, egy kis bajba kerültél. Remélem, nem gondolod, hogy itt akár egyetlenegyét is okozhatsz.

– Nem, hölgyem. – Rebecca meghajolt Lady Harrowden előtt.

– Hogyan szöktél meg az iskolából? – kérdezte a grófnő szigorúan.

Rebecca a retiküljével babrált, így durcásan még fiatalabbnak tűnt, mint az a tizenhat év. – Nem szöktem el. A bátyámnál voltam egy rövid ideig.

– Engedély nélkül – emlékeztette Lady Harrowden. – Hol van a bátyád? Ő mikor lesz nagykorú?

– Hat hónap múlva, asszonyom. – Rebecca figyelme elkalandozott, láthatóan inkább a szoba berendezésére terelődött. Selena érezte, hogy Lady Harrowden hamarosan elveszíti minden vele szemben tanúsított türelmét.

– Nos, ő fog vigyázni rád, ha nagykorú lesz, és a saját érdekében remélem, hogy nem okozol túl sok gondot.

Rebecca tágra nyílt szemmel fordult vissza a grófnőhöz. – A bátyám veszi át a felügyeletemet? Ez nevetséges. Magára is alig tud vigyázni.

Lady Harrowden összeszorította a száját. – Nos, apátok így rendelkezett a végakaratában. És nem meglepő, hogy mindketten folyton valami kalamajkába keveredtek, hiszen egyik helyről a másikra rángatnak titeket. Hiába javasoltam a nagybátyádnak, hogy keressen nektek egy stabil háttérrel rendelkező háztartást, nem hallgatott rám. És persze én sem tudtalak magamhoz venni benneteket.

Lady Harrowden felhördült, mintha a saját kudarca bosszantaná, amiért ő maga nem vett részt megfelelően gyámleánya nevelésében. – És még valami. A nagybátyád azt mondta, hogy az iskola több tiltott találkozási helyről is értesítette.

– Nem, asszonyom. Csak néhány úrral beszélgettem egy táncos összejövetelen, és az egyikük kivitt a kertbe, együtt levegőztünk.

– Bolond gyerek – vágott vissza Lady Harrowden. – Tönkretéhetett volna téged.

Rebecca ártatlan szemmel pillogott a grófnőre. – De hogyan?

Selena ellenállt a késztetésnek, hogy karját az ég felé emelje.

Lady Harrowden igyekezett rövidre zárni a témát. – Nos, ha érdekel a... – kezdte, de úgy tűnt, nem tudja, hogyan folytassa.

– Ezért válna hasznára, ha lenne egy nevelőnője – szólt határozottan Selena, s amikor elkapta Rebecca lázadó pillantását, hozzátette: – Nem sokáig, ne feledje. De elég ideig ahhoz, hogy megtanulja, hogyan kell viselkedni és élni a világban.

Selena sejtette, hogy ugyanolyan nyomatékos hangnemben kellene fellépnie, mint Rebeccának. A Sir Lucius házában történekekért való szidalmazásnál hatékonyabb lenne, ha a lány lelkére hatva próbálná nemesebb útra terelni a gondolatait – bár azt is eltökélte, többet megtud arról, hogyan került oda Rebecca. Inkább a lány terveire terelte a szót.

– Mire vágyik most, hogy maga mögött hagyta az iskolát?

Rebecca a homlokát ráncolta. – Azt hiszem, szeretnék férjhez menni, és méltóságteljes hölgyként – körülnézett a nappaliban -, egy nagyszerű házban élni.

– Szerencsével a családukhöz méltó frigyre léphetsz – mondta Lady Harrowden -, de ne remélj ennél többet. Születésednél fogva nincs meg hozzá a kellő rangod.

– Hmm. – Rebecca összefonta a karját, és felvonta a szemöldökét.

– Kísérjem Rebeccát a szobájába? – kérdezte Selena, majd Lady Harrowden bólintására új pártfogoltjához fordult, és hozzátette: – Biztosan szeretne átöltözni.

– Ó, igen, menjünk azonnal – felelte Rebecca. – Még nem vettem fel a búzakék ruhámat, noha a komornám, Alice biztosított, hogy nagyon jól áll.

Mindketten elindultak kifelé a szobából, de Selena még megállt, hogy Lady Harrowdenhez szóljon.

– Segítek berendezkedni a kisasszonynak, és amint lehet, lejövök. – Lady Harrowden két ujjal elbocsátotta.

Amint egyedül maradtak a folyosón, Rebecca halk, ingerült hangon szólalt meg:

– Gondolom, jól bemártasz majd, és elmesélsz Lady Harrowdennek mindent az első találkozásunkról.

Selena nem kapott esélyt a válaszadásra; a lépcsőházban Lord Harrowdenbe ütköztek, éppen kilépett a biliárdszobából, és megállt Rebecca előtt.

– Nahát, máris megérkezett, Miss Woodsley?

Selena hátrahőkölt – honnan tudja Lord Harrowden a gyámleány vezetéknévét, amikor a grófnő nem mondta ki még a férfi előtt? Vajon ismerik egymást korábban? Akkor a grófnő miért nem tud róla? Hisz bizonyára említette volna...

– Nem számítottam rá, hogy ilyen bájos ifjú hölgygel találkozom – folytatta a gróf, odalépett hozzá és mélyen meghajolt, amitől Rebecca arca felragyogott, Selena szíve pedig elszorult. Íme egy újabb flörtölési trükk, amelynek hárítását meg kell tanítania ifjú védencének.

Rebecca engedte, hogy a férfi megfogja a kezét, és föléhajoljon. – Uraságod fölöttébb kedves. Kit tisztelhetek személyében? – A lány visszahúzta a kezét, és rámosolygott.

– Úgy értesültem, hogy az elkövetkezendő időkben a körünkben lesz. Meg kell valljam, ez a tény sokkal kellemesebbé teszi az ittlétemet. Lord Harrowden vagyok, szolgálatára.

– Ő – Rebecca levegő után kapott -, uraságod a gróf?! Olyan fiatal.

– Valójában nem olyan fiatal – felelte a lord tettetett csodálkozással. – Majdnem huszonhat vagyok. Tíz év előnyöm van kegyedhez képest.

A lány bólintott egyet, még mindig mosolyogva, és Selena azon tűnődött, vajon a fiatalember észre- vette-e a számító villanást a tekintetében.

A férfi könnyedén megérintette a lányt az álla alatt. Selena döbbenten köszörülte a torkát.

Lord Harrowden kiegyenesedett, elengedve a lányt. – Nos, biztos vagyok benne, hogy most, hogy megérkeztek, remekül fogunk szórakozni. Ha bármire szüksége van, csak szóljon. Én

vagyok itt az úr, és gondoskodom róla, hogy teljesüljön minden kívánsága.

Rebecca felkacagott, Selena pedig a karját megragadva a lépcsőház felé húzta, miközben udvariasan biccentett a grófnak, ám az nem viszonzta. Selena elképedt, az úr milyen gyorsan átnyergelt, minekutána vonzóbb kancát talált.

Rebecca szobájába érve Selena meglepődve szembesült vele, hogy a lány utazóládája a földön áll, az ágy mellett, és senki sem kezdte még el kipakolni. Selena megragadta a lehetőséget.

– Azt kérdezte, elárulom-e, hogyan találkoztunk. A válaszom nem, bár szeretném tudni, hogyan került Sir Lucius házába, mivel minden bizonnyal szándékos volt.

Rebecca a fejét csóválta, megpróbált kitérni a válaszadás elől. Selena összefonta a karját, és amikor Rebecca látta, hogy magyarázatot vár, így szólt: – Nos, úgy, hogy már korábban kiszemeltem magamnak. Tudtam, hogy elég csinos és gazdag vagyok ahhoz, hogy sikerrel járjak nála, de a balszerencse éppen abban a pillanatban sodort téged az utamba... – Az emlékek hatására fintort vágott. Selena döbbszent tekintete láttán visszakozott: – ...sodorta *magát* az utamba.

– De hogyan találkozott vele? Azt mondta, soha nem hívták meg Lady Harrowdenhez. – A magyarázat, hogy a pártfogoltja Sir Lucius szomszédja,

elégtelennek bizonyult, ott a vadásziakban nem úgy tűnt, hogy Sir Lucius ismerte volna Rebeccát.

– Lady Harrowden? O, nem. Ha valaha is meghívott magához, nem emlékszem rá. Egyszer láttam Sir Luciust Brightonban, amikor egy barátomat látogattam meg, és megkérdeztem, ki ő. Mindenki tudja, hogy megrögzött agglegény, aki egyszerűen nem találta meg az igazit, ezért úgy döntöttem, hogy a kezembe veszem a sorsomat – magyarázta Rebecca. – Ehhez egyszerűen a bátyám segítségét kértem. Nincs egy lyukas garasa sem, mivel elköltötte már a negyedéves apanázsát, ezért megígértem neki, hogy kifizetem néhány égetőbb adósságát.

Fiatal kora ellenére meglehetősen merész egyezséget ajánlott. Selena azon tűnődött, Rebeccát vissza lehet-e terelni a jó illemhez, vagy már túl késő. Selena magától is kitalálta a történet folytatását.

– Tehát a bátyja felkutatta, hol lakik Sir Lucius, és kieszelte a tervet. – Selena élesen kifújta a levegőt, amikor rádöbrent a felismerésre. – Eléggé kockázatos belevágni egy ilyen... – visszanyelte, amit majdnem kimondott, *egy ilyen felelőtlen ostobaságba*, és enyhébben fejezte be: – ...egy ilyen tervbe, főleg hogy a gyámja ily közel lakik.

– Majdnem meghaltam az ijedtségtől, amikor Sir Lucius megemlítette a nevét, biztosíthatom -

mondta Rebecca. – Nem tudtam, hol tartózkodik, hiszen nem levelezünk rendszeresen. És merem állítani, ha tudtam volna, sem emlékeztem volna rá. Bár akkor a játéknak vége lett

volna... – A lány az ajkába harapott. – Azt hiszem, a bátyám épp jókor érkezett.

– Igen, azt hiszem... – Selena szavai elhaltak. Nem tudta, hogy ha a bizalmába fogadja a lányt, az hasznára válik-e Rebeccának, vagy sem. És azt sem, hogy a jelleme máris menthetetlen-e. De tudta, mennyit ér a jó hírnév, és eszé ágában sem volt másnak a vesztét okozni, még akkor sem, ha a lányt a legjobb jóindulattal is fárasztónak találta... őszintén szólva pedig egyszerűen erkölcsi csődtömegnek.

Rebecca némán tanulmányozta, mire Selena így szólt: – Tekintsen erre a helyzetre úgy, hogy kapott egy esélyt az újrakezdesre. Nem teszek semmit, amivel megakadályoznám. Sőt nagyon is szeretném, ha olyan élete lenne, amilyenről álmodik, és a segítségére leszek, hogy elérje.

– Hogyan segíthetne nekem? Maga egy nevelőnő. A lehető legszörnyűbb ruhában – gúnyolódott Rebecca kipirult arccal. – Semmit sem taníthat nekem.

Selena mélyet lélegzett, és minden képességét latba vetve, hölgyhöz illő módon válaszolt. – Talán. De mint a nevelőnője tanácsot adhatok, hogy jó házasságot kössön, mivel úgy tűnik, ez a célja. Megtaníthatom, hogyan vigye véghez a megfelelő módon, és úgy, hogy ne kelljen közben pironkodnia a tettei miatt. Továbbá megteszek minden tőlem telhetőt, hogy segítsek a legmegfelelőbb pár megtalálásában. – Selena megígérte magának, hogy vagy átformálja Miss Woodsley

jellemét, vagy ha ez nem sikerül, célul tűzi ki, hogy a gyanútlan fiatal úriemberek közeledését megghiúsítsa.

Rebecca arcán rövid ismeretségük óta először őszinte mosoly jelent meg. – Eltökélte, hogy segít nekem párt találni? Remek! Elintézhetné, hogy újra találkozhassak Sir Luciusszal.

– Találkozhassam – javította ki Selena automatikusan, noha Rebecca válasza hallatán elakadt a lélegzete. Rettegés járta át; Rebecca nyilvánvalóan semmit sem tanult a legutóbbi kalandjából, és nem szívlelte meg Selena szavait. Vagy... Selena szíve talán azért szorult össze, mert félt, hogy Sir Luciusnak gondot okoz, hogy egy ilyen kacér teremtés hozzá ennyire közel telepszik le? Nem, azt a magyarázatot kitárta, hogy Selena a magáénak akarná Sir Lucius figyelmét.

KILENCEDIK FEJEZET

– Holbeckné méltóságos asszony keresi önt, uram. – Briggs félreállt az útból, hogy Lucius nővére beléphessen a dolgozószobába, mivel általában nem várta meg, hogy behívják. Lucius az íróasztalra ejtette a tollát meglepetésében, tintát fröcskölve a levelezésre.

– Maria – mondta, a papír fölött homlokát ráncolva, és azon tűnődött, hogy vajon nem kell-e majd az egészet átmásolnia. Valószínűleg igen. – Sosem voltál az a fajta, aki előre bejelenti a látogatásait, ugye?

– Miért tenném, amikor tudom, hogy úgyis talál nálam kifogást, hogy ne legyél jelen? – Maria kioldotta bársony főkötője szalagját. – Azért jöttem, hogy átadjam az ígért meghívót.

– Mióta van szükségem hivatalos meghívóra a bálodra? És ha mégis, megspórolhattad volna magadnak a fáradságot, és

elküldhetted volna az uradat, hogy kézbesítse. – Lucius felállt nővére tiszteletére és az arcához hajolt, hogy csókkal köszöntse.

– Ugyan már, ez soha nem történhet meg. Sokkal szívesebben szembesülnék egy igenlő válasszal a saját szádból, mint egy udvarias elutasítással a tollaidból. – A távozó komornyikra nézett, és hozzátette: – Kéretnél be egy kis teát? Nincs túl meleg odakint.

Lucius jelzett Briggsnek, utána a nővérét illendően a székhez kísérte az íróasztallal szemben. – Aztán neked kell majd kitöltened. Jómagam ritkán fogyasztom.

– Nem akarom tudni, mit iszol délutánonként – vágott vissza Maria. – De a tea jót tenne neked.

– Kétségtelenül. Szóval, hosszú lesz a látogatás? – Lucius helyet foglalt vele szemben, és hosszan tartó, el túlzóan szenvedő pillantást vetett rá. Jobb, ha a nővére azt hiszi, hogy csak viccel, bár valójában nem volt kedve társasághoz.

Maria felnevetett.

– Nem, hagylak, hadd foglalkozz a nagyon fontos dolgaiddal, de azért elmondom, amiért jöttem. Lady Harrowden meghívta a gyámleányát, hogy lakjon náluk. Éppen ma látogattam meg a grófnőt, és találkoztam *vele*. – Maria sokatmondó pillantást küldött öccse felé. – Szemrevaló fiatal lány, láthatóan *elég* gazdag. Polgári család sarja, az

édesanyja távoli rokoni kapcsolatot tudhat magáénak a grófnővel.

Lucius a tolla felé nyúlt. – Remélem, nem tervezel a kerítő szerepébe lépni. Miért jöttél és mondtad el nekem mindezt?

– Ennél jobb partit nem is találhatnál magadnak. Még fiatal és formálható, pontosan olyan feleséget faragsz belőle, amelyet szeretnél. És bármilyen határozottan is állítod, hogy nem aggódsz Mardley jövője miatt, a birtok bevétele közel sem biztos. Az elmúlt két évben a hideg idő, az eső és a korai fagy miatt nem hozott olyan termést, amire szükségünk lenne a megszokott életvitelünk fenntartásához. Ha ez így megy tovább, én nem is tudom, mi lesz, tönkre fogunk menni.

– Tartogasd a színjátékaidat Holbecknek. Messze állunk attól, hogy tönkremenjünk. Különben is, nem vágyom egy párás szemű ártatlan kis teremtésre, akivel még csak nem is lehet társalogni, úgyhogy ezt a gondolatot verd ki a fejedből.

Maria összeszorította az ajkait, és megmozdult a széken. – Azért a hozománya nem megvetendő. De győződj meg róla magad. Nem erősködöm tovább. Mint mondtam, azért jöttem, hogy elhozzam a meghívót, és vele együtt a legfrissebb híreket, ahogy a jó szomszédok szokták.

– Ahogy a *pletykás* szomszédok szokták – hördült fel Lucius.

– Túl sokáig voltál magányos. Nem fog megártani, ha képbe kerülsz, mi folyik Londonban vagy Hertfordshire-ben –

bíztatta Maria. Némi szünet után lelkesen folytatta. – Lockhart kisasszony veszi át a felügyeletét, és azt hiszem, ezzel a bájos, az ellenkező nem képviselőit első látásra elbűvölő teremttéssel sok dolga lesz. Biztos vagyok benne, hogy kérőből nem lesz hiány...

Lucius kiegyenesedett Miss Lockhart nevének említésére. – Szóval akkor a gyámság *nem* elhagyható. Valószínűleg a lány meglehetősen elkényeztetett. Már csak az hiányozna Miss Lockhartnak, hogy még elviselhetetlenebbé tegye a helyzetét.

– Mit érdekel téged Miss Lockhart helyzete? Ő csak egy társalkodónő, és most már nevelőnő. A saját házasságodra kell gondolnod és biztosítanod a birtok jövőjét a család többi tagja számára. Négy fiatalabb testvéred van, akik megszenvednék, ha veled történne valami. És becsapod magad, ha jó döntésnek hiszed George-ot meghagynod örökösül. Gyorsan elherdálja az örökséget, és mindannyiunkat tönkretesz.

Mariának nem volt saját gyereke, Lucius feltételezte, emiatt formál jogot a meggyőződésre, hogy beleavatkozhat mások életébe. A Mardley birtok Luciusé volt, Maria nem részesült a járadékából, és nem is volt rá szüksége, hisz meglehetősen jól házasodott. És bár Lucius néha maga is aggódott az öccse nemtörődömsége miatt, nehezen viselte, hogy Maria ilyen kiábrándítóan beszéljen George-ról.

– Mondtak neked valami konkrétat erről a gyámleányról? – kérdezte inkább testvérét.

– Igen. Őszintén szólva nem hiszem, hogy elkényeztetett lenne. Egyáltalán nem rámenős. De van benne valami titokzatosság, és ettől a feltételezett vagyona nélkül is elég vonzó, ami Lady Harrowden szerint – Maria hangosan suttogva előrehajolt –, több mint harmincezer dollár.

Lucius leplezte felháborodását. Hogy lehet, hogy a nővére még mindig nem ismeri őt eléggé ahhoz, hogy rájöjjön, benne nem található egy csepp kalmárszellem sem? Mindazonáltal nem tartotta jó ötletnek emlékeztetnie rá. – A harmincezer valóban figyelemre méltó összeg – mondta tehát.

Maria győzelmi mosolyt villantott. – Mily boldog vagyok, hogy ezt mondod. Persze nem tetszik, hogy egy fedél alatt lakik Lord Harrowdennel, valakinek vigyáznia kellene az erényére. Igazán szégyenletes lenne, ha áldozatául esne a grófi cím csábító hangzásának. De te biztosan megnyugtatsz majd, hogy Lord Harrowden úriemberként tartja magát a szabályokhoz...

– Az ilyesmiben messze nem vagyok biztos. Valójában épp most válaszolok egy levélre, amit Robertson–tól kaptam. Emlékszel, hogy szeptemberben nálunk töltötte a Szent Mihály-napot? Azt írta, hogy Harrowden majdnem tönkretette a bátyját, még a londoni ismeretségük hajnalán. Harrowden mindig is mélyre merült az éjszakai életben, de néhány alkalommal különösen szerencsésnek bizonyult. A Kakaófában volt azon az estén, amikor Robertson bátyja

majdnem elvesztette a vagyonát. Harrowden éppen egy újabb fogadásra biztatta, de Robertson barátja, Sam Buntling kérvényezte, hogy cseréljék ki a kockákat. A sértés majdnem párbajhoz vezetett...

Lucius ebben a döntő pillanatban cinikus mosollyal megállt.

– De nem akarlak untatni azzal, hogy mi folyik az úri klubokban.

– Ne csigázz! Folytasd csak – felelte Maria elragadtatottan.

Lucius hátradőlt, és egyik lábát keresztbe vetette a másikon.

– Robertson barátjának sikerült némi ügyes fogalmazással és egy jó adag humorral elhárínia a párbajt. Robertson szerencséje ekkor megfordult, és Buntling meggyőzte őt, hogy a megfelelő pillanatban elmenjen az asztaltól. Meleg helyzet volt.

– Szóval azt hiszed, hogy Harrowden... hogy is mondják? Cinkelt kockákkal játszik? Igaz, híresen nagyra van a vagyonával, bár csak két éve örökölt. *Valamiből meg* kell élnie... – Maria a homlokát ráncolta, mintha azt latolgatná, ez a tényező hogyan akadályozhatja a terveit Lucius és a pártfogolt össze– boronálásával kapcsolatban. Reménytelen vállalkozás, hacsak nem sikerül észhez térítenie.

Lucius megdörzsölte az állát; nem a gyámleány, hanem a nevelőnője miatt aggódott. – Valami bűzlik körülötte, és nem lepődnék meg, ha az úriemberek általános viselkedési szabályzata a legkevésbé sem nyomasztaná. Robertson

hozzátett még néhány részletet, amivel nem untatlak, de a lényeg, hogy nem csodálkoznék, ha kifejezetten örökséggel rendelkező nőre vadászna, tekintve, hogy az utóbbi időben igen komoly üzleti vállalásokat tett.

Briggs lépett be. Hozta a tálcát a kannával, és letette az asztalra kettejük közé.

Maria gondosan egy csepp tejet töltött a csészébe, majd rá teát, és átnyújtott egy csészével Luciusnak.

A férfi belekortyolt, és azon tűnődött, vajon a nővére végzett-e, és vajon mennyi időbe telik, mire távozik, és ő visszatérhet a magánya édes nyugalmaiba. Hogy a nagyapja miért olyan helyen vett vadászlakot, ami egy könnyed kocsikázással megközelíthető a család minden tagja számára?

– Szóval meglátogatód Harrowdent? – makacskodott Maria.
– És szemmel tartod a dolgokat? A jelenléted majd emlékezteti a lordot, hogy a fiatal hölgy nincs védelmező nélkül. – Maria a csésze pereme fölött a öccsére pillantott, a többit megtartotta magának: *És felhívja Lord Harrowden figyelmét rá, hogy többen is versengenek a kicsike kezéért.*

Lucius tekintete találkozott Mariáéval. Az ő elméje is tele volt olyan gondolatokkal, amelyeket nem kívánt megosztani.

– Azt hiszem, mindenképpen tartozom ennyivel Lady Harrowdennek.

Lucius még aznap délután megérkezett a Harrowden-birtokra, és beküldte a névjegyét a grófnőnek. Amikor belépett a szalonba, Lockhart kisasszony ott állt Lady Harrowden előtt, mellette egy fiatal hölgy, Luciusnak háttal. Lucius nem tudta megállni, hogy ne hasonlítsa össze Miss Lockhart kecses, nőies alakját az ismeretlen lányka meglehetősen robusztus testalkatával; ez utóbbi bizonyára a gyámleány lehetett.

A háta mögött mozgásra lett figyelmes, megfordult; Richard Harrowden közeledett felé.

– Sir Lucius – vetette oda Lord Harrowden egykedvűen.

Lucius udvariasan köszöntötte. Nem rokonszenvezett a fickóval. Lockhart kisasszony figyelmét kereste, és amikor a lány végre megfordult, hűvös, szürke szemében aggodalom ült, és Lucius próbálta megfejteni, mi történhetett, ami ily nyugtalanná tette. Kifejezetten feldúlnak látszott ahhoz képest, ahogy utoljára látta.

9

A gyámleány is megfordult.

Lucius élesen beszívta a levegőt.

Szerencsére a tűzben megrepedt és előre gurult egy farönk, így Harrowden figyelme arra terelődött. Lockhart kisasszony nyilván számított Luciustól valami reakcióra Miss Woodsley láttán – úgy tűnt, senki más nem vette észre, mennyire megrökönyödött. Amint Miss Woodsley csodálkozó tekintete találkozott a férfiével, ő máris értette Miss Lockhart

aggodalmát. Kínos egy helyzet! A kérdései gyorsabban tolultak elméjébe, mint ahogy kifejezhette volna őket.

– Jó napot, Sir Lucius – mondta Lady Harrowden. – Bemutathatom a gyámleányomat, Miss Woodsley-t?

Lucius üdvözölte a grófnőt, majd meghajolt a hölgyek előtt.
– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Woodsley. – Vetett egy pillantást a megértő mosollyal a szája sarkában pironkodó Miss Lockhartra, majd a gyámleány felé fordult. Egy ilyen elszánt fruskától távolságot tartani, most, hogy szomszédok, még az ő rafináltságát is próbára tenné, különösen, hogy Lady Harrowden üzleti ügyeinek rendezése ügyében jött.

Lady Harrowden odahívta a komornyikot, és amíg bizalmasan váltott vele néhány szót, a beálló csöndet Lockhart kisasszony töltötte ki a hírekkel. – Eztán Miss Woodsley is itt lakik majd, éppen most akartam elkísérni az üvegházba, Lady Harrowden kérésére, hogy készítsenek össze néhány köteg szárított levendulát és gyűszűvirágot a jövő heti jótékonyági árverés díszítéséhez.

– Figyelemreméltó feladat – ismerte el Lucius. Erőltette az esztét, és gyors döntésre jutott. Nem említi a korábbi találkozásukat, nehogy ezzel esetleg önmagát ejtse csapdába; bizonytalan volt Lady Harrowden elkötelezettségét illetően a gyámleányával szemben. Azonban bármit megadott volna néhány szóért négyszemközt Miss Lockharttal.

– Azt hiszem, elkísérem önöket az üvegházba – vetette közbe Lord Harrowden, tekintetét Miss Woodsley-ra szegezve.
– Már régóta vágyódom ki a szabadba, de hideg van a lovagláshoz.

Túl sok időt adott volna Harrowdennek az udvarlásra, ha a hölgyeket odakíséri. Mégis, Luciusnak előbb a grófnőtől meg kellett tudnia, hányadán áll vele, aztán – ha néhány percet kettesben maradhatna vele – Miss Lockharttól. Vajon azóta Harrowden okozott még valami gondot neki?

A hölgyek mér félúton jártak kifelé, amikor Harrowden csatlakozott hozzájuk; Lucius meghajolt a grófnő előtt.

– Asszonyom, ha nincs más elfoglaltsága, üzleti ügyben jöttem önhöz – mondta Lucius.

– Miért is ne, ha már itt van, akár el is újságozhatja nekem a legfrissebb híreket a családjáról. – Lady Harrowden a mellette álló székre mutatott.

A fiatal gróf megállt kifelé menet a küszöbön.

– Holbeckné méltóságos asszony látogatása nem volt rá elég, nénikém? Elég sokáig volt itt. – Lord Harrowden éles hangja áthatolt a szobán. – Persze nem tartozik rám... Hölgyeim, indulhatunk?

Bizonyára furdalta a kíváncsiság, hogy Lucius vajon mit akar megbeszélni a grófnővel. *Meg kell hagynom őt tudatlanságában* – gondolta Lucius komor elégedettséggel. Miután távoztak, helyet foglalt Lady Harrowden mellett. –

Nem is tudtam, nénikém, hogy van egy gyámleánya. Ez lesz az állandó otthona?

A grófnő a fali csengő zsinórja felé intett. – Csengess innivalóért, ha kívánod. Biztosan megszomjaztál az úton. Én nem kérek semmit.

– Nem, köszönöm. Mielőtt elindultam, a nővéremmel teáztam.

Lady Harrowden összeszorította az ajkát. – Szóval találkozta Mariával? Akkor gondolom, miattad került erre, és nem az unokaöcsémrel kapcsolatos hírek miatt.

Lucius igyekezett palástolni türelmetlenségét. Remélte, hogy Lady Harrowden okosabb, mint hogy csatlakozzon a házasságkerítő anyák – vagy az ő esetében gyámok – kötelékébe. Nem találná meg a számítását.

– Ami azt illeti, van némi hírem az unokaöccséről, de semmi biztos, és még mindig konkrétumok nélkül, már a jövedelmére vonatkozóan – mondta. – Kívánja, hogy szervezzek önnek egy találkozót az ügyvédjével, amire behívatom a könyvelőt is, akit az ígéretemhez híven megbízta? Talán ez ráijeszt, és korrigálja mindazt, ami nincs teljesen rendben.

– Nem. Tényleg keress nekem valaki mást. Nem akarok olyan ügyvédet, akit meg kell ijeszteni, hogy azt tegye, ami helyes. Szeretném megtartani, ami az enyém.

Lucius hallgatott, a grófnő megkocogtatta az ujjait a karfán.

– Azt szeretném tudni, jelenleg mi a helyzet, és akkor eldönthetem, hogyan tovább.

– Kíváncsi vagyok, grófnő – mondta Lucius -, miért nem gondoskodik róla maga, hogy az özvegyházat kifessék, és odaköltözhessen? Joga van hozzá, és itt a birtokon a szokásosnál nagyobb is a lak, biztosan kényelmesebb is. Miss Lockhartnak és Miss Woodsley-nak is lenne hely. – *Es Harrowden karmai nem érnének el hozzájuk.*

– Egy ekkora költözéshez segítségre van szükség, és eddig nem kaptam. Nem várhatják el tőlem, hogy felügyeljem a cselédek munkáját, hogy mindent jól csináljanak. Nem áll mellettem a fiatalság. – Lady Harrowden bosszúsan csipkedte a kendője rojtját. – Ezért jött éppen jókor Miss Lockhart levele. Ez idáig nem volt senki, aki az érdekeimet képviselte volna.

Luciust kellemetlen lelkiismeret-furdalás fogta el. A kezdetektől fogva Lady Harrowden rendelkezésére kellett volna állnia, hogy tanácsot adjon, ahogy azt a férjének megígérte, de nem tette. Elhatározta, hogy most végigviszi, amit elmulasztott.

– Boldogan segíték önnek bármiben, amire szüksége van, mylady. Ha az özvegyházba való költözés kegyed és a két kegyeddal élő fiatal hölgy javát szolgálja, intézkedem, ha megengedi, magam is elmegyek, hogy szemügyre vegyem a házat.

Lady Harrowden bólintott, ajkát vonallá húzta, nyilván nehezebbre esett tartózkodnia attól, hogy a megérdemelt szemrehányást tegye a férfinak. – Igen, menj. Úgy volt, hogy megvárom, amíg egy új Lady Harrowden beköltözik a házba, mielőtt áthelyezem a székhelyemet, de kezdem elhinni, hogy mindannyi- II oknak, nekem, Miss Lockhartnak és Miss Woodsley-nak is kényelmesebb lesz, ha késedelem nélkül megteszem ezt a lépést. No és mit tudtál meg az unokaöcsémről?

Lucius elhúzta a szája sarkát. Nem okozott neki örömet, hogy megerősítheti az asszony gyanúját. – Azt hallottam, volt néhány zűrös ügye. Gyakran megfordul játékbárlangokban, vagy legalábbis gyakran megfordult, amíg vissza nem vonult. Nem tudhatom, mekkora a vagyona, de úgy tűnik, súlyos veszteségeket szenvedett, és talán ezért döntött úgy, hogy itt kívánja, hmm, hogy úgy mondjam, nyalogatni a sebeit.

Lady Harrowden elsápadt. – A birtok jelentős része műveletlen. Az unokaöcsém nem élhette fel az egész vagyonát! A férjem egész életében szorgalmasan gyűjtött és épített! Csak nem vett fel jelzálogot a birtokra?

Lucius a vállát vonogatta. Csak a Robertsontól kapott levélre hagyatkozhatott. – Bizonyosan nem lenne nehéz kideríteni, de meg kell várunk a megbízott könyvelőt, és még akkor is csak azt tudhatjuk meg, hogy kegyed saját része el lett-e vonva a hagyaték néhány adósságának fedezetéül.

‘S,’

Lady Harrowden kihúzta magát, ajkát összeszorította. – A férjem kemény munkája... A birtok gyönyörűen működött az irányítása alatt, nagy gondot fordított arra, hogy jobb állapotban hagyja hátra, mint ahogyan megkapta. És ha most arra gondolok, hogy egy *bolondra* hagyta... – Nagyot sóhajtott. – Nem tudom, eztán hogyan fogom elviselni, hogy egy légtérben tartózkodjam Richarddal.

Lucius megígérte, hogy a lehető leghamarabb ügyvédet fogad, és értesíti Lady Harrowdent, a könyvelő mikor nézi át a főkönyvet. Nem érezte alkalmasnak a pillanatot arra, hogy a pártfogolt után érdeklődjön, így elbúcsúzott. És ha már idáig eljött, nem akarta elszalasztani az alkalmat, hogy beszélhessen Miss Lockharttal, bár tartott tőle, túlzás volna abban reménykednie, hogy ezt négy szemközt teheti. Amikor azonban kisétált az istállóba, a szerencse az ő oldalára állt.

Miss Lockhart épp az üvegház ablakán át pillantott ki, merev főkötője alatt komoly arccal. Lucius intett neki, aztán átvágott felé az ösvényen, és kitarta az üvegekazettás ajtót. Miss Lockhart éppen csokrot kötött, hogy fejjel lefelé felakassza majd a többi közé száradni, a férfi érkezésére felderült. A mosolya meglágyította Lucius szívét, és megállapította magában, hogy Miss Lockhartnak gyakrabban kellene így tennie.

Lucius körülnézett, megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Harrowden nincs ott. De Miss Woodsley sem

mutatkozott.

– Hol van az új pártfogoltja?

– A szobalánya jött érte, azt mondta, hogy a ruhakészítő itt van, mily tökéletes időzítés, mert méretet vehet Miss Woodsley első báli ruhájához. A vízke- resztbálon fog részt venni, mivel a nővére volt olyan kedves, hogy őt is meghívta. – Miss Lockhart szedett néhány szál friss gyűszűvirágot, és az asztalon egy széles szalagra helyezte őket.

– Gyanítom, ez azt jelenteni, hogy ön is részt vesz rajta. Még akkor is, ha Lady Harrowden nem? – kérdezte Lucius, és a bál gondolata hirtelen a korábbinál nagyobb érdeklődéssel töltötte el.

– Gondolom, igen – felelte a lány. – A kisasszony egyedül nem mehet, de nem tudhatom, amíg Lady Harrowden el nem mondja, mit szeretne.

– Lord Harrowden mégsem tartott magukkal? – Lucius a kezébe vette a szalagtekercset, és a végét morzsolgatta, közben a lány arcát fürkészte. – Talán csak mondta, hogy elkíséri önöket, de aztán eszébe jutott, hogy van egy birtoka, és a rajta való tévelygés helyett inkább vezetnie kellene? – Felvonta a szemöldökét, mire Miss Lockhart felnevetett.

– Megkönnyebbülésemre nem sokkal Miss Woodsley után távozott, és csak hálás lehetek, hogy elvonta rólam a figyelmét, mert már felettébb nem kíváncsi volt számomra. – A szalag után nyúlt, kihúzta a férfi ujjai közül, és a csokor köré tekerte.

– Részemről a megkönnyebbülés. Akkor most Miss Woodsley került a figyelme középpontjába? – Lucius csak remélni tudta, hogy igen, mert akkor Lockhart kisasszony békében maradna.

– Kétségtelenül flörtölt vele – mondta Miss Lockhart -, bár nem tudom, mennyire állhatatos a figyelme.

Lucius úgy vélte, jó nagy bonyodalmat okozna, ha Harrowden elcsábítaná a fiatal lányt, miután mindent összekuszált, és ahogyan Robertson is utalt rá, ez igen valós veszély.

– Noha meg vagyok győződve arról, hogy Miss Woodsley képes helyén kezelni Lord Harrowden flörtölését, jó lenne, ha kegyed közbenjárásával a gróf mérsékelné a reá irányuló figyelmét. Gondolom, követte őt.

– Nem hiszem. – Miss Lockhart őszintén ingatta a fejét. – Aligha tudná megmagyarázni, miért kell részt vennie egy ruhapróbán. Azt hiszem, Miss Woodsley egyelőre kellő biztonságban van, és nekem is bőven van mivel elfoglalnom magam, nem tudok egyszerre mindenhol ott lenni... – Selena hangja kiélesedett, kapkodva fordult vissza a virágokhoz.

– Felbosszantottam – állapította meg Lucius egy pillanatnyi szünet után. – Esküszöm, hogy csak a jóhírére vigyázok. Attól tartok, rossz fényt vetne önre mint a nevelőnőjére, ha Miss Woodsley bajba keveredne.

– Ne higgye, hogy nem tudom, hogyan kell bánni Miss Woodsley-val. Lehet, hogy korábban soha nem töltöttem be ezt a posztot, de jómagámnak már több nevelőnőm is volt. Tudom, mi az elvárás az illendőséget érintően. – A lány nem nézett rá, csomót kötött a csokor szára köré tekert szalagra.

– Ha majd fittyet hány az illendőségre, és valószínűleg meg fogja tenni, sőt már meg is tette, meglátja, hogy igazam volt – vágott vissza Lucius kissé ingerülten, bár ez nem volt észszerű válasz. Mármint azért volt észszerűtlen, mert azt akarta vele elérni, hogy a lány ránézzen. – Maga is alig jött ki az iskolapadból, Miss Lockhart. Fogalma sincs, hogy egy ilyen pasas mennyi mindent tehet, ami egy fiatal hölgy hírnevét veszélybe sodorja. Vagy az ártatlanságát, ha egyáltalán van még neki...

Miss Lockhart a báró elé perdült. – Téved. Pontosan tisztában vagyok vele, miféle veszélynek van kitéve egy fiatal hölgy egy olyan férfi társaságában, aki nem úriember, sajnos jobban tudom, mint maga valaha is fogja. Megjegyzem, ugyanezzel a veszéllyel néztem szembe, amikor bekopogtam az ajtaján, hogy segítséget kérjek.

!Hiiiiiiiiiiiiiih, i

Lucius a fogát csikorgatta, a kisasszony a fején találta a szöveget, ráadásul még nem fejezte be. – Azt is tudom, hogy minden oldalról elvárásokat támasztanak velem szemben. Elvárások Lady Harrowden részéről, hogy szórakoztassam és intézzem a megbízásait... Nem mintha ez zavarna... – tette

hozzá gyorsan, mintha félt volna, hogy meghallják. – És aztán van ez az elvárás, hogy sikerrel vezetek majd az érettség felé egy olyan fiatal hölgyet, akiben nyoma sincs az illendő viselkedés iránti igénynek. És van az az elvárás, hogy jó modorral viseltessek a kastély urával szemben, ám különös gondot fordítva arra, hogy ne jelentsek számára kísértést, és ne keltsem azt a benyomást, hogy hátrányos helyzetem miatt könnyű préda lennék.

Miss Lockhart orcái élénken piroslottak, az ajkába harapott és belemarkolt a rózsák közé. Sziszegve fújta ki a levegőt, majd megvizsgálta a kesztyűjén lévő lyukat. Vörös folt színezte be.

– Jöjjön – mondta Lucius gyengéden, és a lány sérült kezét a sajátjába fogta. A lány utolsó szavai csengtek a fülében. *Könnyű préda.* – Menjünk, lássuk el a sebét. Nem lenne szabad itt kint lennie kíséret nélkül, még velem együtt sem.

– Nem, nem kellene. – Miss Lockhart kihúzta a kezét a férfi kezéből. A virágköteget a munkaasztalon hagyva, elsuhant a férfi előtt és kilépett az ajtón.

TIZEDIK FEJEZET

Selena Sir Lucius mellett sietett a ház felé, a hideg szél átfújta a köpenyén. Egyikük sem szólalt meg, és Selena elgondolkodott azon, hogy tovább magyarázza-e a bizonyítványát a nevelőnői minőségét illetően, de úgy döntött, nem teszi. Elvégre mit tudhatott a férfi a dologról? Sir Lucius tehetős úriemberként egyszerű életet él, nagy a családja és a közelben laknak, nem értheti meg a lány kínos helyzetét.

Selena ökölbe szorította a kezét, és fújtatva lélegzett. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy Sir Lucius megkérdőjelezi a tetteit. Az igazat megvallva, némi lelkiismeret-furdalást érzett, amikor Lord Harrowden közvetlenül Rebecca távozása után az üvegházból bejelentette, hogy visszatér a házba. De Rebeccát elkísérte Alice, a komorna, és ezt elegendő védelemnek gondolta. Nem is beszélve arról a megkönnyebbülésről, amit

Selena afölött érzett, hogy nem kell elviselnie a gróf jelenlétét, amíg ő befejezi a feladatát.

Sir Lucius nem érthette, de ha Selena feladatot kapott Lady Harrowdentől, akkor az elsődleges volt. A grófnő egyértelműen kiadta, hogy a csokroknak még aznap el kell készülniük, hogy a szolga időben elküldje őket a falusi vásárra, márpedig a birtok erényeit leginkább tükröző virágköltemény elkészítéséhez kizárólag egy hölgynek van meg a kellő érzéke. Selena két kötelezettség közé szorult, és természetesnek tartotta, hogy az egyiket átadja Rebecca szobalányának, ha erre mód nyílik. Alice remekül helyettesíti, amíg befejezi a grófnőtől kapott feladatát. Honnan tudhatta volna, hogy Lord Harrowden közvetlenül a lány nyomába ered-e? Nem mintha illő lett volna utánafutni és a szándékai felől érdeklődni.

Hogy merészeli Sir Lucius megkérdőjelezni a tetteimet? Pimasz ember.

– Azt hiszem, felbosszantottam önt – mondta Sir Lucius.

Selena vékony talpú félcipőjében csendesen haladt a havas ösvényen; a magas Sir Lucius minden egyes lépését azonban hangos ropogás kísérte.

– Nem, miért gondolja? Csupán arról van szó, Hogy nem szólalok meg, ha nincs mondanivalóm.

– Kétségtelenül kimerítő lehet egy ilyen fárasztó lány üldözése.

Sir Lucius gyengéden megragadta a lány karját. Selen megállt, vonakodva szembefordult vele, de került a férfi pillantását. Elővigyázatosságból: Sir Lucius arcát szigorú vonások barázdálták, de a szeméből melegség áradt. Selenában már-már bizalmat ébresztett.

Ez sohasem történhet meg.

Túlságosan is jól ismerte Sir Lucius kemény és cinikus oldalát, merthogy szokásosan ezt az arckifejezést öltötte magára mindenkivel szemben – ám úgy tűnt, időnként akadnak kivételek. De tapasztalata azt súgta, hogy csak idő kérdése, mikor fogja őt is közömbösen – vagy ami még rosszabb, megvetéssel – kezelni.

Mintha csak tovább akarná gyengíteni az ellenállását, Sir Lucius a lányt tanulmányozta, homlokán apró ráncok keletkeztek. – Kérem, bocsásson meg a kifakadásomért, csak aggódom az ön biztonságaért.

Selena lenyelte a torkába gyűlt gombócot, hátat fordított Sir Luciusnak, és tovább indult. Nem bízhatott benne, bármennyire is kedvesnek tűnt most a férfi. Vajon mikor emlékezteti majd ő is, hogy milyen alantas helyzetben van, és mennyire tehetetlen?

Közeledtek a házhoz, és Selen figyelmeztette magát, hogy a köztük lévő rangbéli különbség nem teszi lehetővé az ilyen bizalmas beszélgetést, sőt a jövőre nézve jól teszi, ha inkább

kerüli a férfit. Ez a ki józanító megállapítás tovább rontott a hangulatán.

Eszébe juttatta, amikor a családja elhagyta Londont; a helyi nemesség félredobta Selenát és semmibe vette, amint köztudomásra jutottak Bedfordba költözésük körülményei. Még kevésbé tartotta valószínűnek, hogy Sir Lucius – maga is a felső tízezer tagjaként – elnézné az ilyesmit. Bár bizonyára tisztában volt a lány szűkös anyagi helyzetével, Sir Lucius nem tudhatta, hogy apja tetemes adósságot hagyott hátra.

Ha valaha is kiderülne...

Anélkül, hogy belegondolt volna, épp egy főúri vendéget vezet át a cselédbejáraton, Selenát átlépte a kis ajtó küszöbét. Sir Lucius kibújt az ajtónyíláson, és követve a lányt folytatták útjukat a könyvtár mellett, egyenesen a főfolyosó felé.

A közöttük feszülő csend éberségre készítette Selenát. Még nem adott visszajelzést a férfi iménti kedves megnyilvánulására. Megállt hát Sir Luciusszal szemben a folyosón. Sötét volt, mert idebent az ablakos szobákba vezető valamennyi ajtó zárva volt, akadályozva a fény bejutását. – Most már... most már elmegy?

Sir Lucius a lányra szegezte a tekintetét.

– Elbúcsúzom öntől, Miss Lockhart, de talán beszélhetnék Lady Harrowdennel az érdekében. Ha valóban túlterhelt...

– Ez kedves öntől, de szerintem többet ártana, mint használna – tiltakozott Selenát. Szándékában állt elkerülni,

hogy száanalom tárgya legyen. Lenézett a szakadt kesztyűjére. – Bekötözöm az ujjam, aztán megyek, és beszélek Lady Harrowdennel.

Sir Lucius távozni készült, de néhány lépés után megállt. – Az előbb beszélt Miss Woodsley öltözkéről, de mondja, kegyednek van ruhája a nővérem báljára?

– Nekem? – Selena meglepődött a férfi kérdésén. Talán nem akarja, hogy a rongyos ruhában való megjelenésével elrontsa a nővére báljának hangulatát? Ha három évvel korábban ismerte volna, nem kérdőjelezte volna meg... Nemhogy a megfelelő öltözkben tervezett a bálon részt venni, hanem szándékában állt a legutolsó divat szerint felöltözve érkezni. A fizetése előlegéből beszerezte a legfinomabb muszlint, és esténként éppen azon fáradozott, hogy megvarrja a saját ruháját. Ugyan lassan járt a kezében a tű és elfoglalt is volt, úgy vélte, a bálra még időben elkészül.

– Alkalomhoz illően fogok felöltözni – felelte Selena, és képtelen volt leplezni a hangjában bujkáló gőgöt. – Miattam nem kell aggódnia.

– Egyáltalán nem aggódom. – Sir Lucius meghajolt, meleg mosolyt küldve Selena felé, s ezzel eloszlatta a lány ingerültségét. – Meggyőződése, hogy ön kivételesen találékony nő, Miss Lockhart.

Selena figyelte, ahogy a férfi távozik. A kedvessége némi megnyugvással töltötte el. *Találékonynak tartja őt! De a jó*

érzés nem tartott sokáig. Sir Lucius úgy gondolja, hogy Selena találékony... miben? Ahogyan az egy nevelőnőtől elvárható? Lehet, hogy máris dadát keres leendő utódai mellé?

Jobb, ha megacélozza a szívét minden olyan vigasztalás vagy remény ellen, ami duplán fájna, ha elvennék tőle. Nem, nem kívánja a férfi figyelmét. A remény minden virágozni próbáló ága elszáradna, mihelyt a fagy beállna... márpedig a nemesi társaságban a fagy biztosan beáll.

Selena a lépcsőn felfelé menet úgy döntött, jobb, ha ránéz Rebeccára, mielőtt jelenti Lady Harrowden-nek, hogy nem volt ideje befejezni a csokrokat. Amikor belépett a leány szobájába, hátrahőkölt.

Lord Harrowden ott ült a sarokban a brokátos széken.

– Látja, remekül kiemeli a...

A varrónő éppen Rebeccára igazított egy ruhát, csupán méterekre a férfitől.

– Uram – kiáltott fel Selena. – Az ön ittléte egyáltalán nem helyénvaló. Meg kell kérnem, hogy azonnal távozzon. Miss Woodsley az én felügyeletem alatt áll, megengedhetetlennek tartom, hogy egy úriember tartózkodjék a hálószobájában.

Lord Harrowden jóindulatú mosollyal válaszolt. – Woodsley kisasszony csupán hasznát vette annak, hogy tapasztalt ízléssel rendelkezem a női öltözködés terén. Nem találok semmi kivetnivalót abban, hogy részt vegyek a ruhapróbán, különösen, hogy a komorna és a ruhakészítő is

jelen vannak. A tisztességnek megfelelően távol maradtam a szobából, amikor Miss Woodsley ruhát váltott. Látja tehát, hogy minden tökéletesen illendően zajlott.

– Nem egészen, uram. – Selena rámeredt, és szélesre tárta az ajtót. – Hálás lennék, ha most magunkra hagyna minket.

– Ó, nem – mondta Rebecca az ajkát biggyesztve. – Lord Harrowden nagy segítségemre van. Látja ezt a szövetet, uram? Mondtam, hogy a *Pompadour* rózsaszín illeni fog hozzám, és így is lett.

Lord Harrowden szórakozott pillantást vetett Rebeccára, majd felállt. – Sajnos, Miss Woodsley, nélkülém kell boldogulnia. – Selena elé lépett, és gúnyosan meghajolt, pimaszul rávigyorogva.

Amikor a gróf távozott, Selena a komornához fordult. – Alice, hogy engedhetted be ide? Számítottam rád.

– Kisasszony, biztos vagyok benne, hogy a gróf úr nem akart semmi rosszat. Tökéletes úriemberként viselkedett. – A szobalány a ruhához emelte a cipőt, hogy lássa, mennyire illenek össze, elengedve Selena rosszálló pillantását. – És valóban jó érzéke van ahhoz, milyen szín és szabás áll jól kisasszonyomnak.

A varrónő tovább tűzte a ruha alján a szegélyt, hozzátéve a saját véleményét: – Nem kell félnie, mert mindannyian jelen voltunk, Miss Woodsley egy pillanatra sem maradt vele egyedül. A gróf tanácsa valóban nagyon jól jött...

Selena biztos volt benne, hogy a varrónő nagyvonalúságát a jövőbeli eladások reménye vezérelte, bárki legyen is a következő Lady Harrowden. Nem tartotta érdemesnek a vitát olyasvalakivel, aki könnyedén helyettesíthető, de igenis méltatlan, hogy Alice nem szegült ellen a lordnak, az ő feladata is pártfogoltja szigorú felügyelete.

Amikor a ruha minden ponton megfelelően illeszkedett viselőjén, Selena szemügyre vette a midért, és eltűnődött, nem túl kihívó-e. Talán elfogadható lenne egy tapasztalt hálózó fiatal hölgy számára, de egy ilyen fiatal leánynak túlságosan is hivalkodó...

– Nem mehetnénk el Lady Harrowdenhez, hogy megmutassuk neki a ruháját? – kérdezte Selena aggodalommal a hangjában. – Bizonyára szívesen elmondaná a véleményét.

– O, biztos vagyok benne, hogy Lady Harrowden– nek semmi kifogása nem lesz a ruha ellen. – Rebecca megfordult, hogy a tükörben szemügyre vegye a ruha hátát. – Lord Harrowdent már kikérdeztük ezzel kapcsolatban, és azt mondta, Madame Druard megoldásai híresen leleményesek. Nem kellene most a ladyt ezzel zavarnunk. Különben is, borzasztó kényelmetlen, ahogy ezek a gombostűk bökődnek. Madame Druard, segítsen ki a ruhából most azonnal.

Selena tehetetlenül állt. Egyetlen ötlete az volt, hogy megragadja a konok leányt a karjánál fogva, és Lady Harrowden elé vonszolja. Vagy talán négyszemközt kellene

beszélne Madame Druarddal, és javasolnia kéne, hogy vegye bővebbre a fűzőt, hogy többet takarjon – feltéve, hogy a varrónő nem veszi rossz néven az ilyen beleszólást. Rövid ismeretsége a nővel arra engedte következtetni, hogy valószínűleg igen.

Selena elnyomta magában az ingerültség hullámát, hogy egy egyszerű lány ennyire makacs legyen, és megnyerjen egy vitát a nála hat évvel idősebb Selenával szemben. Magukra hagyta Rebeccáékat, és Lady Harrowdenhez igyekezett. Be kellett számolnia róla, hogy nem fejezte be a csokrokat, és meg kellett magyaráznia az okát. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy megbeszélje a grófnővel Rebecca báli öltözkését. Vajon mennyire kellene neki magának beavatkoznia Rebecca ügyébe, és valóban a grófnőhöz kellene fordulnia segítségért?

Lady Harrowdent mintha megbabonázták volna a lángok, sápadt arccal a kandalló felé fordulva ült. A szája sarka lefelé konyult. Úgy tűnt, az özvegyasszony gyakori időtöltése, hogy kedvetlenül bámulja a tüzet. Megfordult Selena fejében, talán jobb lenne, ha ösztönözné, hogy mozogjon egy kicsit többet. Végül is nem beteg.

Amikor Selena beljebb lépett a szobába, Lady Harrowden felnézett. – Hol van a lány?

Selena odalépett, és leült mellé az üres fotelbe. – Épp végeztek a varrónővel. A ruháját még be kell szegni, de már majdnem kész.

– Jó. – Lady Harrowden határozottan bólintott. – Én magam választottam az anyagot és a mintát. Szóval tudom, hogy jól fog benne mutatni.

Lady Harrowden választotta a mintát? Selena elernyed a megkönnyebbüléstől. Hálát adott az égnek, amiért nem panaszkodott a ruha alkalmatlansága miatt. Ha Lady Harrowden úgy gondolta, hogy

megfelel, akkor bizonyára ő tudja a legjobban. Ám a tény, hogy Lord Harrowden a budoárban tartózkodott, teljesen más kérdés volt, és hiba lett volna elhallgatnia. Lady Harrowden nyilvánvalóan nem bízott az unokaöccsében, és ha Rebecca bármilyen kényes helyzetbe keveredne vele, az lenne a legjobb, ha a grófnő már most mindent tudna.

– Amikor elmentem megnézni a próbát... – Selena szünetet tartott, ideges volt, amiért ilyesmit kell közölnie. – A szobában találtam Lord Harrowdent, épp a ruháról mondott véleményyt.

– Micsoda? Az unokaöcsém ott volt, amikor Rebecca ruháját szabták? – Lady Harrowden Selena felé fordult, merev arcán felháborodás tükröződött.

– Igen, hölgyem. Azt hittem, a komorna mellett biztonságban van, úgyhogy finoman szólva is aggaszt az eset. – Selena kereste a szavakat a folytatáshoz. – Mindhárman, Alice, Madame Druard és maga Rebecca biztosítottak arról, hogy nincs semmi helytelen a gróf ott– Tartózkodásában, sőt

természetes. Rebecca tiltakozott, amikor megkértem Lord Harrowdent, távozzon.

A grófnő rosszalló pillantására Selená folytatta: – Még csak tizenhat éves. Nem tudhatja, mi a legjobb neki, ezért természetesen nem hallgattam rá. De a varrónő megerősítette, hogy a grófnak kifogástalan az ízlése, és Alice biztosított arról, hogy Lord Harrowden elhagyta a szobát, amikor Rebecca átöltözött, semmi különös nem volt abban, ami történt. Csak annyit tehettem, hogy gondoskodtam Lord Harrowden azonnali távozásáról.

– Először is, nem lett volna szabad megtörténnie – mondta Lady Harrowden. – Maga miért nem volt ott vele a próbán?

Selena érezte, hogy forróság önti el az arcát, lenyelte a dühét. – Két másik nő jelen volt. Kegyed ragaszkodott hozzá, hogy a csokroknak még ma el kell készülniük, és tudtam, ha segíték a próbán, nem tudnám befejezni az ön által rám bízott feladatot.

– És befejezted? – kérdezte a grófnő.

– Nem, én... – Selenának fogalma sem volt, hogyan magyarázhatná meg anélkül, hogy ne tűnjön ostobának. Kénytelen volt megtenni, amit kértek tőle, anyja és a testvérei az ő keresetétől függtek, és Selená nem akart visszatérni Bedfordba, és a világtól elzárkózva élni velük, ahogy az anyja és a testvérei tették. Ha Selenát eltanácsolnák az állásából, nehezen találna másikat. Más megoldása nem lévén, kimondta

az igazat. – Nem tudtam befejezni a csokrokat, mert Sir Lucius toppant be az üvegházba.

Lady Harrowden elégedetlennek tűnt – elégedetlenebbnek, mint korábban, ha ez egyáltalán lehetséges

volt. – Hogyan talált rád? Mit akart?

Selena lenézett a kezére. – Azt hiszem, figyelmeztetni akart. Attól tart, a gróf szándékai nem igazán tisztességesek. – Selena vett egy nagy levegőt. – Így hát visszatértem vele a házba, hogy megnézzem Rebeccát, és ott hagytam a félkész csokrokat. De kimegyek és befejezem, miután itt végeztem.

– Akkor találtad meg az unokaöcsémet a szobában Rebeccával? – kérdezte a grófnő, mire Selena bólintott.

Lady Harrowden vett egy nagy levegőt, állkapcsa megfeszült. – Tudod te, mennyit ér a gyámleányom tisztessége?

Selena megrázta a fejét.

– Harmincezer fontot, és ez az összeg nincs lekötve. A végrendelet, ami a pénz sorsáról határoz, nem köti életkorhoz, hogy az örökös hozzáférhessen. Ezért is fontos, hogy távol tartsuk tőle a szerencsevadászokat, és jelenleg az unokaöcsémet is ebbe a kategóriába sorolom.

– Jobban fogok vigyázni, méltóságos asszony... – kezdte Selena.

– Gondolom, tudni akarod, mit keres itt. Milyen kapcsolatban állok vele – mondta hirtelen Lady Harrowden.

Selena gyorsan megrázta a fejét. – Álmomban sem jutna eszembe, hogy ilyen szemtelen kérdést tegyek fel.

– Rebecca a néhai unokatestvérem lánya. Bár a férje családja jelentős vagyonnal rendelkezett, a nevüknek mégsem volt kellő tekintélye. Az unokatestvérem így engem kért fel Rebecca keresztanyjának, és megkérdezte, nem bánnám-e, ha én lennék az egyik gyámja, ha bármi történne velük. Biztosított, hogy ez a vállalás nem lesz terhemre, és esküdött rá, hogy a lányt rangjának megfelelően bevezetik a társadalomba. Nagyra értékeltem a tapintatot, ezért úgy döntöttem, teljesítem a kérést.

Lady Harrowden ingerülten sóhajtott fel. – Az unokatestvérem közvetlenül ezután halt meg, a férje pedig egy évvel később. Csak feltételezhetem, hogy Rebecca gyakori lakhelyváltoztatásai és talán a női útmutatás hiánya vezetett ahhoz, hogy kicsapták az iskolából.

Selena elgondolkodott a gyámleány problémás természetén.

Talán az lenne a legjobb, ha biztonságban férjhez adnák, még hozzá minél hamarabb. Tekintete találkozott Lady Harrowdenével. – Olyan rossz lenne, ha ő és Lord Harrowden között kötődés alakulna ki? Elvégre az ön jóváhagyásával és nagy hozománnyal érkezik.

– Nem az a kérdés, hogy elég jó-e az unoka

öcsémnek... bár mondtam Richardnak, hogy nincs meg a megfelelő rangja, a számára nem jó parti – válaszolta Lady

Harrowden. – Inkább azzal van gond, hogy az unokaöcsém nem elég jó hozzá. Nem arról van szó, hogy elfogult lennék a lánnyal szemben. Alig ismerem. De a szavamat adtam a szüleinek, hogy gondoskodom a jövőjéről.

A nő megigazította a válla körül a kendőjét, és Selena felugrott, hogy segítsen neki. A lady folytatta.

– Mindenképpen szeretném elkerülni, hogy egy Rebecca számára ilyen előnytelen kézfogóra kerüljön sor. A jóság legkisebb morzsáját sem vélem felfedezni Richardban. Tudja, Sir Lucius... – Lady Harrowden lehalkította a hangját. – Bízom benne, hogy tartja a száját azzal kapcsolatban, amit mondani fogok... – Selena bólintott. – Lucius megígérte, hogy utánanéz, de az unokaöcsém játékszenvedélye miatt félttem Harrowden sorsát. A birtok nem rendelkezett hatalmas bevétellel, de a férjem irányítása alatt elég jól ment. De az elmúlt két évben bizonyos jelek arra utalnak, hogy Richard mindent lerombolt, amit a férjem felépített. Nem akarom, hogy a gyámleányom vagyonát is felélje, hiszen pontosan ez történne, ha feleségül venné – mondta.

Selena mély levegőt vett. Túlságosan is jól tudta, a szerencsejáték milyen végzetes következményekkel jár az érintett és környezete számára. A dolgok rosszabbul álltak, mint gondolta. Remélte, hogy Rebecca rangja nem elég magas ahhoz, hogy Lord Harrowdent megkísértse, de félt, a lány vagyona talán már igen. És egyetértett Lady Harrowdennel.

Bármilyen kifogásolható magaviseletű lány legyen Rebecca, Lord Harrowden nem nyúlhat a vagyonához.

Selena saját, fájó tapasztalattal rendelkezett ebben a kérdésben, és bármit megtett volna, hogy megakadályozza Lord Harrowdent, hogy tönkretegye Rebecca életét. Félresöpörte abbéli bizonytalanságát, hogy Rebecca ezt talán saját maga is megteszi.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Lucius szokatlan késztetést érzett, hogy meglátogassa a nővérét, és ezt az iránti kíváncsiságának tudta be, hogy kiderítse, kik fogadták el a meghívást a víz- keresztbálra. Lóháton tette meg a rövid távot, amúgy is szüksége volt a testmozgásra, hogy leküzdje nyugtalanságát.

A Holbeck-ház kapujához vezető ösvényt mindkét oldalon ciprusok szegélyezték, és ahogy Lucius átléptetett a nyitott kapun, a hosszú sétányról máris rálátott nővére kúriájára, a tömörszerű épület bejáratához két oldalról felvezető lépcsősorra.

Charles Holbeck néhány évvel idősebb volt Lucius- nál, és soha nem álltak különösebben közel egymáshoz. Holbeck több képviselőnek is jótevője volt az alsóházban, és élvezte, hogy számít a szava. Nagyra tartotta a jómodort, és csak olyan emberekkel vette körül magát, akikről úgy gondolta, segítik őt

a ranglétrán való emelkedésben. Mindez ugyanakkor meglehetősen unalmassá tette. Ő és Maria azonban úgy tűnt, jól illettek egymáshoz, és ezáltal Luciusnak legalább eggyel kevesebb családi gonddal kellett törődnie.

Maria maga érkezett a szalonból az üdvözlésére, amikor meghallotta a kopogtatást. – O, Lucius, micsoda meglepetés! Ha belegondolok, hogy az otthon kényelmét áldoztad azért, hogy itt lehess. Mi szél hozott? – A nő megtorpant. – Remélem, nincs semmi baj anyákkal.

Lucius levette a kalapját. – Anyáról nincs hírem, de nincs kétségem afelől, hogy jó egészségnek örvend. – Minden további beszéd elmaradt, amikor hangokat hallott a szalonból – ismerős hangokat. A nővére nézett. –Tán csaknem itt van Philippa és George?

Maria megcsóválta a fejét. – Nos, mit gondolsz, Lucius? Persze, hogy meghívtam a testvéreinket a bálba.

– És ki maradt anyával? – kérdezte a férfi, miközben a hóna alá dugta lovaglópalcáját. – Meglep, hogy hajlandó volt megválni tőlük az ünnepek alatt. Vagy hogy nem ragaszkodott hozzá, hogy ő maga is eljöjjön, és akkor egy nagy, vidám csapatot alkothatnánk. Ez nem vall rá.

Maria szeme csillogott. – Azt hiszem, a szomszédunk, Mr. Hartley érdeklődést mutat anyánk iránt.

Lucius elborzadt. – Hartley? Az az öregember? Túl van már azon a koron, hogy házasságra adja a fejét, és ha mégsem, túl

fiatalnak tűnik anyánkhoz. Felháborítanak az efféle érzelmek.

– A szerelem nem ismer kort – mondta Maria nyugodtan.

– Szerelem! – Lucius felhorkant. – Igazán szép. Elképzelem őket a sapkájukban és az ágyikójukban, amint egy tál zabkásán osztoznak, miközben a betegségeikről értekeznek. Micsoda képtelenség! Remélem, nem azt vártad, hogy elérzékenyülök. Sajnos csalódást kell okoznom.

Az ajtó kinyílt, és Philippa és George úgy rohantak ki, mint két csikó a karámból. Philippa ártatlansága és szőke loknijai mögött olyan pajkos szellem húzódott meg, amelyről Lucius túlságosan is jól tudta, mennyire veszélyes.

– Lucius, annyira örülök, hogy itt vagy – lelkesedett Philippa -, így nem kell tovább várnom, hogy megkérdezzelek. Végre elnyertem anya beleegyezését, hogy idén bált adhassak, és szükségem lesz a segítségedre. Természetesen anya is ott lesz, és szükségünk van a londoni házadra. A méreténél fogva alkalmas egy ilyen ünnepség megrendezéséhez.

Mivel nem volt kész válasza olyasmire, amire nem állt szándékában igent mondani, Lucius inkább nem válaszolt, és George felé biccentett. – Mikor mégysz vissza az iskolába?

George félénk pillantással viszonzta az érdeklődést; az öccse túlságosan is hasonlított rá, ugyan alacsonyabb volt nála, s fekete haját is a londoni divat szerint, rövidebbre vágatta.

– Ó... elutasítottak erre a szemeszterre. Úgyhogy nem megyek vissza.

Lucius megállt, kesztyűjét a bejáratnál álló kisasztalra tette.
– Karácsonykor nem említetted ezt nekem. Ezúttal mi történt?
Kiugrottál megnézni egy tiltott párbajt, és rajtakaptak, hogy
visszámászol?

George elvigyorodott, és megrázta a fejét. – Felöltöztettük
az egyik tehenet az igazgató köpenyébe és ráadtuk a kalapját.

Philippa felnevetett.

Maria összevonta szemöldökét. – Lucius, tényleg tenned
kellene valamit. Nem egyszer, nem kétszer mondtam már;
George-nak még baja esik, ha így csavarog.

Lucius örült volna, ha George több komolyságot mutat, de
nem akart csatlakozni nővérehez az öccse végzálásában.
Túlságosan is jól tudta, milyen az. – Nos, George, mivel
tudom, mennyire hiányozni fognak neked a könyvek,
felfogadok egy korrepetitort, aki majd lefoglal téged.

Mindezt a legszárazabb hangnemben közölte, mire George
csak nevetett, és összefonta a karját.

Philippa, a mindig is elbűvölő gyermek, immár csaknem
felnőtt hölgy, felnézett Luciusra. Egészen megigézte őt csillogó
szempárjával és göndör fürtökkel keretezett bájos arcával.
Kézen fogta bátyját.

– Szóval mikor megyünk Londonba, Lucius? Szükségem
lesz rád a ruhák beszerzéséhez. Mamával kiszámoltuk, hogy
hét napközbeni ruhát és legalább két lovaglőöltözetet kell

rendelnem. Gondolom, udvari ruhára nem lesz szükségem, minthogy Charlotte hercegnő meghalt.

A lány szünetet tartott, mintha a gyász gondolatán töprengene, de Lucius tudta, hogy húga túl fiatal ahhoz, hogy ez megérintse, hisz még a saját apja temetésére sem emlékeztetett. Philippa folytatta. – De szükségem lesz jó néhány estélyire és báli ruhára, valamint kesztyűre, harisnyára és egyebekre...

Lucius fájdalmas arckifejezésének láttán hízeltgőén hozzátette: – Tekintsd befektetésnek. Ha kellően megnyerő lesz a megjelenésem, már az első évadban talállok magamnak férjet, és neked nem lesz többé dolgod velem.

– Az első évadban nagyobb valószínűséggel találsz bajra, mint férjre. – Lucius a szalon felé lépett. – Bemegyünk, Maria? Vagy itt kell állnunk és az összes cseléd füle hallatára megbeszelnünk a családi ügyeinket?

Maria belefűzte kezét Lucius könyökhajlatába, és együtt léptek a szalonba. Amikor a család helyet foglalt, és teát rendeltek, Lucius Maria felé fordult. – Szóval mesélj nekem erről a bálról. Ki jön?

– Nocsak, készülsz rá? – A nővére csettintett, és jelzett George-nak, hogy üljön le, amit az vonakodva meg is tett.

– Bizonyos értelemben igen. Szeretném tudni, kitől kell óvakodjam. – Lucius letette a teáscsészét, és keresztbe vetette a lábát.

– És azt mondtad, hogy akár harminc pár is táncolhat egyszerre – tette hozzá Philippa, izgatott pillantása Maria arcáról Luciuséra siklott. – Megígérted. Lucius, remélem, nem akarod megtiltani, hogy táncoljak. Elvégre ez nem London. És a mamának sem okoz gondot, megengedi, hogy táncoljak a helyi rendezvényeken...

– Nem, nem áll szándékomban keresztülhúzni a számításaidat – mondta Lucius. – Csak azt kérem, hogy viselkedj körültekintően. Nem felejtettem el, hogyan flörtöltél Barnsworthszel a karácsonyi vacsorán.

A székeben ücsörgő George ugatásszerű nevetést hallatott. – Soha nem láttam még ilyen szerencsétlen, bamba bolondot. Már félig szerelmes beléd, és szerintem készült ajánlatot tenni neked, de te elszöktél, mielőtt összeszedhette volna a bátorságát.

– O, ami azt illeti – mondta Philippa gúnyos pillantással -, hogyan gondolhatod, hogy érdekelne engem olyasvalaki, mint Barnsworth? Vele csak az időt mulattam.

Lucius egy kézmozdulattal megállította. – És pontosan ez az, ami miatt én aggódom. Különösképpen távol kell tartanod magad Lord Harrowdentől...

– Lord Harrowden? – Philippa a szemét forgatta. – Lucius, mi a csudáról beszélgethetnék vele?

– Kész vagyok engedélyezni a táncot – szólt közbe

Maria -, de kérlek, tartsd be az illemet, és viselkedj úrihölgyhöz méltóan. Ne flörtölj az összes fiatalúrral.

– Lesz rá alkalmad a saját bálod alatt – tette hozzá Lucius, megmosolyogva Philippa fiatalos türelmetlenségét, és tudva, a lány mennyire szenved két idősebb testvére utasításaitól. Szerencsére a lány és George túl közel álltak egymáshoz korban ahhoz, hogy még ő is hozzátegye a magáét.

Philippa összekulcsolta a kezét. – Szóval kész vagy vendégül látni Londonban?

Lucius egy pillantást vetett nővérére. – Maria biztosan remek házigazda lesz. Holbecknek van egy nagy háza Londonban, és még ha az a helyszín nem is olyan könnyen megközelíthető, mint az enyém, tökéletesen megfelel a célnak. Ráadásul egy férjes asszony címére több meghívás érkezik majd, mint az enyémmre.

– Nem hiszem, Lucius – javította ki Maria sokatmondó pillantással.

– O, hogy gondolhatsz ilyet? Különbözik meg, mama is ott lesz. – Philippa a legmegnyerőbb modorát vette fel, ám ez ritkán vált be Luciusnál. – Természetesen te több meghívást fogsz kapni. Mindenki *téged* akar.

– Londonban még mindig sportos és művelt nemesembernek számítasz, bár túl vagy a fénykorodon – mondta George nevetve. – Mindenki a hőstetteidről beszél.

Lucius épp tiltakozni készült, ám el kellett ismernie, hogy valóban elszállt felette az idő. Ehelyett öccséhez fordult. – Remélem, eloszlatod a tévhiteket.

– Nem én, csak pótolom a hiányzó részleteket – vágott vissza George széles vigyorral.

– Az ördög vigyen el – felelte Lucius jóindulatúan.

– Hogy válaszoljak a kérdésedre, Lucius – mondta Maria -, Charles soha nem fog beleegyezni egy londoni bálba, és azt hiszem, ezt te is tudod. Túlságosan lefoglalják a politikusi feladatai. A család fejeként neked jut a házigazdaszerep Philippa bálját illetően.

Luciusnak rossz előérzete támadt. A vállán érezte az egész báli szezon nyomasztó súlyát, amit a vele egy fedél alatt élők erőltetnek rá. Az anyja elkísérné Philippát, és magával hozná a két kistestvérüket is, akik még mindig iskolába jártak: Christopher halálra gyötörné Luciust, hogy vigye mindenhová magával, Louisa meg a semmittevő fecsegésével untatná. Luciuson rettegés futott végig. Mi ütött belé, hogy meglátogatta a nővérét?

A gondolatai el-elkalandoztak, nem szívesen időzött itt tovább. Mindazonáltal homályos küldetéstudat vezérelte, még ha nem is tudta rávenni magát, hogy közvetlenül Miss Lockhartról kérdezzen. – Ki jön még a bálodra, Maria? Remélem, Gregson nem. Elköltözött Londonba, nem igaz?

– Ó, nem. Nincs ekkora szerencsém – felelte Maria szelíden.
– Gregson úr itthon van az ünnepek alatt, és nem tehetem, hogy nem hívom meg, anélkül hogy ne sérteném meg a család többi tagját.

Lucius Philippára mutatott. – Na, azt az embert kerüld el messzire, ha kérhetem. A fajtája csak bajt okoz. – Amikor George ismét felnevetett, Lucius rájött, hogy minden bizonnyal elhunyt apjukra emlékezteti őket. Rámutatott öccsére. – Ez rád is vonatkozik, George. Le ne ülj vele a kártyaasztalokhoz! – Kezdte magát öregnek érezni.

– Lucius, ha már kérdezted, meghívtam Miss Woodsley-t a bálba. Ez jó alkalom lesz arra, hogy még jobban megismerkedjetek. Gondolom, találkoztál már vele... – Maria szünetet tartott.

Micsoda ironia. Lucius ellenállt a házasság gondolatának, mert attól tartott, hogy egy feleség felemésztené azt a kevéske nyugalmat, amit az általa választott életmód biztosított számára. Maria pedig, lessék, az egyetlen olyan lányt erőltette, akiről Lucius biztosan tudta, hogy darabokra zúzná a békéjét. Miss Woodsley ostoba trükkjéről azonban nem beszélhetett a nővérének, lévén ő a legnagyobb pletykafészek a megyében. Hagynia kellett, hogy Maria azt higgye, fontolóra vette az ajánlatát.

– Igen, ha úgy vesszük – mondta. Egyetlen húzásra kiitta a teáját, és nemtörődömséget színlelve hozzátette: – És jól

gondolom, Miss Lockhart is eljön? Mintha adtál volna neki meghívót. – Nem készült fel arra, hogy Maria felegyenesedik.

– Lockhart kisasszony... igen, igen. Muszáj meghívnom. Ő Lady Harrowden társalkodónője, és most gondolom, el kell kísérnie Miss Woodsley-t. Azonban *híreim* vannak. Amikor említettem Miss Lockhartot Charlesnak, azt mondta, meg van győződve arról, hogy a lányt eljegyezte az egyik parlamenti képviselő, akit támogat. Te el tudod képzelni, hogy Miss Lockhart egy jó családhoz kötődött valaha?

Lucius letette a teáscsészét a tányérra, a féltékenység megmagyarázhatatlan hullámaival küzdött. A gondolattól is irtózott, ahogy elképzelte Miss Lockhartot egy másik férfi karjaiban. Kíváncsi volt, ki és miféle alak lehetett az a férfi. *Eljegyezték!* – zakatolt Lucius elméjében. Viszont ha *valaha*, akkor mindenesetre lefűjták a menyegzőt.

Maria várakozóan nézett rá, és a férfi nem volt abban a hangulatban, hogy belemenjen nővére játékába. – Megdöbbentő, az biztos – mondta a lehető legunalmasabb hangszínen, amit produkálni tudott.

Maria szeme felcsillant, ahogy elkapta a pletyka izgalma. – De ez még nem minden. Az eljegyzést azért bontották fel, mert Miss Lockhart apja elkártyázta a vagyonukat – előrehajolt, és derűsen suttogva fejezte be -, majd rögvest a sírba itta magát.

Lucius csendben figyelt, érdektelenül, megtartotta magának a véleményét. Maria túláradó boldogsággal ontotta rá a sajátját. – Charles azt mondta, Lockharték egy időben igencsak megválogatták, kivel barátkoznak. De az álca egy csapásra lehullott, amikor Lockhart veszteségei napvilágot láttak. Egyik napról a másikra kiközösítették őket a társaságból.

Lucius elgondolkodva megdörzsölte az állát. – Szerencsétlen – mormolta maga elé. El sem tudta képzelni, min mehetett keresztül Miss Lockhart. És a nehézségek ellenére mindvégig megőrizte a méltóságát... Ez olyan erős jellemre vallott, amilyennel a férfi ritkán találkozott nemesi körökben.

– Szerencsétlen? – hitetlenkedett Maria, mire Lucius felkapta a fejét. – Szerencsétlen? A családja megérdemelte. Hazugságban éltek, és az ilyesmivel szemben a társadalom nem túl megbocsátó.

– Hogy én ezt mennyire jól tudom – mondta Lucius, George-ra és Philippára pillantva. Sokszor úgy tűnt, hogy Mariának nincs szíve, és bizonyára őt is sokszor vádolták már hasonlóval. De a fiatalabb testvéreinek talán még nem késő. – Lockhart kisasszony apja talán megérdemelte, de ő maga nem.

Maria szeme résnyire szűkült. – Remélem, nem ébredezik benned semmilyen *vonzalom* Miss Lockhart iránt. Teljességgel elfogadhatatlan lenne. A szépsége, élénksége, illetve a jövedelmi helyzete is elhalványul Miss Woodsley-é mellett.

– De a jelleme nem. – Lucius korholta magát, amiért nem tudta megállni, hogy ne mondja ki. Nem vallott rá, hogy ilyen módon kitarulkozzék, ám nem hagyta nyugodni a tény, hogy Miss Lockhart alulmaradt Maria összehasonlításában.

– Mit tudsz te Miss Woodsley jelleméről? – tiltakozott Maria. – Elbűvölő. Úgy tervezem, hogy a bál előtt elviszem Philippát, hogy találkozzon vele, mivel korban közel állnak egymáshoz.

Luciusnak elege lett. Felállt. – Tégy, amit a legjobbnak látsz, Maria. George, gyere el hozzám holnap. Azt hiszem, van egy feladatom a számodra, most úgyis rengeteg szabadidőd van. Viszlát, Philippa.

Amint felnyergelte lovát és elindult, az ütemes ringatózás lecsillapította feldúlt kedélyét. Miss Lockhart legutóbb utalt ilyen dolgokra; a Londonban töltött idő, a nemességgel való keveredés, a nagy veszteségek és az apja halála; hogy milyen nehezen viselte. Ez azonban sokkal nehezebb lehetett, mint

azt Lucius elképzelni tudta. A társadalmi rang elvesztése következtében családja elég mélyre süllyedt ahhoz, hogy felbontsák az eljegyzését... Miss Lockhart vajon szerette a férfit?

Lucius megfelelő ürügyet keresett, hogy átlovagoljon a Harrowden-birtokra, de nem jutott eszébe ilyen, így hazafelé fordította hátasát. Nem bánta, hiszen aznap délután a

városban akadt dolga. Amint találkozik a könyvelővel, akit Lady Harrowden számára talált, meglesz az oka a látogatásra.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Hol ez a lány? Selena minden szóba jöhető helyiséget átkutatott, és végül sarokba szorította a Rebecca hálósobájából kifelé igyekvő cselédlányt.

– Nem láttad Miss Woodsley-t? Úgy volt, hogy kora délután bemegyünk a faluba, hogy megvegyük a kesztyűjét a bálra. Lady Harrowden várja, hogy elinduljunk, és én nem találom sehol.

– Ó, hölgyem... – A köpcös szobalány egy halom ruhát szorított a mellkasához, a mosókonyha felé tartott. – Woodsley kisasszony azt mondta, kilovagol. Azt hiszem, Lord Harrowden lovásza kíséretében. A kisasszony egy órája indult el, szerintem nemsokára visszaérkezik.

Selena attól félt, hogy Lord Harrowden is velük tartott. Rebecca érkezése óta három nap telt el, és Selena kétszer is rajtakapta őket kettesben, mindenféle kísérő nélkül – egyszer a

könyvtárban, a tűz előtt ültek ugyanazon a kanapén, másodszor a konyhából jöttek fel, és egy-egy szelet kétszersültet ettek. Ráadásul a ház visszhangzott az ürességtől, úgy tűnt, a cselédek távol vannak. Legalábbis Selena nem találkozott eggyel sem, márpedig ez azt jelentette, valószínűleg Lord Harrowden és Rebecca sem.

Selena aggódott, hogy fokozódik a vonzalmuk egymás iránt, még akkor is, ha Rebecca egyszer félvállról megjegyezte, milyen kár, hogy a gróf ilyen fiatal, mert még sokáig nem válik belőle megfelelő férjjelölt. Hozzátette még, hogy Richard úr nem rendelkezik Sir Lucius világlátásával, és bár ez nem azt mutatta, hogy a lány továbblépett a báró iránti rajongásán, mégsem akadályozta meg Lord Harrowdent abban sem, hogy továbbra is hízelegjen Rebeccának – márpedig ez katasztrofális következményekkel járna egy befolyásolható fiatal lány számára.

A billiárdszobából Lord Harrowden lépett ki a folyosóra.

Legalább az egyik félelme eloszlott Selenának.

– Nos, Miss Lockhart? Nincs jobb dolga? – A gróf szavait kísérő vigyor csak fokozta Selena ingerültségét, amely mindannyiszor feltámadt benne a férfi jelenlétében.

– Miss Woodsley-t keresem. Úgy tűnik, elment lovagolni a lovással. Tudott róla?

– Mondtam a lovásznak, hogy álljon Miss Woodsley rendelkezésére, amikor csak lovagolni kíván. Úgy tudom, ez a

kedvenc időtöltése, és a kancája végre megérkezett, itt van az istállóban. Nem kell tőlem engedélyt kérnie, hogy kivigye a saját lovát. – Lord Harrowden arcán továbbra is gúnyos mosoly húzódott, tovább fokozva Selena ellenszenvét.

– Viszont *tőlem* meg kellene kérdeznie, hogy el szabad-e mennie. Elvégre én vagyok a nevelőnője. Értem, hogy van vele gargedám, de ő még csak tizenhat éves – ellenkezett Selena.

– Ha nem tudja kordában tartani, természetes, hogy kicsúszik a kezéből. – Lord Harrowden megvonta a vállát. – Olyan játékos természet.

Bár Selena pontosan tudta, hogy nem kell bizonyítania az igazát, a szavak maguktól törtek elő belőle. – Lady Harrowdennek olvastam fel, és ezért nem tudtam nyomon követni Miss Woodsley hollétét.

A magyarázata csak egy újabb idegesítő mosolyt váltott ki a grófból. – Figyelmeztettem, Miss Lockhart, hogy az ön helyzete nem könnyű. És sajnos, nem is fog enyhülni, bár én talán nyújthatnék némi vigaszt...

Lord Harrowden célozgatásai önmagukban is elviselhetetlenné tették a helyzetét, hát még így, hogy egyenesen felajánlkozott. Selena válasz nélkül megfordult, és már előre tartva a szemrehányásokól elindult a grófnőhöz. Lady Harrowden hogyan várhatta el tőle, hogy szemmel tartsa Rebeccát, amikor neki állandóan a grófnő rendelkezésére

kellett állnia? Meghaladta a képességeit; nem tudott egyszerre két helyen lenni.

Tolmácsolta Lady Harrowden felé, hogy Rebecca elment, mire a grófnő sóhajtozva lehúzta a kesztyűjét. Selena kényelmetlenül érezte magát csendben üldögélve a szalonban, egy légtérben a dühös munkaadójával. Inkább kiment a folyosóra, hogy ott várjon Rebeccára. Leült a fal mellé egy kis sötét fapadra, és amikor Lord Harrowden visszafelé sétált a folyosón, inkább hátat fordított neki, mintsem hogy otthagyja a helyét.

– Szóval így akar játszani? – nevetett Lord Harrowden.

Ugyan nem hagyta el a folyosót, de legalább nem próbált beszélgetésbe elegyedni Selenával, és ennek a lány kifejezetten örült.

Negyed órával később Rebecca belépett a bejárati ajtón, az arca rózsás, a füle hegye vörös. Frissnek és ragyogónak tűnt, és túlságosan csábítónak a gróf számára – láthatólag a fiatalember csak azért maradt, hogy megvárja.

Selena előrelépett, elállva a lány útját. – Rebecca, legközelebb megtenné, hogy szól, amikor lovagolni megy? Lady Harrowden vár minket, vásárolni készültünk. Nem emlékszik? Már el kellett volna indulnunk!

Rebecca vállat vont, miközben lehúzta a kesztyűjét. – Ó, ami azt illeti... Már mehetünk is, ha szeretné. Csak előbb ennem kell valamit. Rendelne nekem egy kis uzsonnát?

Selena keskeny vonallá húzta a száját. Megalázónak érezte, hogy ennyire félvállról beszélnek vele, különösen, hogy Lord Harrowden ott állt előtte.

– Menjen, és öltözzön át a sétához – parancsolta. – Azt hiszem, Alice a szobájában van, én pedig felküldök egy kis kenyeret és vaját. Azonnal csöngessen, ha a komorna nincs ott, és gondoskodom róla, hogy megtalálják. Nem akarjuk megvárakoztatni Lady Harrowdent.

Selena megpördült, és gyors léptekkel a konyha felé indult. Szerencsére volt ideje közeli ismeretséget kötni a szakácsnővel, így az csakugyan örömmel tette fel a forraláshoz a vizet, és készített néhány egyszerű szendvicset Selena pártfogoltjának. Alice-t a konyhában az asztalnál találta, felküldte az elkészült teával, majd a szalonba sietett, hogy tudassa Lady Harrowdennel, hogy fél óra múlva indulnak.

Selenát nem kellett volna meglepnie a ténynek – bár ő maga mindig is pontos ember volt –, hogy mire Rebecca elkészült, már közel egy óra telt el. És bár Lady Harrowden arca elkomorult, Selena az egész társaságot hajtotta, mert tudta, hogy ez az egyetlen esélyük, hogy megszerezzék a szükséges kiegészítőket. Mire mindannyian elhelyezkedtek a hintóban, nem sok idejük maradt sötétedésig.

Rövid kocsikázás után megérkeztek Woolmer Greenbe. Selena Lady Harrowdenhez sietett; az inas segített neki leszállni a hintóról. Azzal a boltal szemközt álltak meg, ahol a

szövetet vásárolta múltkorjában; egy várakozó kocsi részben eltakarta a szemük elől.

– Itt van. Megvárjuk, amíg ezek a lovak elhaladnak, aztán átmehetünk.

Selena karon ragadta Lady Harrowdent. Rebecca a másik oldalon állt, és a környéket tanulmányozta, a figyelmé mindenre összpontosult, csak arra nem, hogy miben lehetne gyámja segítségére, esze ágában nem volt a lady másik karját fogni. A kocsijuk elhajtott, ők lassan indultak neki, Selena nagyon vigyázott, nehogy Lady Harrowden megcsússzon a jégen.

Egy hintó haladt el mellettük, megakadályozva őket az átkelésben, és a nagy kerekek fagyos sárral fröcskölték le Selenát. A hideg latyaktól sikoly készülődött a torkában, de mielőtt kitört volna, Lady Harrowden megcsúszott, és hátraesett. Nagyon megütötte magát.

Lady Harrowden zihálása nyögéssé változott, és Selena hallotta a fájdalmat a hangjában.

Tanácstalanul nézett körül a kiüresedett úton.

– Rebecca, szükségem van a segítségére – mondta.

Becsületére legyen mondva, Rebecca némi aggodalmat mutatott Lady Harrowden irányába, de a válasza nem segített.

– Mit akarsz, mit tegyek? Nem tudom felelni.

Selena ellenállt a kísértésnek, hogy a meggondolatlanul fecsegő lányra támadjon. Hát ennyire nem törődik mással,

csak saját magával?

– Tegye az egyik kezét a könyöke alá, és egyszerre emeljük.
– Selena megtámaszkodott, mert ha ő nem tud megállni a jeges úton, reménytelen próbálkozás segítenie az idős asszonynak.

Selena mozdulatát egy határozott kar érintése állította meg.

– Engedje meg!

A hang hatására Selena gyomra megremegett, de mielőtt a lány megfordulhatott vagy válaszolhatott volna, Rebecca kiáltott fel örömeiben.

– Lucius úr!

Selena nem hallott ennyi melegséget Rebecca hangjában, mióta megérkezett, még Lord Harrowden– nel szemben sem. Sir Lucius nem törődött vele, a kezét a grófnő karja alá csúsztatva talpra segítette őt.

– A legjobbkor érkezett, uram – mondta Selena megkönnyebbülten.

Sir Lucius, még mindig Lady Harrowdent támogatva, fájdalmasan nézett rá. – Nem mondaná ezt, Miss Lockhart, ha tudná, hogy az én kocsim volt az, amelyik sárral lefröcskölte önt.

– Jeges sárral – javította ki Selena. Ekkor látta, hogy Sir Lucius hintója néhány méterre mögöttük megállt, a lovak fejénél pedig a lovászfű vár. Ekkor tudatosult benne, hogy mennyire fázik, és milyen ijedtnek tűnhet.

– Ne ácsorogjunk itt – csattant fel a lady. – Vigyél a fogadóba!

Selena rövid pillantást váltott Sir Luciusszal. A grófnő úgy hunyorgott, mintha fájdalmai lennének. – Igenis! Sir Lucius, tudna segíteni Lady Harrowden– nek? Jót tenne neki, ha megszártíkozhatna a tűz előtt, és leülhetne egy kicsit.

– De mi lesz a kesztyűmmel? – mondta Rebecca. – Nagyon sajnálom, hogy megsérült, méltóságos asszonyom, de ez az egyetlen lehetőségem, hogy kesztyűt vásároljak a bál előtt. – A lánynak igaza van – szűrte Lady Harrowden a fogai között. – Kesztyűnek lennie kell. Már csak két nap, és itt a bál. Selena, vidd el a boltba, és szerezd be neki, amire szüksége van, amíg én Sir Luciusszal leülök itt – mondta.

Selena szorosabbra húzta magán nedves köpenyét. – Ahogy kívánja. Menjünk.

Rebeccával az oldalán átkelt az úton, vigyázva, hogy más lovak ne lepjék meg őket jeges fürdővel, miközben Sir Lucius Lady Harrowdennel ballagott a fogadó felé, kezét az egyik könyöke alá tette, a másik karját az asszony hátára fektette, hogy vezesse. Selena sajnálta, hogy ő maga nem élvezheti velük a tűz melegét.

A bolt meglepően nagy volt Woolmer Green lakosszámához képest. Az egyik eladó odasietett hozzájuk az üzlet teljes hosszában húzódó pult másik oldalán, és Rebecca hosszasan megvitatta vele, a széles kesztyűválaszték különböző darabjai

közül melyiknek a megrendelését fontolgatja. Selena mielőbb vissza akart térni Lady Harrowdenhez, röviden elmondta a véleményét, és a szerinte legészszerűbb választás felé sürgette a lányt – a hosszú, fehér selyemkesztyűt több alkalomra is fel lehet venni, ha Rebecca vigyáz rá, hogy ne piszkolja be. Ez a modell rövid időn belül elkészíthető, és a bálra épp időben leszállították volna. Ám Rebecca ellenállt, és továbbra is egy pár hosszú, ám zöld kesztyűt részesített előnyben. Azt azonnal meg lehetett vásárolni, és méretben is megfelelt, de nem illett a báli ruhájához, ráadásul a leány nem volt elég előrelátó, hogy két párra elegendő pénzt hozzon magával.

Selena, aki tisztában volt az idő múlásával, és hogy még harisnyát is kell venniük, így szólt: – Rebecca, öt perce van, hogy eldöntse, mielőtt újra találkozoznunk kell Lady Harrowdennel. Addig én intézem a magam dolgát a másik eladóval.

Rebecca szórakozottan bólintott, Selena pedig az üzlet hátsó része felé indult, és egy alkalmazott segítségével hamar beszerezte magának a szükséges holmikat. Amikor visszatért Rebeccához, ő éppen Mrs. Holbeckkel, Sir Lucius nővérével beszélgetett. Nemrég léphetett be az üzletbe, mellette egy bájos, karcsú, fiatal hölgy és egy úriember állt – feltűnően hasonlítottak Sir Luciusra és Mariára.

– ...ez a zöld nagyon szép, ahogy mondod, de milyen színű a ruhád? – kérdezte Mrs. Holbeck.

– Pompadour rózsaszín – válaszolt Rebecca.

– Azt hiszem, az Sir Lucius kedvence – válaszolta mosolyogva Holbeckné -, de természetesen a zöld kesztyű nem lesz hozzá jó.

Rebecca szeme elkerekedett. – Ön ismeri Sir Luciust?

A szőke fürtös lány Holbeckné mellett felnevetett. – Ő a testvérünk – mondta.

– Ó, Mrs. Holbeck, be kell mutatnia a társasága többi tagjának – kiáltott fel Rebecca.

Selena úgy érezte, udvariatlanság lenne távol maradnia, s előrelépett. – Jó napot, Mrs. Holbeck!

Egy hideg meghajlást kapott válaszul, és azon tűnődött, vajon mivel érdemelte ki. Maria közben bemutatta Woodsley kisasszonynak George-ot és Philippát.

– Önök ketten majdnem egyidősek – tette még hozzá.

Selena kiegyenesedett, ahogy a sértés eljutott a tudatáig: nem tartották méltónak arra, hogy bevonják a bemutatkozásba.

– Azt hiszem, Mrs. Holbecknek igaza van – mondta Rebecca, visszaterelve Selena figyelmét a tárgyra. Az eladóhoz fordult. – Kérem, készíttesse el nekem a fehér kesztyűt, és küldje el a Harrowden– kúriába.

Legalább valakinek sikerült őt jobb belátásra bírnia, Selena ennek az apróságnak is örült.

– Akkor három nap múlva találkozunk a bálon – mondta Philippa. A bátyja csendben maradt, és Selena megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy nem mutat különösebb érdeklődést a leány iránt, és Rebecca sem pillant többször az irányába.

– Megmondjuk Sir Luciusnak, hogy itt vannak – ajánlkozott Selena, és finoman az ajtó felé terelte Rebeccát.

– Lucius, itt? – Mrs. Holbeck meglepetten felvonta a szemöldökét. – Nem láttam a kocsiját.

– A fogadóban van, Lady Harrowdent kísérte el, miután egy sajnálatos esés miatt a grófnő segítségére sietett. Nem is várakoztathatjuk őket tovább. – Selena megfogta Rebecca könyökét, hogy az ajtó felé terelje, és elejét vegye Mrs. Holbeck kellemetlenkedésének, de az asszony megelőzte.

– Csatlakozunk. – Azzal karon ragadta Rebeccát, és tovább érdeklődött a családjá felől. Selena lemaradt Philippa és George Claveringgel.

Kilépve az üzletből Philippa odasúgta Selenának: – Bizonyára ön Miss Lockhart. Ami a nővérem viselkedését illeti... sajnálom.

Selena megeresztett egy mosolyt, de menten visszakomorodott, ahogy Philippa tovább mondta.

– Nem gondolom, hogy a Londonban megesett szörnyűség az ön hibája.

George sokatmondó pillantást vetett hűgára, mire Philippa elhallgatott. Selená átázva és -fázva trappolt tovább, elszorult szívvel. Sir Lucius immár tehát tudta róla a teljes igazságot.

A csúszós járda túloldaláról a fogadó ablakain kiáradó fény valósággal hívogatta a szürkületbe hajló téli égbolt alól a betérőket.

Belépve melegség és a kemencében sült darált húsos pite illata fogadta őket. Lady Harrowden egyetlen pillantása elárulta Selenának, hogy a grófnő már sokkal jobban érzi magát. Sir Lucius mellette ült, és a történettel, amivel szórakoztatta, még egy kuncogást is előcsalt az idős asszonyból. E meghitt jelenet hatására Selená szíve lopva megdobbant.

Sir Lucius odakapta Selenára a tekintetét, egyenesen a lányra mosolygott. – Végeztek a vásárlással? – kérdezte, aztán pillantása a testvéreire siklott. – Nahát, ti is itt vagytok?

– Vidám családi összejövetel – jegyezte meg George fanyar hanglejtéssel, bátyja hangját utánozva, ám sokkal játékosabb derűvel.

– George, keresd meg a harrowdeni lovászt, és mondd neki, hogy hozza a kocsit – utasította öccsét Sir Lucius, figyelmen kívül hagyva az ugratást, és felkelt Lady Harrowden mellől. – Hozhatok önnek valamit, mielőtt visszatér a birtokra?

Lady Harrowden megrázta a fejét. – Semmit. O, Maria, az öccse éppen jókor jött. Ne mondja, hogy ő Philippa...

mekkorát nőtt.

Sir Lucius húga gödröcskés mosolyra húzta a száját, és meghajolt a grófnő előtt. – Valóban így van, méltóságos asszony. Részemről az öröm, hogy kegyedet ilyen jó színben találom.

– Nos, nagyon helyes. Gondolom, még mindig mindenféle csínytevést eszeltek ki a bátyáddal, George– dzsál; úgy látom, szintén kész felnőtt.

Mrs. Holbeck és Rebecca csatlakoztak Philippa és Lady Harrowden beszélgetéséhez, Selena pedig félrelépett az útból, éppen Sir Lucius mellé, aki a hátát fordította a díszes kompánia felé. Amikor egymás mellé kerültek, épp szemben álltak hát egymással, és a váratlan közelség megtorpanásra készítette a lányt. Egy pillanattal később arra is rájött, hogy úgy tűnhetett, mintha szándékosan mozdult volna így, Rebecca figyelme ugyanis megoszlott Sir Lucius családja és maga Sir Lucius között.

A férfi még közelebb lépett, és egészen Selena felé fordult. A lány félhangosan megjegyezte: – Fogalmam sincs, mitévők lettünk volna, ha ön nincs. Meg kell köszönnöm a segítséget.

– Mit tettünk volna? Vagy mit tett volna ön? Mondja csak ki. – Sir Lucius kedvessége felért egy simogatással Selena számára. – Valószínűleg igencsak elfoglalt lett volna, minthogy a védenca a kisujját sem mozdította.

Selena a férfi mögé kukucskált, oda, ahol Rebecca állt. A lány rájuk szegezte tekintetét, de Selena nem hitte, hogy hallja őket, Sir Lucius háttal állt neki, és visszafogott hangon beszélt.

– Valószínűleg igaza van – bökte ki derűsen. Ahogy ismét Sir Lucius mögé lesett, a mosolya lehervadt; immár Holbeckné is őket figyelte.

Lucius továbbra is zavarba ejtő módon tanulmányozta. – Kétségtelen – mormogta –, Woodsley kisasszony mindenki türelmét próbára teszi. Kérem, ne haragudjon, félrehúzódtam, hogy átengedjek egy járgányt, és nem vettem észre önt... – magyarázta bűnbánó képpel. – Sajnálom, hogy összepiszkítottam a ruháját.

– Elég gazdag a ruhatáram, egy öltözék aligha számít – felelte Selena kifejezéstelen hangon.

A férfi nevetett és megrázta a fejét. – Egészen biztos vagyok az ellenkezőjében, és kérem, bocsássa meg óvatlanságom.

– Nos, ha megfázom, majd számítok rá, hogy elkíséri helyettem Miss Woodsley-t és Lady Harrowdent a bálba – mondta Selena. – Biztos vagyok benne, hogy legalább az egyikük több mint elégedett lesz ezzel a cserével.

– Ó, te jó ég. – A férfi megjátszott rémülettel nézett rá. – Ez esetben csak a méltó büntetésemet fogom megkapni.

Mindketten megfordultak, amikor kinyílt az ajtó, és George lépett be. – A lovász odakint várakozik. Lady Harrowden, segíthetek?

– Mily örömmel látom, hogy megtalálta a jó modorát, fiatalember. – Lady Harrowden engedte Sir Luciusnak és az öccsének, hogy karon fogják. Tudott járni, de a mozgása kissé nehézkesnek tűnt. Besegítették a kocsiba, aztán George Rebeccához fordult, Sir Lucius pedig Selenának nyújtotta a kezét.

– Miss Lockhart. – A férfi meghajolt, és egy olyan mosoly kíséretében könnyítette meg Selena számára a kocsiba való beszállást, amely mintha csak neki szólt volna. A lány szíve nagyot lódult, és oldalvást fordulva viszonzozta a mosolyt.

Éppen abba az irányba, ahol Mrs. Holbeck is állt.

Nem tűnt elégedettnek.

Selena gyorsan visszahúzta a kezét, és becsusszant a kocsiba, aztán az ülésen hátradőlve elrejtőzött az árnyékban. Holbeckné szigorú arckifejezése arra a tényre emlékeztette, hogy ő bizony nem számít előnyös partinak egy báró családjában. És erre a figyelmeztetésre nagy szüksége volt, mielőtt még szabadjára engedte volna a fantáziáját.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Lucius azután látogatta meg a könyvelőt, hogy Lady Harrowden, Miss Lockhart és a gondjaira bízott gyámleány biztonságban beültek a kocsijukba. A grófnőnek a fogadóban beszámolt róla, hogy erre a találkozóra utazott Woolmer Greenbe, és megígérte, hogy ha a könyvelő méltónak bizonyul rá, másnap elhozza őt Lady Harrowdenhez.

A találkozásjukon kiderült, hogy a könyvelő túl tapasztalatlan egy ilyen kényes üggyhöz, és szakmailag felkészült partnere még egy hétig nem lesz elérhető, de azért Lucius eljött Harrowdenbe, hogy erről a ladyt tájékoztassa. Bevezették a szalonba, hogy ott várja a grófnőt, ám minden abbéli reménye, hogy tölthet néhány kellemes percet Miss Lockhart társaságában, szertefoszlott, amikor Miss Woodsley egyedül lépett be a szobába, piros szegélyű lovaglóruhában.

– O, hát tényleg itt van – mondta ajkain egy ragadozó mosolyával. – Mintha hallottam volna a hangját, Sir Lucius. Reméltem, hogy valamelyik lovas túráim során keresztezhetem az utamat az önével, de sajnálatos módon ez még nem történt meg. Pedig mindig azzal a kifejezett reménnyel indulok neki, hogy összefutunk.

Lucius az ilyen számító viselkedés legkisebb jelére is meghökölt. Világossá vált számára, hogy a lány semmit sem tanult korábbi megghiúsult ismerkedési kísérletéből. – Hacsak nem az a célja vele, hogy bocsánatot kérjen, amiért az első találkozásunkkor megzavarta a nyugalma, nem tudom, hogy ezen törekvése milyen eredménnyel járhatna.

– O, még mindig arra a bizonyos találkozásunkra céloz? – Miss Woodsley kissé megrázta a fejét, és felemelte a kezét. – Biztosíthatom, hogy nem. Most már látom, hogy a terv egyáltalán nem vált volna be. Azóta bölcsőbb lettem...

– Alig több mint egy hét telt el azóta – szólt közbe Lucius fanyarul.

– ...és nem akarom elkövetni ugyanazt a hibát. Szerencsére a sors úgy hozta, hogy csekély távolságra vagyunk egymástól. Ha tudtam volna, hogy egyszerű a megoldás, már sokkal korábban megkértem volna Lady Harrowdent, hogy fogadjon be.

– El kell oszlatnom önnel a tévhitet, hogy a sors keze összefüggésbe hozható lenne a találkozásunkkal – szögezte le.

– Az ön részéről a pusztá mesterkedésnek köszönhető, hogy egyáltalán találkoztunk, jómagam részéről pedig a pusztá balszerencsének, hogy ilyen közel kerültem a gyámjához.

Miss Woodsley közelebb lépett Luciushoz, egészen addig, amíg az karnyújtásnyira nem állt tőle. Lassan megrebegtette a szempilláit, telt ajkát vélhetően csábítónak gondolt módon csücsörítette. A férfi összefonta a karját a mellkasán, ellenállásképp a készítésnek... hogy megfojtsa a lányt.

– És hadd bátorítsam önt – tette hozzá -, hogy bízsa magát Miss Lockhart instrukcióira. Ő az illem és az elegancia mintaképe, márpedig jelen állás szerint az ön útja pillanatnyilag csak egy célhoz vezet, és ezt nem kívánom egyetlen fiatal hölgynek sem.

Miss Woodsley állá csak most esett le igazán. – Ön szerint Selena az elegancia mintaképe? Az a vénkisasszony? Különben is, Mrs. Holbeck hangsúlyozta, mennyire szeretné magát bemutatni nekem. Legalábbis úgy tűnik, szerinte illünk egymáshoz. – Miss Woodsley újból csökkentve a köztük lévő távolságot Lucius karjára tette a kezét, mintha ölelésre akarná bírni.

Lucius határozottan megfogta a lány kezét, és levette a karjáról. – Hogy kivel ismerkedem, a nővérem nem választja meg, és soha nem is fogja.

Mielőtt elengedhette volna Miss Woodsley kezét, nyílt az ajtó, és Lady Harrowden lépett be. Lucius tekintete éppen

találkozott a grófnőével, s rosszállón hátrált egy lépést, visszautasítandó, hogy hibáztassák egy olyan jelenetért, amelynek kialakulásában vajmi kevés része volt. Lady Harrowden felvonta a szemöldökét, és botjára támaszkodva igyekezett a helyére.

– Rebecca, most már elmehetsz – mondta egy kézmozdulat kíséretében.

Miss Woodsley arca elvörösödött – mindez azt mutatta, hogy legalább szorult belé némi érzékenység, holott Lucius már az ellenkezőjét feltételezte. A lány minden bizonnyal sokkal merészebb volt, mint amilyennek a puszta ártatlansága révén tűnt.

Amikor kettesben maradtak, Lucius leült a Lady Harrowden melletti székre, és remélte, hogy nem kell majd magyarázatot adnia rá, minek volt az imént szemtanúja.

– Azért jöttem, hogy elújságotljam, találtam egy, a feladatát kellő diszkrécióval végző könyvelőt, egy bizonyos Sámuel Abbott urat a faluból, de ő csak egy hét múlva áll rendelkezésre.

Lucius a karfára támaszkodott, és úgy fordult, hogy láthassa Lady Harrowden arcát. – Ami még nagyobb előnye ennek a bizonyos választásnak, hogy az apja együtt dolgozott az ön férjével egy ideig, amíg az idősebb Abbott úr a felesége egészsége miatt Bathba nem költözött. Az ifjabbik Abbott úr a szülei halála után költözött vissza Woolmer Greenbe. A

könyvelő, akivel beszéltem, azt mondja, hogy még mindig megvannak az idősebb Abbott úr jegyzetei, kötegelve, és engedélyt fog kérni, hogy megnézhesse, milyen információk maradtak fenn Harrowdenről. Ha a számlamásolatok még mindig ott vannak, ahogy szerintem lenniük kell, akkor Abbott úr megvizsgálhatja, hogy az özvegyi rész hány százalékát fordítják a hagyatéki kiadások fedezésére. – Hozzátette: – Talán érdekelheti, hogy az unokaöccse könyvelőjét nem tartják sokra a kollégái. Ezt még az a könyvelő is elmondhatta, akivel tegnap volt találkozási.

Lady Harrowden bólintott, mintha számított volna a hírre. – Abbott. Ismerős a név. A férjemnek dolgozott, mielőtt Richard kirúgta Mr. Chancey javára, mondván, a férfi igazán felkapott szakember. Ez nagyon is igaz lehet, de csak mióta átvette a birtok számláit, úgy tűnik, hogy a jövedelmemből nagyon kevés marad a saját kiadásaim fedezésére, mint azt már mondtam neked. Kár, hogy Abbott úr nem férhet hozzá Harrowden összes számlájához, mint ahogyan egykoron tehette. Nagyon jó... Hozd el hozzám, amint lehetséges. – A nő rosszalló pillantására a férfi tudta, mi következik. – És most talán elmondhatnád, milyen terveid vannak a gyámleányomra nézve.

" '<11111111:11

– Nos, a legboldogabb akkor lennék, ha sikerülne legalább karnyújtásnyi távolságra tartanom... minél messzebb, annál

jobb, hogy őszinte legyek – válaszolta Lucius, ismét hátradőlt a székében, és keresztbe tette a lábait.

– Szóval a harmincezer fontja nem elég vonzó neked? – hitetlenkedett Lady Harrowden.

– Nem – válaszolta a férfi szárazon. – Nekem elég a saját vagyonom, és ha már eladnám magam, nem tenném ilyen olcsón. – Későn vette észre, hogy ez utóbbi mondata milyen fényt vethet a gyámoltjára, és hozzátette: – Bocsásson meg, de úgy éreztem, jobb tiszta vizet önteni a pohárba.

Lady Harrowden farkasszemet nézett vele. – Na igen. Láttam, a fogadóban egészen összeemelegedtetek Miss Lockharttal. Őt talán el tudnád képzelni jövődöbelijének?

– Jelenleg nincsenek házassági szándékaim – hárította el Lucius -, és nem hiszem, hogy azonnal kegyedet avatom a bizalmamba, ha ez esetleg változnék. – Felállt, és alig várta, hogy indulhasson. – Megüzenem, mikor lesz Abbott úrnak ideje eljönni, hogy megbeszéljük a könyvelést.

– Rendben – mondta Lady Harrowden, és egy ingerült kézmozdulattal elbocsátotta a férfit. Fel nem foghatta, bárki hogyan tudna vele együtt élni. Még rangjához mérten is túl gőgös, túl lényegre törő és túl... őszinte.

A bál előtti napon éjfél felé Selená még az utolsó ezüst szegélyt varrta acélkék muszlinruhája fűzőjére – a boltos mexikóinak

nevezte ezt az árnyalatot. Biztosította róla, hogy a szín a legújabb divat szerinti, csak bizonyára sok éve nem viselt ilyesmit. Az anyag kellően szép volt ahhoz, hogy kárpótolja egyszerűségéért.

Selena a kis asztalon lévő szegélyt nézegette. Bevarrja őket? Bőségesen berendelt belőle, bár nem volt biztos benne, hogy lesz rá ideje. Mindössze egy órányi munkával ellenálhatatlanul elegáns ruhát varázsolna. *Olyan jó érzés lenne újra valami szépet viselni.* A szája sarka felfelé görbült a gondolattól.

Selena megfordította a ruhát, hagyta, hogy a fűző a földre essen, és a szoknya szétterüljön az ölében. Felszedte ráncokba az anyagot, és alaposan megnézte. Úgy tűnt, mintha a szegélyt az egyik részen nem varrta volna oda rendesen. Hogy pontosabban megvizsgálja, felvette a gyertyát, és odatartotta, hogy a fényben jobban láthassa az öltéseket.

Megdöntötte a gyertyatartót.

Olvadt viasz cseppent a padlóra.

Rettenet lett úrrá rajta.

A fűzőre is jutott.

– A mindenségit! – Selena gyorsan letette a gyertyát, vigyázva, hogy ne öntsön ki több viaszt. Megfordította a ruhát, és elborzadva bámulta a fűzőt – az olvadt faggyú sötét foltot hagyott az anyagon.

A ládájához sietett; tartott benne néhány régi rongyot, elővett egyet, és megpróbálta letörölni a viaszt, de ahelyett,

hogy eltávolította volna a felszínről, csak rontott a helyzeten.

Kétségbeesetten törte a fejét.

A bál másnapra volt meghirdetve.

Vajmi kevés esélye maradt új ruhát szerezni. Vagy ideje varrni egyet...

Az elmúlt napok fáradtsága, amiért minden szabadidejében varrt, ólomsúlyként nehezedett a vállára. Lefektette a ruhát az ágyára, ökölbe szorított kézzel a kandalló párkányához lépett, két kézzel megragadta, majd ököllel rácsapott.

Könny árasztotta el a szemét.

Most mit tegyen?

Biztosította Lady Harrowdent, hogy tudja, hogyan kell öltözködni és viselkedni, hogy nem fogja szégyenbe hozni. Ráadásul Sir Lucius előtt is bizonyítani akart...

Selena kifújta magát, és az ágyhoz lépett, hátha eszébe jut valami megoldás. Ráhunyorított a foltra; azt akarta, hogy az elméje elfogadja a katasztrófát, és jóra fordítsa. *Most mi lesz? Mitévő legyek?* – ismételte magában.

A viaszfalt épp a mider oldalsó részén éktelenkedett, képtelenség lett volna szimmetrikusan eltakarni. Egy teljesen új miderhez pedig nem maradt elég anyag. Ahogy a szemét ismét elhomályosították a könnyek, a falt mintha formát öltött volna.

Egy virág alakja bontakozott ki.

Selena nagyot pislogott, majd mély lélegzetet vett.

Ez az, ezt kell tennie! Hímez rá valamit, amivel befedi a viaszfoltot.

Miután felitatta a könnyeit, alaposan felmérte a kárt. Maga a ruha már kész volt. Ugyan a szegélyt nem lesz ideje az aljához varrni, de nem is ez volt a legsürgetőbb feladat. Ha a foltot virágmintával akarja eltüntetni, azonnal hozzá kell látnia. Későre járt, és a másnap valószínűleg Lady Harrowden és Rebecca körül forog majd...

Selena kiválasztotta a hímzőcérnákat, amelyek színe kiemeli majd a tiszta szövetét – kéket, aranyat, fehérét és zöldet. A legegyszerűbb az lenne, ha egy pünkösdi rózsát hímezne kis levéllel és szárral, és a szár hosszan lefelé húzódna, hogy eltakarja a ruha magasan szabott derekán éktelenkedő viaszfoltot. Igaz, nem volt divat, hogy valamit csak az egyik oldalra hímezzenek, és valószínűleg furcsán nézne ki, ha a szárat a szalagozott varrásba vezetné. De Selena nem ismerhette be a vereséget azzal, hogy egy régi ruháját veszi fel. Nem engedhette meg magának, hogy Sir Lucius egy ócska, régi holmiban lássa, és Rebecca sem hihette, hogy nincs ízlése.

Selena határozott mozdulattal maga elé készítette a kis asztalra a fonalakat, és elképzelte a mintát. Ujjal vett méretet, hogy hiba nélkül elkészíthesse a ruhán. Talán a büszkesége készítette arra, hogy felülemelkedjen pillanatnyi rangján, és tudassa az emberekkel, hogy őt bizony nem szolgálzerepre nevelték.

Befűzött egy tűt. Nem szolgáltatott további indokot Holbeck asszony rosszallásához, kerül, amibe kerül.

Csaknem hajnali háromra járt, amikor végre lerakta a tűt. A gyertya leégett, újat kellett gyújtania, a szobájában kialudt a tűz, és nem mert megkérni senkit, hogy jöjjön, és élessze fel. Bebújva az ágyba időbe telt, mire eléggé felmelegedett ahhoz, hogy elaludjon, és a reggeli napsugarak nem voltak kegyesek hozzá, amikor a függönyök között átkúszva túl hamar bevilágították a hálósobája félhomályát.

– Nem nézel ki jól, Selená. – Amikor Selená az aznapi postával Lady Harrowden hálósobájába érkezett, a grófnő tüzetesebben vette szemügyre az arcát, mint azt szerette volna. – Tennünk kell valamit a külsőddel, ha el akarunk menni a bálba. Mióta itt vagy, a hajaddal sem törődsz rendesen, pedig oda kellene figyelned. Estére rendbe kell hoznod – mondta.

Lady Harrowden igazságtalan megjegyzése fullánkként csípett Selenába.

– Megtenném, hölgyem. De úgy tűnik, a komornájának mindig van valami fontosabb dolga. Nem érzem úgy, hogy jogom lenne bármi ilyesmi követeléshez, különösen, hogy Lord Harrowden parancsát teljesíti.

– Szóval Richard áll emögött? – Lady Harrowden átvette Selenától a leveleket, és sorra vette a feladókat. – Amikor két szolgánkat elküldte, elmagyaráztam neki, hogy nem lesznek elegenden a háztartás vezetéséhez, de nem hallgatott rám.

A grófnő ez idáig az orra alatt beszélt, de most visszatért a megszokott hangnemhez. – Gondolom, elfogyott a pénze, és nem tudja kifizetni a cselédekét. Nem számít. Beszélek a komornámmal, hogy ma este vegye a gondjaiba önt. És Rebecca? Megvan mindene, amire szüksége lehet?

Selena mosolyt erőltetett magára. – A szobalánya, úgy tűnik, lenyűgöző módon rábírta a személyzet valamennyi tagját, hogy az ő parancsait lesse. Azt hiszem, Rebecca tökéletes ellátásban részesül.

Lady Harrowden ledobta magáról a takarót, és felállt. Selena a segítségére sietett.

– Gondolom, az unokaöcsém mindenben igyekszik Rebecca kedvére tenni, tekintve hogy rengeteg pénze van. Bizonyosan a legjobb viszonyt szeretné ápolni vele.

– Azt hiszem, igaza van. – Selena maga sem tartotta helyénvalónak, hogy a grófnőt unokaöccse pénzherdálásáról faggassa, de azért kíváncsi volt a részletekre. Vajon az asszonynak meddig lesz még itt helye?

Selena odasegítette az eséstől még mindig kissé nehézkesen mozgó Lady Harrowdent a fésülködőasztalhoz. Amint a grófnő leült, megkérte Selenát, hogy csengessen, és szóljon Morgannek. Amíg vártak, Lady Harrowden Selena arcát tanulmányozta a tükörben.

– Vörös a szemed. Tényleg nem nézel ki valami jól. – Lady Harrowden idegesen tologatta a fésűt és a púdereket az

asztalon.

Selena megeresztett egy mosolyt. – Biztosíthatom, hogy jól vagyok. Csupán arról van szó, hogy megpróbáltam befejezni a ruhámat, és nagyon későn készültem el vele. Nem kell féltenie.

Selena Morgan gondjaira bízta Lady Harrowdent s elsietett. Rebeccához hívták, hogy a *nagy tragédiával* foglalkozzon. A selyempapucson, amelyet Rebecca a báli ruhájához vásárolt – és amelyet meggondolatlanul a vizeskancsó mellé helyezett –, foltot hagyott a tál peremén átröccsenő víz. A hullafáradt Selena minden erejét összeszedve kedvesen meggyőzze Rebeccát, hogy a pezsgőszínű, soha nem hordott papucs is tökéletes a célnak, és nem kell a városba rohanniuk valami még megfélelőbbért.

A nap azzal telt, hogy a grófnő és a gyámleánya között rohangált: elfelejtett tárgyakat hozott és vitt, apró bosszúságokat csillapított, és szórakoztatta az estét türelmetlenül váró leányt, valamint az időjárás miatt borús jóslatokba bocsátkozó idős asszonyt, hogy megnyugtassa, bizonyosan el tudnak majd indulni. Mire készen álltak az esti öltözködésre, Selena alig élt.

Lady Harrowden szavához hűen elküldte Morgant, hogy tűzze fel Selena frizuráját. A lány hálás volt a gesztusért, mert ahhoz is túl fáradt volt, hogy a kezét a fejéhez emelje, és maga próbálkozzon bármi ilyesmivel. Morgan Selena haját a tarkóján formás loknikba csavarta. Selenának eszébe jutott,

hogyan van egy fehér szaténvirágokból álló szalagja, amelyet át lehet fonni a frizurán. Ő maga sem állta meg mosolygás nélkül a végeredményt.

Apró aranycseppeket tett a fülébe, az egyetlen pár ékszer, amelyet anyjának sikerült elrejtene a hitelezők elől. – Rebecca készen áll?

– Nem tudom, kisasszony. De elküldök valakit, hogy megkérdezze Alice-t.

Selena egyedül maradt. Hosszasan szemlélte magát a tükörben, és a képmása látványán egészen felbátorodott. A kék árnyalata a ruhának, amelyet viselt, jól illett az arcszínéhez, és visszaadta a fáradtságtól elvesztett rózsás ragyogást. Az oldalára hímzett virág, nos... egy kicsit furcsa volt. Remélte, hogy nem fogja túlságosan magára vonni a figyelmet.

De mindezen már nem tudott segíteni. Meg kellett néznie Rebeccát.

A szobája felé közeledve egy elgyötört cselédlánnyal találkozott, az imént lépett ki Rebecca szobájából. – Kisasszony, azért jöttem, hogy elmondjam, Miss Woodsley még nem készült el. Lady Harrowden pedig odalent várja.

Selena halkán vett egy nagy levegőt. – Rendben, menjen, mondja meg Lady Harrowdennek, hogy megteszem, ami tőlem telik, megsürgetem a dolgokat.

Haragudott magára. Nem várakoztathatja meg a grófnőt, és az sem vetne rájuk jó fényt, ha jóval azután érkeznének a

partira, hogy várták őket. Meg kellett volna beszélnie Alice-szal még egyszer, hogy Rebecca korán kezdjen neki az öltözködésnek, hogy időben készen legyen. No nem mintha nem ezzel telt volna az egész napja.... Selena belépve a szobába szembesült a ténnyel, hogy Rebecca hajának fele még mindig le van engedve.

A szobalányhoz fordult. – Miss Woodsley miért nincs még készen? – Higgadtságot erőltetett magára, lassan beszélt, de Alice elvesztette a rangidős szolgálólánytól megszokott magabiztosságát, ujjai megremegtek. – Rengeteg elintéznivalóm volt ma. És amikor elkezdtük a készülődést...

Rebecca kirántotta a hajtincset a szobalány kezéből.

– Ezzel ne törődjön. A mulatság nem valószínű, hogy korán elkezdődik, és nem akarunk elébe menni. Nincs annál rosszabb, mint elsőként érkezni egy partira.

– Nem valószínű, hogy mi leszünk az elsők. – Selena a kandallópárkányon lévő órára nézett. – Hamarosan nyolc óra. A meghívás hétre szólt, még nem végzett az öltözködéssel, és még a lovakat is be kell fognunk a kocsi elé, mielőtt elindulhatunk. Megyek, megnézem, Lady Harrowdennek szüksége van-e valamire, de nyomatékosan megkérem, hogy minél hamarabb készüljön el.

Selena feldúltan kiviharzott. Bár Rebecca engedelmesnek tűnhetett a grófnő vagy Mrs. Holbeck előtt, valójában

egyáltalán nem volt az. De legalább Lord Harrowden nem volt ott a szobájában.

Selena a széken ülve találta Lady Harrowdent, a száját rendkívül rosszállóan görbítve. – Meddig szándékoznak várakoztatni engem? – kérdezte.

Selena nem válaszolhatott, mert Lord Harrowden lépett a szobába. Merev új kabátot viselt, a nyaka körül pöttyös sállal, és bordó mellényt – utóbbit úgy tűnt, mintha Rebecca ruhájához választotta volna.

– Kész a kocsi. Mikor indulhatunk? – A férfi tekintete Selena keblére tévedt, és furcsállva bámulta. – Mi az ott a ruháján? – bökte ki.

Selena összes erőfeszítése, amit az időben történő elindulás érdekében tett, elveszítette jelentőségét; forráság öntötte el az arcát. Egyszerre előtérbe került tudatában a ruhájával történt fiaskó, és a legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Ha még a házukat sem tudja elhagyni anélkül, hogy megjegyzést kapna a szokatlan virághímzésére, vajon mi lesz vele a bálon?

– Ez a divat ott, ahonnan én jövök – vágott vissza Selena. Felszegte az állát, de a hatást elrontotta élénk arcpírja.

– Hát, nem Londonból jött. Ott senkit sem kapnának rajta, hogy ilyet viselne – mondta kedvtelenül. – Gondolom, egy vidéki bálon ez nem számít. Megyek, megnézem a lovakat. Készen állunk az indulásra?

– Ne készítse még elő őket, uram. Miss Woodsley még mindig öltözködik, és attól tartok, eltart még egy darabig. – Selena a grófnőhöz fordult, immár ő is a fűzőrészen lévő szokatlan mintát vizsgálgatta. – Hozhatok önnek egy pohár sherryt, hölgyem?

A figyelemelterelés elégnek bizonyult, Lady Harrowden bólintott.

– Az enyémet is hozhatod – mondta a lord.

Selena fogcsikorgatva ment és tett eleget a férfi kérésének. Fájt számára egy olyan embert szolgálni, mint a gróf.

Amikor Selena elvállalta ezt a pozíciót, úgy volt, hogy csak Lady Harrowden kísérője lesz. Mostanra hogyan bővíthetett ki a kötelességei köre Lord Harrowden és egy szemtelen tizenhat éves személyére is?

Persze mit tehetett volna... Ki volt szolgáltatta nekik.

Miközben átnyújtotta Lord és Lady Harrowden-nek az egy pohár sherryt, úgy döntött, felmegy, megsiettetni Rebeccát. A gondolat, hogy még egyszer megmássza azt a sok lépcsőfokot, kimerítette, de el szántnak kellett maradnia.

Ekkor Selena legnagyobb megdöbbenésére a nappali szoba ajtaja kinyílt, és a toalettjét rekordidő alatt befejező Rebecca lépett be hozzájuk. A haja elegánsan befésülve, a dekoltált ruhájában idősebbnek tűnt, mint aki több bálon is részt vett már. Selena döbbenten meredt Rebeccára, de nem kellett megszólalnia. A lady megelőzte.

– Mi ez a ruha rajtad, kislány? Miért nem azt viseled, amit én választottam neked? – fröcsögött Lady Harrowden.

Selena feléje fordult.

Tehát nem ezt a ruhát hagyta jóvá a grófnő.

Lady Harrowden dühös pillantással illette Selenát.

– Miért nem gondoskodott róla, hogy azt a darabot viselje, amit kiválasztottam? Valósággal meztelen ebben a ruhában!

– Hölgyem, én... – Selena nem jutott tovább mondandójában.

– Én választottam neki – mondta a lord. – Nem tudja, mi a legújabb divat, én azonban most tértem vissza többérvnyi londoni tartózkodásból. Néhány jótanácsot adtam Miss Woodsley számára, biztosíthatom, a helyzet magaslatán lesz. Várjon és meglátja!

– Te ostoba, fafejű gyerek – sziszegett rá Lady Harrowden. – Mit gondolnak így az emberek a gyámleányomról? Rebecca, menj fel, és végy azonnal egy kiskabátot, ami eltakarja a midért. Nincs időnk másra...

Rebecca szemébe könnyek szöktek, és toporzékolva kiáltott.
– Nem!

Selena csak nézte elborzadva a dráma kibontakozását.

– Uzsgyi – parancsolta Lady Harrowden. – Vagy mind itthon maradtok!

Rebecca mellkasa megemelkedett, végtelenségnek tűnő ideig mérlegelte a lehetőségeit. Aztán kirohant a szobából.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Lucius a legszebb frakkját öltötte fel az estélyre. Holbeckék lovászsegédjére bízta a hintót, lesimította a szaténgallért az elől rövid, hátul hosszú, fekete kabáton, megigazította cilinderét, és elindult a ház felé. Korai érkezését nővére nem hagyhatta szó nélkül.

– Lucius! – kiáltott fel. – Ezek szerint mégsem vagy reménytelen eset. Örömmel látom, hogy a család iránti tisztelet rávett, hogy eljőjj.

– Igen, és azt hiszem, ha már itt vagyok, akár hasznossá is tehetem magam. Hol van Philippa és George? – Körbefordulva látszólag őket kereste, valójában azt remélte, megpillantja Miss Lockhartot. Két nappal korábban Harrowdenben tett látogatása alkalmával mindössze a Woodsley leánnyal futott össze arra a bosszantóan félreérthető jelenetre.

– Az elmúlt órában egyáltalán nem jártak erre – mondta Maria.

Ahogy Lucius alaposabban szemügyre vette nővérét, megállapította, hogy zaklatott.

– Csak abban bízom, hogy Philippa végre felöltözik. Hosszas vitán vagyunk túl, hogy a két báli ruha közül melyiket vegye fel és végül a rózsaszín mellett döntöttünk – mondta tovább Maria. – És aggaszt, hogy George nagy érdeklődést tanúsít a felállított kártyaasztalok iránt... Nem tudod véletlenül, hogy áll az apanázsa?

– Azt tudom, hogy kifizetésre került, és a negyedév végéig nem fogja újabb követni. Vigyáznia kell, máskülönben kénytelen lesz takarékoskodni – válaszolta Lucius.

Maria összeszorította az ajkát. – Igen, és attól tartok, hogy fog takarékosan élni, mert nem bírja elviselni anyánk folyamatos kényeztetését, te meg nem vagy hajlandó beleszólni a nevelésébe – vetette oda Luciusnak homlokráncolva. – Hogy miért nincs több esze, nem tudom. Örökölhettett volna valamennyit, elviekben nem kizárt, hisz nekem nincs hiányom belőle.

Nem, de a képzelőerő, az hiányzik belőled– gondolta Lucius. Ezt jómaga előbbinél bőven nagyobb hibának tartotta.

– George előbb-utóbb majd csak észhez tér – mondta, és kinyitotta az ajtót, hogy nővére előtte léphessen be a szalonba. A cselédek éppen frissítőket készítettek a fehér damaszttal

borított hosszú asztalokra, és a csillárokból meggyújtották a gyertyákat. Fényük az ablaküvegeken visszatükröződve melegséget árasztott. George lépett be diszkrét, csinos kabátban és finom szövésű, világos nadrágban. Különösen elegánsan festett.

– Szép felöltő, George. Hol készíttetted? – érdeklődött Lucius, lévén jómagam korántsem rendelkezett ilyen kifogástalan ízléssel, amikor annyi idős volt, mint George. Sőt öccséhez képest még mindig nem öltözködött kellően előnyösen. Az már tényleg túlment volna számára minden határon, hogy bármi kényelmetlen darabot viseljen.

– Ezt? – kérdezett vissza George. – Egy oxfordi szabónál. Olyan jó mesterember hírében áll, mint Schultz. És megtanultam, hogyan kössék dísznyakkendőt – büszkélkedett, felemelve az állát. – Látnod, milyen ügyes kezű vagyok? Mindössze három próbálkozásba telt.

Szélesen vigyorgott.

– Bárcsak a marhákkal is ilyen ügyesen bánnál – morogta Lucius.

– Egyetlenegy botlás volt, de ezt sem vagy hajlandó elfelejteni – tiltakozott nevetve George.

Maria a kezét tördelve lépett oda hozzájuk. – A vendégek hamarosan érkeznek, és akik itt szállnak meg, már le is jöttek. Megkeresné valamelyikötök Philippát?

– Én nem – vágta rá George. – Megígértem, hogy lehozom a szobámból a kártyát és a kockákat. – Azzal fürge léptekkel, egy pillantást sem vetve hátra, elsétált.

Maria Luciustól várta a megoldást, mire az nagyot fújt. – Hozom Philippát. Gondolom, a sárga szobában van.

Nővére bólintott, aztán kopogtattak a bejárati ajtón és Maria szeme elkerekedett. – Siess! Ott kéne állnia velem együtt a fogadósorban, és... – A férje közeledett. – Ó, Charles! Hát itt vagy. Lucius megy Philip– páért. Neked és nekem...

Holbeck rámeredt a feleségére, tekintete elszántan villant. – Maria, most láttam Downingot. Mi a fene készített arra, hogy meghívd?

– Ismeri Mr. Gregsont Londonból – sziszegte Maria elkeseredetten. – Nézd, itt van Lucius.

Holbeck tudatára ébredt, hogy nincsenek egyedül, és mereven bólintott. – Jó estét, Lucius. – Majd a könyökénél fogva a bejárathoz vezette feleségét, Lucius pedig elindult, hogy megkeresse a húgát.

Philippa éppen kilépett a szobájából a csodásán libbenő rózsaszín ruhakölteményben, amikor Lucius befordult az emeleti folyosóra. Megállt, és büntudattal teli pillantást vetett bátyjára. – Elkéstem? Épp most indultam lefelé.

– Igen. Maria téged keres. Már érkeznek a vendégek. – Lucius lehajolt, és megcsókolta a lány arcát. – Nagyon csinosan festesz az első bálod alkalmából.

Philippa elpirult. – Tényleg így gondolod? Nagyon nehezen döntöttem a két ruha között.

– Igen, Maria mesélte.

– Tudom, hogy felbosszantottam vele, de nem tehetek róla – mondta Philippa. – Nyilvánvalóan elfelejtette már, milyen érzés részt vennie az ember lányának az első bálján.

– Kétségtelenül. A korral jár – válaszolta Lucius, mire Philippa felkacagott. Megfogta a könyökénél, és lekísérte a lépcsőn. – Na, gyere csak! Ha nem viszlek mielőbb Maria színe elé, ki tudja, mit tesz. Hol George-ot, hol téged istápol, kissé össze van zavarodva.

Már a halihoz értek, Philippa nyitotta a száját, hogy bocsánatot kérjen nővérétől, de Lucius megelőzte.

– Maria! Már épp lefelé tartott – mondta, mielőtt egy apró kacsintással otthagyta kishúgát. Ha megúszná Philippa hosszas magyarázkodását arról, hogy Maria mennyire igazságtalan, az estéje máris félig– meddig sikeresnek bizonyulna.

Lucius a játékasztaloknak fenntartott helyiségben vegyült el a vendégseregben. George mellett egy másik, nagyjából Lucius korabeli úriember állt. Nem helybéli volt, és bár Londonban nem találkoztak, a halvány, gúnyos mosolya és a legkiválóbb szabó munkáját dicsérő, minőségi szabásvonalú öltözet eléggé nyilvánvalóvá tette Lucius számára: a legmagasabb körökben forog.

– Ő itt Maria és Charles vendége, Downing úr – mondta George. – Londonból érkezett az ünnepekre.

Lucius egy biccentéssel üdvözölte. – Milyenek mostanság az utak?

Szóval ez az a fickó, akit Holbeck annyira kifogásolt. Vajon miért? – tette hozzá magában.

– A hatfieldi erdőszakasz kivételével mindenhol járhatóak – mondta Downing. – A Medvefog vendéglátója Welwynban ajánlotta ezt az útvonalat, így hát megpróbáltuk. A kedves nővére pompás bált ígért, amennyiben elintézem, hogy időben itt legyek, és eszembe jutott, hogy jó barátom, Gregson a környékről származik. Írtam hát neki, hogy tudassa, itt leszek.

Lucius udvariasságból megkérdezte: – Régóta ismeri Holbeckéket?

– Néhány éve – válaszolta Downing, ugyanolyan udvariasan.

Mindkét férfi a bejárat felé fordult, ugyanis újonnan érkező urak özönlöttek a kártyaszobába.

– Rövidesen annyian lesznek itt, mint a bálteremben. – Lucius halkán elnevette magát. Maria terveit megghiúsíthatja a saját férje kockajáték-szeretete, ha az összes alkalmas aggregény a szerencsejáték-asztaloknál ül. – Kíváncsi vagyok, vajon sikerül-e bármelyik férfit rávenniük, hogy visszamenjen.

– Megígértem Mariának, hogy táncolni fogok – mondta George, és a mennyezetre emelte a tekintetét. – Azt hiszem,

muszáj, pedig inkább itt maradnék.

Lucius hasonlóan érzett, ennek ellenére gyakran kapta magát azon, hogy a bálterem felé sandít, hátha megpillantja Miss Lockhartot. Az utóbbi években kizárólag kötelességből táncolt, de most azon tűnődött, milyen lenne, ha a karjaiban tartaná a lányt. Karcsú dereka remekül simulna a keze alá...

Downing kiitta a pohara tartalmát. – Kizárt, hogy táncoljak. Sokkal inkább a kártya. Kisebb a kockázat – nevetett göcögve. – Egyszer úgy belegabalyodtam a tánclépésekbe, hogy majdnem elestem, és azóta kerülöm az ilyesmit. Van elég pénzem és szeretőm ahhoz, hogy ne kelljen azon gondolkodnom, hol hajtom le a fejem.

George a kezében szorongatott, bontatlan kártyapakliról egyenesen Luciusra meredt. Gúnnnyal telt pillantásától Lucius felbátorodott. Ha már az öccse is túl soknak találja Downing affektálását, még van remény a számára.

George megszólította Downingot, arckifejezése alapján ő maga volt az ártatlanság mintaképe. – Valóban, uram? Kérem, ossza meg a tapasztalatait, hány szerető elegendő? Kíváncsi vagyok.

Lucius elfordult, mielőtt mosolya elárulta volna. A kártyateremből átsétált a bálozók közé, épp amikor a vendégek kezdtek beözönlenni. Kissé nyugtalannak érezte magát – holott ez nem vallott rá. Több fiatal hölgy reménykedő pillantását is

magán érezte, és tudta, hogy ha nem talál magának gyorsan elfoglaltságot, többüknek is udvarolnia kell majd.

A bálterem túloldalán Miss Lockhart lépett be a duplaszárnyú ajtón.

Lucius megtorpant.

Lady Harrowdent a karjánál segítve a kisasszony hátrafordult, hogy néhány szót szóljon Miss Woodsley-hoz. Miss Lockhart divatos kék árnyalatú ruhája tökéletesen kiemelte bőre krémszínét. A haja elegánsan felcsavarva keresztbe-kasul copfokkal – ehhez Lucius nem értett -, és ahogy elfordult, apró fehér virágok tűntek fel a csigákban. Ruhája kiemelte

karcsú alakját, a félhosszú ujj és a hosszú kesztyű közt éppen csak egy részletet fedett fel karjából.

Lucius azon tűnődött, talán megbabonázták. És abban a pillanatban úgy gondolta, még soha nem látott Selenánál kíváncsabb nőt.

Miss Lockhart nem látta őt, lehajtotta a fejét, hogy meghallgassa Lady Harrowdent. *Nem keres engem* – állapította meg Lucius. Tett egy lépést előre, és észrevette, hogy a nő nem mosolyog. Miss Woodsley fárasztó tán? Vagy Lady Harrowden bánatot okozott neki? A tekintete a grófnő mögött sétáló Lord Harrowdenre szegeződött, aki Miss Woodsley-val folytatott flörtölésnek tűnő beszélgetést. Ha valaki, hát o bosszantó volt.

Lucius tudta, hogy kötelessége lenne üdvözölni Harrowdenéket, de nem szívesen tette, inkább csak Miss Lockharttal beszélgetett volna. Elfogadott egy pohár puncsot a felszolgálótól, aki éppen egy tálcát nyújtott elébe, és figyelte Miss Lockhartot, készen arra, hogy közbelépjen, ha a lány kiszabadulna a körülötte lévők beszélgetéséből.

Selenának különösen nagy erőfeszítésébe került, hogy ne essen össze a fáradtságtól, és az este még el sem kezdődött. Csak az tartotta talpon, hogy a Holbeck-rezidencia lenyűgözte: minden ablakban gyertyák égtek, így érkezésükkor az önmagában is pompázatos ház mesebeli kastélyra emlékeztetett. Odabent a korlátokat teljes hosszukban zöldellő növényzet díszítette, különleges illattal árasztva el a házat, mindez keveredett a téli hidegből érkező emberek különféle kölnijeivel és a konyha felől érkező szolgálok kezében gőzölgő tálak ínycsiklandó fűszerillatával. Egyes asztalokon különféle ételeket szervíroztak, másokon puncsos tálak sorakoztak. Ahogy az emberek felvonultak Selená elé, az urak élénk színű selyemkabátban, a fiatal férfiak visszafogottabb árnyalatokban és a nők a legkülönfélébb ékszerdíszben pompáztak, úgy gondolta, London nem büszkélkedhetne extravagánsabb partival.

Megperdült, hogy ezt Lady Harrowdennek is elmondja, de mintha a grófnő túltelítődött volna a zaj és a tömeg hatására. Lord Harrowden közel hajolt Rebeccához, a férfi arca szórakozottan felragyogott, miközben a lány fülébe súgott. Selena gyanította, valami vicces lehetett.

Megérintette a grófnőt a könyökénél. – Méltóságos asszonyom, hadd kísérem át a túlsó sarokba, ott biztosan egy kicsit több a levegő. Rebecca, mi lenne, ha velünk tartanál?

Rebecca válasz helyett Lord Harrowdenre

mosolygott. – Gondolom, senki sem bánná, ha elvinne egy limonádéra. – Azzal Selenára nézett. – Az aligha lenne illetlenség, hiszen olyan, mintha unokatestvérek lennénk.

Selena kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Lord Harrowden rávigyorgott és elsétált Rebeccával a karján. A grófnő nem követte a közjátékot, figyelme a készülődő zenészek felé terelődött.

Selena tudta, nem lenne szabad hagynia, hogy Rebecca ilyen akaratos és kacér módon elkóboroljon, de Lady Harrowdent sem hagyhatta segítség nélkül. Egyszerűen le kellett volna ültetnie egy székre, aztán követnie kellett volna Rebeccát, és határozottan visszaparancsolnia. Nevetséges! Nemcsak a lány hoz itt szégyent magára, de Selena soha többé nem kap más pozíciót. A bálozók közül mindenki látja, mennyire alkalmatlan arra, hogy a védencét még a legalapvetőbb illemre is megtanítsa és rávegye.

Lady Harrowden engedte Selenának, hogy elvezesse a sarokba, ahol friss levegő áramlott. Egy idősödő nő ült ott, Lady Harrowden túláradó örömmel üdvözölte. Selena úgy gondolta, kedvező a pillanat, hogy elosonjon és visszaterelje a védencét, és elkéretőzött. Gyors léptekkel átsétált az egyre zsúfoltabbá váló szobán. Félúton Rebeccához megpillantott valaki mást is.

Torkában akadt a lélegzet.

Sir Lucius még hanyag öltözetben is észvesztően jóképű volt – ám ünnepi öltözetben egyenesen páratlan. Fejét lehajtotta, így sötét, hullámos haja előre– omlott. Egészen közel hajolva beszélgetett egy fiatal nővel, aki háttal állt Selenának. A látványtól már– már féltékenységhöz hasonló fájdalom fogta el. *Te bolond! Mintha bármi esélyed lenne Sir Luciusnál! Különben is, kísérőként vagy itt, nem vendégként* – dohogott magában.

A nő megfordult, és Selena ajka ösztönösen mosolyra húzódott.

Philippa volt az!

Nem egy újabb pályázó az agglegény figyelmére; hanem a húga. Sir Lucius felkapta a fejét, és pillantása találkozott Selena mosolyával. Aztán egyenesen a szemébe fúrva a tekintetét ő is elmosolyodott, enyhén meghajolt, majd tovább hallgatta a fülébe mesélő Philippát. Néhány másodperc után

visszapillantott Selenára. Ő gyorsan megfordult, hogy elrejtse felvillanó örömét, amit ez a második pillantás okozott neki.

Elindult Rebeccához, védence egy kifogástalanul öltözött fiatalember figyelmességét élvezve igyekezett latba vetni minden báját. Az ifjú bordó kabátot hordott, krémszínű nadrágja izmos combokat takart.

Szőke fürtjei szélfúttá hatást keltettek, mégis fegyelmezetten sorakoztak, amikor a feje mozdult. Selena zavartan nézett körbe. *Hová tűnt Lord Harrowden, és hogyan hagyhatta magára Rebeccát?*

Eléjük lépett.

– Jó estét, uram. Attól tartok, Miss Woodsley-t máshol keresik.

A jól öltözött, sportos férfi meghajolt, és Selena a karját enyhén megnyomva elrántotta Rebeccát, de még csak néhány lépést tettek, amikor Rebecca máris másik irányba nyújtotta a kezét. Lord Harrowden tartott feléjük, kezében egy pohár pezsgővel.

– Egy kis szíverősítő a táncunkhoz – mondta, és átnyújtotta a poharat.

Selena tiltakozásul felemelte a kezét. – Uram, kérem, ne hagyja Miss Woodsley-t egyedül idegen férfiak kénye-kedvének kiszolgáltatva. És megengedhetőnek tartja, hogy pezsgőt igyon?

– O, hiszen Gregsonra bízom, egy barátomra a szomszédból. Tudtam, hogy jó kezekben lesz. – Rebecca felé fordult. – És nem így volt?

Rebecca kuncogott. – Nagyon figyelmes volt. Későbbre ígértem neki egy táncot.

– Nos, nem kellett volna – kezdte Selena.

Lord Harrowden megfogta Rebecca kezét, és a könyökhajlatába illesztette. – Így, látja, Miss Lockhart, minden rendben van. És most Miss Woodsley és én körbejárjuk a termet. – Lehúzta a pezsgőt, és poharát egy arra járó felszolgáló tálcájára tette, majd egy úriemberekből álló csoporthoz vezette Rebeccát.

Selena nem tudta, hogyan akadályozhatná meg, hogy védence ilyen elszántan kacérkodjék, ám a kialvatlanság és a folyamatos intézkedéssel töltött nap fáradsága legyőzte.

Sir Lucius ezt a pillanatot választotta, hogy színre lépjen.

– Lockhart kisasszony, én... – A férfi tekintete a lány fűzőjére hímzett virágra esett, és a szava is elakadt. Selena ajkát összeszorítva állta a férfi pillantását, forróság öntötte el az arcát.

– Új divat, Miss Lockhart? – kérdezte Sir Lucius halkán. A lány felemelte kissé remegő állát.

A férfi tekintete megenyhült, és felhagyott a kötekedő hangnemmel. – Ez a szín remek választás, Miss Lockhart. Valósággal kivirul tőle az arca. Ön valóban elbűvölő.

Selena nem tudta, mit válaszoljon, vagy egyáltalán, elfogadhat-e egy ilyen célzott bókot Sir Lucius–tól, amikor ő csak egy kísérő. Hát inkább témát váltott. – A húga nagyon jól néz ki. Élvezi a bált? Ez az első, nem igaz?

– Így van, és nagyon jól érzi magát, valóban. - Elégedetten biccentett a húga felé, miközben Philippa helyet foglalt a többi vele egykorú fiatal hölgy társaságában. – És szerencsére még senkit sem kellett elkergetnem... – A kártyaterem bejárata felé mutatott, ahol George állt. – Az öcsém. Ugye már ismerik egymást? Eltanácsolták Oxfordból, úgyhogy azt hiszem, elég sokat fog találkozni vele.

– Értem – mondta Selena, ellenállva a mosolynak, amely a férfi fanyar hangneméből áradt; riasztó módon egyre megnyugtatóbbnak találta.

Egymás mellett állva figyelték a tömeget, és Selena érezte a Sir Lucius erős karjából áradó meleget. A köztük beálló megnyugtató csendben jobban szemügyre tudta venni George-ot, mint a fogadóban. Az öccse Sir Lucius karcsúbb változata volt, és bátyjáénál szabályosabb vonásaival kettejük közül objektíve ő volt a jóképűbb. Meglehetősen fiatal, de valószínűleg már összetört néhány szívet. Selena azonban Sir Lucius robusztus testalkatát és barázdált arcát vonzóbbnak találta.

Sir Lucius tekintetével megkereste Philippát, és arca szigorú kifejezést öltött.

– Mi az? – kérdezte Selena.

– Látom, Gregson megtalálta az utat a húgomhoz – mondta, és Selena meglátta ugyanazt a bordó kabátos úriembert, akit Lord Harrowden választott Rebecca kísérelőjéül. Sir Lucius le sem vette a szemét a húgáról. – Jobb lenne, ha óvakodna tőle, főleg, hogy figyelmeztettem.

Selena megértette az aggodalmát. – Igen, Miss Woodsley-nak is udvarolt. Úgy tűnik, elszántan flörtöl a csinos fiatal lányokkal.

– Vagy gazdagokkal – javította Sir Lucius.

– Elégge megnyerő... és kitartó – mondta Selena. – A húgának esetleg nehezére esik majd visszautasítani őt. Rebecca sem tudta.

– Úgy tűnik, Miss Woodsley semmire nem képes nemet mondani – mondta Sir Lucius, és ismét Selenához fordult; a szemében különös fény villant, a lány nem állhatta meg válasz nélkül.

– Woodsley kisasszony még csak tizenhat éves. Talán egyszerűen csak nagyon fiatal és tapasztalatlan, és... – Selena maga sem hitte igazán, amit mondott. – Attól tartok, az ilyen jellegű sikerek a fejébe szállnak.

– Philippa még csak tizenhét éves, és ugyanez a kísértés érheti. Azonban, mint azt látni fogja, hamarosan elküldi Gregsont. – De Lucius hiába figyelte húga várva várt fellépését, ahelyett, hogy dobta volna a nem kívánatos kérőt, a

lány nevetett és rózsásan elpirult, amikor Gregson lekapott egy italt egy arra járó inas tálcájáról, és egy meghajlás kíséretében átnyújtotta neki.

– Az ördögbe – mormolta Sir Lucius, és feléjük iramodott.

Selena az ajkába harapott, a hűg érdekében remélte, hogy a férfi nem rendez jelenetet, felhívva magára a fontoskodók figyelmét. Holbeckné lépett Selena mellé, az ő tekintete is Philippára szegeződött.

– Úgy tűnik, ön társalkodónő létére is megtalálja a saját szórakozását, Miss Lockhart – szúrta oda Maria. – Lord Harrowdennel érkezett, és az imént láttam, hogy az öcsémmel beszélget.

Rebecca tánc közben hangosan nevetve elhaladt mellettük Lord Harrowdennel az oldalán. Holbeckné odafordult. – Azt hiszem, az öcsém életének abba a szakaszába érkezett, amikor végre feleséget keres magának. Már csak ki kellene mondania.

Selena nem tudta, milyen választ adhatna, ezért hallgatott. Holbeckné egyenesen szembefordult vele, arra kényszerítve, hogy találkozzon a tekintetük. – Szerintem jobban tenné, ha kevesebb időt töltene az öcsém társaságában, és többet a gyámleánya képzésével. Lucius természetét illetően túlságosan nagylelkű ahhoz, hogy tudassa, nem érdeklődik ön iránt.

Nem engedhette, hogy Mrs. Holbeck folytassa a célozgatást.

– Biztosíthatom, hogy nem keresem a kegyeit.

A nő mintha meg sem hallotta volna, folytatta. Rebecca közben az a táncparketten partnert váltott, tökéletesen hajtotta végre a koreográfiát. – Úgy vélem, Lucius olyasvalakit szemelt ki magának, aki többet tud nyújtani...

Rebecca felnőttnek és vonzónak tűnt. Ha valaki nem tudná, mily galádságokra képes, talán engedne a csábításának. De Sir Lucius nem.

Mrs. Holbeck visszafordult, kezét Selena karjára tette. – Tegye, amiért jött, és folytassa Miss Woodsley jó illemre való okítását. Még sokat kell tanulnia. Ha ezt megvalósítja, gondoskodom róla, hogy jó ajánlást kapjon, amikor elhagyja Woolmer Greent.

Megveregette Selena karját, és leereszkedő mosollyal távozott.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Selena összeszorított foggal igyekezett rendezni a légzését, hogy elrejtse, micsoda dühhullám öntötte el. Vakon elindult a bálteremben a pihenőszoba vélt irányába, remélve, hogy lophat magának néhány nyugodt percet a megalázó kioktatás után – Mrs. Holbeck nyilvánvalóan azt hitte, azzal a szándékkal érkezett, hogy megszerezhesse a megye legsikeresebben kötött házasságának díját. *Ha!* Mintha az élettől nem tanulta volna meg elég keményen. Többé nem lesz ostoba.

Különösen bántotta a tény, hogy Mrs. Holbeck célozgatásaiban volt szemernyi igazság. Selena valóban vonzónak találta Sir Luciust, és bár maga is különösnek vélte, de a társaságában egyszerre érezte magát nyugodtnak és étellel telinek.

Tetszett neki a férfi homloka közepén húzódó ránc és a szája szigorú íve – olyan jól illett a gúnyos természetéhez. Kedvelte az iróniáját, különösen, amikor Selenát is belevonta a viccelődésbe. Még a korábbi vőlegénye sem tisztelte annyira az intelligenciáját, hogy ezt megtegye. Tetszett neki Lucius félhosszú haja, amelynek sötétségébe ezüstös csillogás vegyült. Ám leginkább a hirtelen mosolya tetszett Selenának, amikor az arcán átvillant. Bármely más, hasonlóan cinikus embernek rosszul állt volna, azonban Selenára hívogatóan hatott, mintha a boldogság jelzőfénye gyulladna ki olyankor.

És valami megmagyarázhatatlan oknál fogva úgy tűnt, ő sem közömbös Sir Lucius számára. Egyetlen lehetőséget sem mulasztott el a találkozásra, és a lány biztonságban és megbecsülve érezte magát a férfi közelében. Ez volt talán a legrosszabb az egészben. Selenában feléledt a remény.

– Hová szökött az a lány? – Lady Harrowden közeli hangja kiszakította a gondolataiból Selenát. Megállt a parketten; Lady Harrowdenről megfélemedezett szorongatott helyzetében, és most kapóra jött, hogy errefelé sétált, a grófnő azt hiszi, azzal a szándékkal, hogy visszatérjen mellé. Ám amikor Lady Harrowden kérdése eljutott a tudatáig, Selena megtorpant. Rebeccáról szintén megfélemedezett. Zihálva hordozta körbe tekintetét a báltermen; vajon miféle csínytevésbe keveredhetett védenre ennyi idő alatt?

Selena a táncolók felé biccentett. – Á, ott van, hölgyem. Úgy látom, Mr. Gregsonnal táncol. Bár mondtam neki, hogy ne tegye.

Lady Harrowden egy ideig a párt figyelte, de nem válaszolt, Selena elfoglalta az üres széket mellette, és úgy döntött, egyenes lesz. Jól jönne neki némi segítség.

– Rebecca nem igazán belátó – súgta a ladynek. – Valójában, attól tartok, nem lehet rávenni semmire, amit nem akar, pedig még csak kamasz. Remélem, nem kell attól félnünk, hogy valami botrányos dolgot művel.

– Nagyon remélem, hogy nem. – Lady Harrowden éles pillantást vetett Selenára. – Ezért van nevelőnője, aki vigyáz rá. Az ön felelőssége, hogy ne essen baja. Nem lehet olyan nehéz. Elvégre ön sok évvel idősebb nála.

Selena Rebeccán tartotta a szemét mindvégig, amíg az táncolt és élénk, kacér beszélgetést folytatott. Nos, ez volt számára az utolsó alkalom, hogy őszinteséggel próbálkozott. Abban azonban nem volt biztos, hogy bárminemű hasonló sértés után képes lesz-e továbbra is hallgatni. Lehetséges-e egyszerűen otthagynia egy állást, mert az túlságosan megerőltető a számára?

Selenának be kellett látnia az igazságot.

Nem. Nem lehetséges, ha az ember olyan szegény, mint ő.

Egy idegen hölgy lépett oda a grófnőhöz, Selena felállt. – Megyek Rebeccához.

Átvágva az embertömegben félúton járt, amikor egy kéz érintését érezte a karján. Selena felnézett, és megkönnyebbülés, majd – Holbeck asszonynak hála – büntudat kerítette hatalmába, hogy a kéz Sir Luciusé. Nem, nem gondolhatott rá *úgy*. Egyáltalán nem volt szabad rá gondolnia. A férfi rangban és vagyonban fölötte állt, és ő akár mosogatólány is lehetett volna, annyi eséllyel rendelkezett, hogy kiérdemelje a tiszteletét. Selena mosolyt erőltetett magára, de annyira fájdalmasra sikerült, hogy Sir Lucius enyhe homlokráncolással tanulmányozta az arcát.

– Megpróbálom visszaterelni Miss Woodsley-t a következő tánc előtt – magyarázta Selena. – Mr. Gregsonnal van, hiába óvtam, sőt távolítottam el tőle.

– Aljas csirkefogó – mondta Sir Lucius még mindig a lány arcát fürkészsze, mintha lenne még valami mondanivalója. Aztán megrázta a fejét. – Úgy látszik, mindkét ifjú hölgy küldetése ma este, hogy figyelmen kívül hagyják a tanácsainkat. Egy beszélgetésem volt már Gregsonnal... Jöjjön, elkísérem. – Azzal Sir Lucius megfogta Selena kezét, és a karjára tette.

Selena bármennyire is igyekezett, hogy figyelmen kívül hagyja a férfi kedvességét, hálás volt, amiért nem egyedül kell észhez térítenie egy buta lányt, főleg nem egy olyant, aki dacból nem hallgatott rá. A zene épp véget ért, amikor a párhoz értek.

Sir Lucius Gregson vállára tette a kezét. – Rövid a memóriája – mondta neki.

Gregson megpördült. – Mi? – Aztán az arcán felcsillant a megértés. – Nem igazán, Sir Lucius. De ez azért sok. Nem gondoltam, hogy az ön rosszallása arra is kiterjed, hogy a bálon minden egyes leánnyal táncoljak.

– De igen, amennyiben Miss Lockhart nem helyesli az ilyen cselekedetet. – Sir Lucius Rebeccához fordult. – Azt javaslom, kövesse a nevelőnője utasításait, és ne próbálja aláásni a tekintélyét minden adandó alkalommal.

Rebecca elkomorult, és Selena azon tűnődött, hogy talán Sir Lucius kisugárzásának varázsa már nem hat a lányra. Ez eggyel több pozitív fordulat lett volna, mint amit az estétől remélhetett.

Sir Lucius öccse csatlakozott a társaságukhoz.

George meghajolt Selena és Rebecca előtt, majd Gregsonhoz fordult. – Azt hiszem, várják önt a kártyateremben a játékra, amit ígért. – Ekkor Rebeccára mosolygott. – Ha már itt befejezte a táncot... – A lány visszamosolygott rá, a fintora varázsütésre eltűnt; Sir Lucius gyanakvó pillantást váltott Selenával.

Visszafordulva Gregsonhoz, George hozzátette: – Megértem a ragaszkodását egy ilyen elragadó partnerhez, de Downing úr azt mondta, hogy eleget várt már.

Gregson felnevetett, de Selenában meghűlt a vér. – Downing úr? – kérdezte, a hangja alig több suttogásnál.

De Gregson meghallotta, és még mindig mosoly-lyal az ajkán elfordult George-tól. – Matthew Downing. Egy londoni barátom, akivel volt szerencsém itt találkozni. Ismeri őt? – A férfi kíváncsian tanulmányozta, és bár Selena minden erejével próbálta, nem rejthette el döbbenetét.

– Én... nem is tudom. Azt hiszem, nem – felelte gyámoltalanul, magán érezve Sir Lucius kíváncsi tekintetét. Most az egyszer nem kívánta a kedves pillantását. Nem szívesen lett volna tanúja, ahogy szánalmassá változik az arckifejezése, netán undor jelenik meg rajta. Hiszen a jegyességet ritkán szegik meg jogos indok nélkül.

George és Mr. Gregson a kártyaterem felé indultak, Selenát egyedül hagyva Rebeccával és Sir Luciusszal.

– Most akkor kivel táncoljak? – mondta Rebecca. – Az összes táncpartneremet kigolyózta. Ez nagyon igazságtalan.

Philippa Lord Harrowden jobbán lépett be a főbejáraton, és Selena még időben Sir Luciusra pillantott, hogy lássa, ahogy összeszorul az állkapcsa. Egy újabb ismeretség, amit nem néz jó szemmel.

– Ott van Lord Harrowden – mondta Rebecca, lábujjhegyre állva. – Talán elhív táncolni. Ellene bizonyára nem lehet kifogása, hiszen ő a gyámom unokaöccse. – Rebecca már éppen indult volna a grófhoz, amikor Selena rátette kezét a

karjára. Meg kellett próbálnia védencét némi illemre nevelni, amíg lehet. Amíg még megvolt hozzá a pozíciója.

– Nem látja, hogy Lord Harrowden egy másik hölgy társaságában sétál? Nem szakíthatja félbe a beszélgetésüket. Meg kell várnia, amíg ő közeledik önhöz. – Selena olyan tekintélyt parancsolóan beszélt, amennyire csak bírt, de úgy tűnt, Rebecca immunis rá.

– Ezért maradt maga vénlány. Nem vállal kockázatot. – Rebecca éppen indult volna, de Sir Lucius szavai már nagyobb sikerrel készítették megállásra.

– És önt, kedves leány, hamarosan az egész világ menthetetlenként fogja ismerni. Egyelőre csak Miss Lockhart és én vagyunk tisztában az ön ostobaságának mértékével, és hogy ezt magunkban tartottuk, olyan kedvesség, melyet ön, köztünk maradjon, egyáltalán nem érdemel. Azonban ha így folytatja, még mi sem tudjuk megmenteni önmagától. Hamar oda lesz a méltósága, még azt is szégyellni fogja, hogy társaságban mutatkozzék, mondjuk oly sokat nem szükséges majd ezen aggódnia, hisz senki nem is látja szívesen. Bízson bennem. – Sir Lucius a lány füléhez hajolva mondta ezeket a halk szavakat, hangjában félreérthetetlenül ott bujkált a fenyegetés.

Hátralépett. – Most, ha mindketten megbocsátanak. Nem kívánom, hogy a húgom olyasvalaki társaságában maradjon, akire csak úgy tudok gondolni, mint... – Sir Lucius mintha

rossz álomból tért volna magához, ahogy Rebeccára pillantott, mogorván befejezte. – Bocsásson meg, Miss Lockhart.

Selena figyelte, ahogy a férfi odasétál a hűgához, óvatosan leveszi a lány kezét Lord Harrowden karjáról, és a sajátjára teszi. Úgy tűnt, az este folyamán egyik hölgyet menti meg a másik után. Milyen fárasztó bál lehet ez számára.

Selena a védence felé fordult, újabb számító pillantástól tartva – vagy hogy a lány köddé vált, mert elszaladt valami úriember után, akivel még nem volt szerencséje flörtölni. Ehelyett Rebecca arca valósággal lángolt, és remegett az ajka. Selena megenyhült. Nem volt szabad elfelejtenie, hogy Rebecca még fiatal lány.

– Jöjjön. Menjünk az ablakhoz, és szívjunk egy kis friss levegőt. – Ahogy kart karba öltve átvonultak a termen, Selena a vendégsereget pásztázva attól félt, hogy meglátja az arcot, amelyik mindenki másénál jobban elborzasztaná. A tömeg egyszerre összemosódott Selena számára. Rebeccát egy néptelen falszakaszhoz vezette, ahol elegendő friss levegő áramlik be, és a mély ablakfülkében Downing nem fedezheti fel őt. Hihetetlennek tartotta, hogy itt van. Remélte, hogy félreértette. Az elfüggönyözött helyen Selenának lehetősége nyílt arra, hogy lecsillapítsa zavaros gondolatait, és rendbe szedje az érzelmeit.

– Igaz, amit mondott? – kérdezte Rebecca, hangja áthatolt a félhomályon. – Elveszíthetem a helyem a nemesi

társadalomban, és nem fogad be senki?

Selena széttárta a legyezőjét, és Rebecca felé fordította. No lám, nemcsak Selena érzelmei kavarodtak össze. A leány szavai azonban reményt keltettek – talán valóban rendelkezett a következmények átgondoltságának képességével.

– Egy pillanat alatt – figyelmeztette Selena. – A hírnév törékeny dolog, és ha egyszer elveszett a felső tízezer szemében, nem lehet visszaszerezni. Éppen ezért szajkózom, hogy legyen körültekintőbb az úriemberekkel. Egy ifjú hölgynek követnie kell a szabályrendszert, és tudom, hogy valahol mélyen legbelül maga is tisztában van ezzel.

– Jaj, hagyjon – tiltakozott Rebecca. – Margaret Shirly a Paisely Intézetben azt mondta, hogy aki nem születik nemesi családba, mint én, csak óriási szerencsével szerezhethet férjet, és hogy milyen kár, hogy sosem tudhatom biztosra, egy férfi valóban kedvel-e engem, vagy csak a vagyonomra ácsingózik. Azt tanácsolta, válasszak én, hogy melyik férfit akarom, és vegyem rá, hogy belém szeressen. Nos, én erre vállalkoztam.

– Tévedés – mondta Selena finoman, és azon tűnődött, vajon Margaret Shirly ugyanolyan tudatlan-e, mint Rebecca, vagy ez egy gonosz cselszövés, hogy tönkretegyenek egy gyenge jellemet. – A legjobb út az, ha hagyja, hogy azok vezessék, akiknek több a tapasztalatuk, és elkergessék a szerencsevadászokat. Ebben igazán bízhat. De előbb még van

némi dolgunk, hogy illedelmességre neveljük önt és előkelő hölgygé váljon. Talán már holnap elkezdhetjük a munkát.

Rebecca szipogott, és megtörölte a szemét. Selena nem vette észre itt a gyér fényben, hogy potyognak a könnyei.

– Tényleg Sir Luciust kedveltem eddig a legjobban, mióta csak megláttam Brightonban, amint az anyjával sétálgat a Steyne-ön. Minden hölgy beszélgetni akart vele, ott a főúton, és ő olyan udvarias, de soha egyiküket sem részesítette előnyben a másikkal szemben. Azt hittem, talán majd engem fog. Gondolja, hogy érdeklődést mutatna irántam, ha jobban viselkednék?

Selena szíve fájdalmasan vert a gondolatra. Nem akart válaszolni, de felelősséggel tartozott azért, hogy Rebecca méltó módon férjhez menjen.

– Nem tudom, persze nem tartom lehetetlennek. Ha valóban megváltozik, Rebecca, egészen a szíve legmélyéig, bármi megtörténhet...

A végkimerülésig feszült Selenának más sem hiányzott, a Rebeccával való beszélgetés Sir Luciusról végleg rányomta bélyegét az egyik legnyomasztóbb | napjára. És akkor még ott volt a reá leselkedő veszély. Matthew Downing. Biztosan nem lehet itt. És még ha ő is az – az a kevéske étel, amit vacsorára evett, ólomként ült Selena gyomrában -, még mindig van remény, hogy útjaik nem keresztezik egymást...

Egyelőre jól elrejtőzött az ablakfülke függönye mögött. Azon tűnődött, hogyan győzhetné meg Lady Harrowdent és Rebeccát, hogy rögvest távozzanak. Gondolatban végigpörgette a lehetőségeket, de semmi olyat nem talált, ami működne anélkül, hogy Lady Harrowdennek mindent elmondana. Azon töprengett, biztosan elegendő-e a tömeg, hogy megakadályozza, hogy összefussanak. Végül is George azt mondta, Matthew nem hagyja el a kártyaszobát... Selena döntésre jutott. A grófnő mellett kell ülnie a sarokban. Ott biztonságban lenne.

– Netán ha...

Selena szavait Rebecca hangos sikolya szakította félbe, a lány óriásit ugrott, neki a drapériának, ami elválasztotta őket a bálteremtől, Selena el sem tudta képzelni, mi ütött belé. Egyik sikoly harsant a másik után, és Selena a félhomályban megpróbálta kivenni, mi történik.

Erős fény árasztotta el a látómezejét.

Rebecca feltépte a függönyt, és a ruhája alját felemelve, pánikszerűen sikoltozva és ordítva rontott ki az ablakfülkéből.

Selena utánacapott. – Nyugodj meg – csitította a lehető legcsendesebben; a parketten álltak a bálterem szélén. A zene elhallgatott, a vagy ötven vendég megkövültén állt, mintha szellemet láttak volna.

Rebecca toporzékolt és sikoltozott.

– Pszt – mondta Selena. – Hagyd abba ! Mi történik?

– Valami kaparászik a lábamon. Megharapott. Nézd! Nézd!
Van egy karcolásom. Egy démon van itt!

Selena a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes, és a fal melletti fülkéből egy egér szaladt ki. Selena nem hozhatta Rebecca tudomására, még nagyobb pánikba ejtve őt ezzel, mindenáron el akarta kerülni az újabb jelenetet.

– Rebecca, elég! Meg kell nyugodnod – könyörgött.

Amikor Lucius és Philippa hallótávolságon kívül került Lord Harrowdentől, a férfi nekiesett a hűgának.

– Pontosan erre figyelmeztettelek, nem?

– Miért nem bízol bennem, Lucius? – felelte Philippa halkán. – Aligha mondhattam nemet Lord Harrowdennek, amikor már más férfiakkal is táncoltam.

– Igenis megtehetted volna – vágott vissza Lucius. – Ez az, amit...

Ekkor éles sikoly ütötte meg a fülét, és különös ösztönből Miss Lockhartot kereste a szobában. Valójában meg sem kellett volna lepődnie, látván, hogy az egyik fülke függönye megrándul, és Miss Woodsley jelenik meg mögüle, olyan lármát csapva, hogy a társaság tagjainak földbe gyökerezik a lába. Mellette Miss Lockhart rémulten vizsgálta a szoba falát, mintha valamit keresne. Lucius megindult, Philippával a nyomában.

Miss Lockhart hiába nyugtatgatta védencét, nem járt sikerrel. Bár Miss Woodsley felhagyott a sikoltozással, felhúzta a szoknyáját, és a bokáját nézegette, miközben felkiáltott: – Biztos valami rágcsáló volt. Milyen elkésérítő! Most már sehol sem érzem magam biztonságban ebben a házban.

Charles Holbeck feléjük indult, a zenészek mellett elhaladtában intett nekik, hogy folytassák a játékot. Meglehetősen csalódott ábrázata gondolkodóba ejtette Luciust, vajon az eset lehűti-e Maria lelkesedését, hogy Miss Woodsley remek parti lenne számára.

– Jól van? – kérdezte Holbeck, de a lány könnyekben tört ki.

– Egy egér, azt hiszem... – suttogta Miss Lockhart, azzal átkarolta Miss Woodsley-t.

A terem még nem csendesedett vissza a szokásos beszélgetés zajára, és néhányan még mindig a kártyatermen kívül voltak, ahol összegyűltek, amikor kitört a felfordulás. Lucius elindult előttük, hogy keresztezze Holbeck úr útját, és tájékoztassa a történekről. Megtorpant, amikor éles kiáltást hallott.

– Selena! – A hang egy láthatóan meglepődött férfié volt, és a kártyaterem bejárata felől érkezett.

Felháborodásában Lucius gyorsan abba az irányba fordult. *Selena*. Miss Lockhart *keresztneve*. Ki meri használni?

Mások is arrafelé fordultak, és Sir Lucius immár felismerte: Mr. Downing volt az.

Miss Lockhart dermedten állt, háttal Luciusnak. Egyelőre nem mutatott semmilyen reakciót arra, hogy megszólították. Merev testtartásából Lucius arra következtetett, hogy a nő kétségbe van esve. Milyen kapcsolatban állt Downinggal, hogy a férfi szabadon használta a keresztnévét? A válasz mázsás súlyként nehezedett rá, amikor eszébe jutott a Mariával folytatott beszélgetés. Ki más használná a keresztnévét a családján kívül, mint a volt vőlegénye?

Lucius közelebb lépett Miss Lockharthoz, és néhány méterre állt meg tőle. Nem tudta rávenni magát, hogy megtörje a csendet. Miss Lockhart végre megfordult, hogy szembenézzen Downinggal. Az arca falfehér volt, ajkát összeszorította. Downing a tekintetét a Selena miderére hímzett virágra ejtette, majd ránézett.

– Mi van rajtad? Úgy tűnik, a divatérzéked sokat romlott. – Downing nevetett, hangja keményen visszhangzott, különösen azért, mert a tömeg elhallgatott; minden szempár Downingra és Miss Lockhartra szegeződött.

– Soha nem gondoltam volna, hogy újra látlak úri körökben, még egy ilyen porfészekben sem, mint Woolmer Green – folytatta. – De ezek szerint tévedtem, a nemesség sokkal elfogadóbb, mint gondoltam.

Bár Miss Lockhart elveszettnek és sebezhetőnek tűnt – egymagában -, felemelte az állát.

Bátor lány. Lucius visszatartotta a lélegzetét. Közbe kellene avatkoznia? Tétovázott. Ez a lány csatája volt, és ha melléállna, talán még több pletykának adna alapot.

– Talán mert nem mindenkiben gyökerezik oly mélyen az előítélet, mint önben, Downing úr – felelte határozott hangon Miss Lockhart, és ahogyan végigmérte Downingot, Lucius egyértelműen felfedezte benne a megvetést.

– Vagy talán nem mindenki ilyen éleslátó – vágott vissza Downing. – Mint azt jól tudod, nálam alap a minimális norma, és egykoron te is így vélted, azt hiszem, ez volt bennünk igazán közös, ezért is gondoltuk azt, hogy illünk egymáshoz... – A Downing ajka körül lebegő mosoly szintén a megvetését közvetítette. – Mondd csak, kinek a vendége vagy ezen a partin?

Maria, felismerve a kavalkád forrását, melléjük állt. – Á, nem vendége senkinek, Downing úr – vetette közbe csengő hangon. – Ő Lady Harrowden kísérője, és egyben Miss Woodsley nevelőnője. Nem is tudtam, hogy ismerik egymást.

Ó, a pokolba is, Maria, a kotnyeleskedéseddel! – gondolta Lucius megvetően. Nagyon jól tudta, hogy a nővére szervezte így az egész, Holbeck nemtetszése tehát ennek szólt.

Downing szeme elkerekedett. – Egy társalkodónevelőnő? Nos, ez legalább megmagyarázza a jelenlétet.

Miss Lockhart állá egy fokkal lejjebb ereszkedett.

Luciust kínozt a lány szorult helyzete. Önmagával viaskodott, ha közbelép, azzal olyasmire vállalkozna, amit nem tehet meg. Ha kiállna érte, még ha a tőle idegen önzetlenségből is tenné, azzal felelőssé válna a lányért, az jelentene valamit, az elvárásokhoz vezetne.

Downing ekkor Miss Woodsley-ra pillantott, aki most az egyszer csendesesen, sőt engedékenyen viselkedett. – Hát akkor nem meglepő, hogy a védenced ilyen szentségtelen módon visít. Úgy tűnik, nem is az én előítéletemmel van itt a probléma, mint ahogyan állítod, kedves Selena. Vagy legalábbis nem oly megdöbbenő mértékben. Ami viszont illik rám, az a *megkülönböztetés képessége*. Okosan döntöm el, mikor kell felhagyni bizonyos dolgokkal, érted, szakítani... – A tömeg elragadtatott figyelmének hatására Downing rövidre zárta mondandóját. Felkuncogott, és visszafogott hangon folytatta. – Ez is csak azt mutatja, hogy bízhatok az ösztöneimben... nem mintha valaha is kételkedtem volna bennük.

Philippa a homlokát ráncolva Mariához oldalazott. Downing tekintete érdeklődően villant felé – Lucius a legszívesebben megfojtotta volna. Körülöttük a tömeg mozdulatlanul állt, újabb pletykamorzsákat várva, hogy másnap a reggelizőasztalnál legyen min csámcsogniuk. Miss Lockhart bíborvörös homlokkal és orcával, mereven állt.

Downing ekkor mintegy a tömeghez intézve mondandóját, megszólalt: – Nem hiszem, hogy van itt még látnivaló. Gregson, miért nem térünk vissza a játékhoz?

– Te hagytad ott – felelte Gregson -, és csak arra tudok gondolni, hogy azért, mert vesztes szériában voltál. Éppen ezért boldogan folytatom.

A Miss Lockhart után vetett néhány szánakozó és rosszindulatú pillantástól eltekintve szépen feloszlott a tömeg, majd átrendeződött, amikor a zenészek a húrokhoz illesztették vonóikat s élénken a játékukba kezdtek.

Downing még megállt a kártyaszoba felé vezető úton.

– Holbeckné méltóságos asszony, lenne szíves bemutatni nekem ezt a bájos teremtet? – A férfi meghajolt Philippa előtt.

Philippa válaszolt, mielőtt Lucius közbeléphetett volna. – Biztosíthatom, hogy sükségtelen. Luciuossal épp beszélgettünk, és azt hiszem, még nem fejeztük be.

Minden szokásos ellenérzése a családjá iránt eltűnt Luciusból a büszkeségtől, amit ebben a pillanatban a húga iránt érzett. Ez a fiatalka lány megmutatta a varangy Downingnak, hol a helye.

– Valóban, még nem fejeztük be. Gyere...

Downing összeszorította állkapcsát, sarkon fordult, és belépett a kártyaterembe. Lucius visszanézett, Miss Lockhart még mindig magányosan állt, a tömeg nagy ívben kikerülte. Még Lady Harrowden sem sietett a segítségére. Lucius oda

akart menni hozzá, de Philippa megrángatta az ingujját, és kitartóan követelte a figyelmét.

A férfit zsibbadtság fogta el, de megfordult, és Philippával együtt elhagyta a báltermet. Sajnálta magára hagyni Miss Lockhartot, de ugyanilyen nehezére esett valamiféle nyilvános gesztust tennie.

Önző? Igen! Lucius zordan elismerte, és ebben a pillanatban megvetette magát. De nem vállalkozhatott arra, hogy a nő védelmére keljen a vendégek szeme láttára, mert tudta, nem értenék. Valójában arra sem volt ideje, hogy megkérdezze magától, mit *akar* Miss Lockharttal kapcsolatban. Még mindig azon rágódott, mit kellett volna tennie, amikor az öccse keresztelte az útjukat.

– George – kiáltotta Lucius. Öccse elkapta sürgető pillantását, és odasétált elé. Lucius egészen közel hajolva hozzá, ezt súgta: – Menj Miss Lockhart– hoz, és segíts neki!

Aztán, önmagában sem bízva, elkerülendő, hogy ostobaságot kövessen el, továbbigyekezett. Pedig a készítés, hogy Miss Lockhart mellé siessen, egyre erősödött, ezt le sem tagadhatta maga előtt. Arra jutott, jobban teszi, ha most elmegy, és időt ad magának, hogy átgondolja a lehető legjobb lépést, mielőtt valami visszavonhatatlant tesz.

Lucius abban a reményben lépett ki a bálteremből, hogy megértik döntését.

TIZENHATODIK FEJEZET

Selena komoran bámult maga elé, mélyen átjárta az elszigeteltség érzése. Az egész teremben egyetlen barátja sem volt, egyetlen ember sem, aki kiállna érte.

A körülötte folyó beszélgetés újraindult, és a levegőjük mögött vihogó nők irányából némi suttogás is hallatszott. Akarva-akaratlanul eszébe jutott az a bedfordi bál, amire volt olyan bolond, hogy elment, közvetlenül azután, hogy a családja megszégyenülése nyilvánosságra került. Azt hitte, otthoni barátai jobbak annál, mintsem hogy az ilyesmi érdekelje őket, de tévedett. És bár kisebb mértékű volt a bukás, mint Londonban, az eredmény ugyanaz: Selena nem menekülhetett el a múltja elől.

A következő gondolata a szökés volt. De maradt még benne némi méltóság, nem törődve azzal, hogy Lady Harrowden nélkül sehová sem mehetett. A szeme sarkából figyelte

Rebeccát, a lány mintha nem tudná, mitévő legyen, Selena mellett téblábolt. A bizonytalansága emlékeztette Selenát saját fiatal korára. A lány lassú lépésekkel a grófnő felé tartott, és megfordult, hogy óvatosan figyelemmel kísérje Selenát. És ő tetőtől talpig vörösödve a szégyentől szintén Lady Harrowden mellé lépett. Mi más tehetett volna?

A grófnő botját használva támaszként, felállt. – Hozza a holmimat. Elmegyünk. – Nem állt meg, hogy meggyőződjék, Selena engedelmeskedik-e, vagy hogy előbb megnézzé, kísérője milyen állapotban lehet, az ajtó felé indult; botja vége csak úgy puffant mellette a fapadlón.

Selena Rebeccához fordult.

– Jöjjön. Lady Harrowden indulásra kész.

Rebecca bizonytalannak tűnt. – És Lord Harrowden?

Selena megfélekezett róla, hogy nem a kocsi mellett lovagolt, hanem velük együtt érkezett. Egyeztetnie kellett vele. Ha az úrfi úgy dönt, marad, lelke rajta. Selena éppen azon gondolkodott, hogyan válthatna vele néhány szót anélkül, hogy belépne a kártyaszobába – feltételezte, hogy ott tartózkodik -, amikor Sir Lucius öccse, George odalépett hozzá.

– Lockhart kisasszony, miben lehetek a szolgálatára?

George fiatal kora ellenére együttérzést mutatott iránta. Ez visszarántotta Selenát a jelenbe, és ellenállt a készítésnek, hogy a férfiban a bátyja vonásait keresse.

Hol lehet Sir Lucius? És vajon mit gondol az egész ügyről? A báró képe csak az elméje egyik hátsó szegletében jelent meg, amikor ő szembekerült Downing-gal. Az öcs együttérző tekintetében pillanatnyilag több gyengédség volt felfedezhető, mint akkor Sir Luciuséban. Selena csak a férfi döbbsen ábrázatára emlékezett.

A bátorság, amellyel egész idő alatt tartotta magát, most majdnem elhagyta Selenát. Sir Lucius nem bírt tehát megmaradni a közelében.

– Köszönöm – válaszolta őszinte hálával a hangjában George-nak. Nem volt a barátja, igaz, de odajött hozzá. – Szólnom kell Lord Harrowdennek, hogy a nagynénje távozni kíván. Megtenné ezt nekem? Nem tudom, hol van.

– Azonnal megkeresem, hölgyem. Azt hiszem, még nem hagyta el a kártyaszobát. – George fejet hajtott Selena előtt, és belépett a terembe.

Halványan tudatosult Selenában, hogy Rebecca inkább a közelében maradt, mintsem hogy Lady Harrowden után menjen.

– Meg kell szereznem a csomagjainkat. Lady Harrowden az ajtónál vár ránk. Miért nem találkozik vele ott, és mondja meg neki, hogy hamarosan jövünk? – kérdezte a kamaszlányt.

Selenát meghökkentő megfontoltsággal Rebecca bólintott, előre indult, és azt mondta: – Hozom a csomagokat, és az ajtóban találkozunk.

Ezzel elsétált, mielőtt Selenának ideje lett volna a válaszra. Jobban belegondolva, talán mégsem volt olyan bölcs döntés elküldeni. Selena így kénytelen volt a tömeg kárörvendő tekintetének kereszttüzeiben magányosan helyt állni, várva, hogy George odavezesse hozzá Lord Harrowdent. Tett két lépést a kártyaterem irányába, de nem mert belépni, ezért a falnak támaszkodva húzta meg magát a táncter szélén, félrevonulva a kavargó tömeg útjából.

George percekkel később jött ki.

– Harrowden azt mondja, csatlakozik önökhöz. Nincs más módja, hogy hazajusson ma este. – George egy grimasz kíséretében hozzátette: – Azt mondta, várjon még tíz percig, míg befejezi a játékot.

Selena megrázta a fejét. – Harrowden asszonynak ez nem fog tetszeni.

George bűnbánóan elmosolyodott. Megállt, majd gáláns mozdulattal kinyújtotta a karját. – Megtisztelne, Miss Lockhart, ha velem tartana, és körbejárna velem a bálteremben, amíg Lord Harrowden óhaja szerint rá várunk.

Selenának az is elég volt, ha csak elképzelte, mennyire felbosszantja vele Lady Harrowdent, hogy nem siet vissza mellé, de arra számított, neki úgyis vége, és George jelenléte némi vigaszt nyújtott neki.

– Örömmel. – A nő felnézett a fiatal arcra. – Köszönöm, hogy felajánlotta.

George oldalt cserélt vele, hogy a teremben lévők kíváncsi tekintete elől többnyire rejtve legyen, és ezt a gesztust a lány hihetetlenül figyelmesnek találta egy ilyen fiatal férfitől. – Nagyon gáláns, hogy a segítségemre sietett. Borzasztóan kínos volt egyedül álldogálnom.

George megrázta a fejét. – Az ötlet nem az én érdmem. Lucius küldött. A húgommal, Philippával sétált, és azt hiszem, ha az ő ügye nem lett volna sürgős, kegyedhez indult volna.

Selena mellkasában fékevesztett remény kerekedett, de gyorsan elfojtotta. Ha Sir Luciusnak szándékában állt volna megmenteni őt a szégyentől, már sokkal korábban megtette volna, még mielőtt Matthew úgy megalázta. Mellé állhatott volna, a védelmébe vehette volna, vagy... Selena séta közben a földre szegezte tekintetét. *Sir Lucius valószínűleggyáva* – gondolta hirtelen haragra gyúlva iránta.

Néhány pislogással eltüntette könnyeit. Nem. Hogyan is várhatná el? Ez nem Sir Lucius csatája. És a férfi soha nem adott neki okot arra, hogy azt higgye, bármit is jelent számára.

– Kegyed igen csendes – mondta George -, de gondolom, az este különösen erőt próbáló volt az ön számára. Szörnyen sajnálom a fájdalmat és a megaláztatást, amin keresztülment. Downing nem úriember.

A kétségbeesés valósággal burokba zárta Selenát. Vészesen közeledtek az ajtóhoz, ahol Lady Harrowden Rebeccával várta; megállt és George felé fordult. – Köszönöm a kedvességét.

Hálás vagyok önnek mindenért, és szeretném, ha megmondaná a bátyjának, hogy búcsút intek, végleg. Holnap elutazom.

George szemöldöke ráncba szaladt. – Megértem, ha ez az egész ügy kellemetlenül érinti, de tényleg muszáj elmennie? Van lehetősége...?

A férfi fel sem tehetett volna kellemetlenebb kérdést, amellyel emlékezteti Selenát helyzetének kilátástalanságára. Iszonyú fáradtság tört rá, lesütött szemmel válaszolt. – Ha megkapom a munkámért járó fizetést, lesz elég pénzem, hogy visszatérjek anyámhoz. Csak remélni tudom, hogy Lady Harrowden nem tartja vissza a bérem.

– Ha mégis, semmivel sem jobb, mint egy *hærpia*. – George felnevetett a saját elmésségén. – Lady Hárpia...

miért nem jutott ez eddig eszembe? Annyira találó. – De aztán elkomolyodott, látva, hogy Selena nem derül vele. – Ha pénzre lenne szüksége, biztos vagyok benne, hogy Lucius gondoskodik róla, csak szólnia kell!

Selena mosolyt erőltetett az arcára. *Méghogya Sir Luciustól kérjen?*

– Remélem, erre nem kerül sor – felelte a lány. A kezét búcsúzásul előretartotta, mire a férfi megfogta és meghajolt fölötte.

Az ajtóhoz értek, Lady Harrowden és Rebecca elé. George olyan veleszületett illedelmességről tett tanúbizonyságot, hogy Selena eltűnődött, vajon Sir Lucius tud-e arról, hogy az öccse micsoda kincs. A fiatalember eltöltött néhány percet üres fecsegéssel Lady Harrowdennel, így Selena lecsendesíthette nyugtalan elméjét. Ez idő alatt Rebecca meglepően visszafogottan viselkedett; meg sem próbált flörtölni Sir Lucius öccsével, és Selena arra a következtetésre jutott, talán végre fontolóra vette, hogy egyelőre van hírneve.

Lord Harrowden jócskán tíz perccel az ígért időpont után jelent meg, Lady Harrowden nem kis felháborodására.

– Csakhogy itt vagy, Richard. Bizonyára azért várakoztattál ennyi ideig minket, hogy még kitörőbb örömmel fogadjuk az érkezésedet. A kocsink odakint indulásra kész. Kérlek, ne késlekedjünk tovább! – A nő fejet hajtva búcsúzott George-tól, és a társaság élén, merev járással kivonult.

A hintó ajtajai bezárultak, a kocsi elindult, és Lady Harrowden szóáradatban tört ki.

– Ki az ördög hívta meg ezt a férfit a partira? Maria Holbeck bizonyára nem tudott a kapcsolatról, máskülönben nem vetemedett volna ilyesmire. Beszélnem kell vele... – Aztán választ nem várva folytatta: – Selena, ha a kísérmként a társaságában később is hasonló szórakozásra kell számítanom, biztosíthatom, a foglalkoztatása rövid életű lesz. Ezen részleteket illetően anyja nagyon szűkszavúan fogalmazott a levelében. Természetesen tudtam az apja megszégyenüléséről; hogy elkártyázta a családi vagyont és a halálba itta magát. – A grófnő dühösen hangsúlyozott, és minden egyes szava felért egy csapással. – Sejthettem volna, hogy a maga jóhíre sem élheti túl az ilyesmit. De hogy így megalázzanak *engem*, és ezzel együtt a hírnevemet is... Nem tűrhetem az ilyesmit. Nem vagyok hozzászokva, hogy a Harrowden családot bármilyen módon botránnal kössék össze.

Selena nyitotta a száját, de visszanyelte a dühös szavakat, amelyek kikívánczoltak volna belőle: Bizony, használnia kellett volna az eszét, mielőtt igénybe veszi a szolgálataimat! A körülmények ismeretében hogyan is gondolhatta, hogy elkerülheti az ilyesmit? De úgysem volt értelme vitatkozni; az itteni karrierje hamarosan véget ér. Ám mielőtt bármilyen bölcs vagy elhamarkodott szót is szólhatott volna, Lord Harrowden közelebb kúszott a grófnő melletti ülésen.

– Pedig ha tudni akarja, nénikém, jómagam roppant szórakoztatónak találtam. – Rosszindulatú pillantást vetett Selenára, majd folytatta: – Nem voltak illúzióim a tekintetben, hogy a kegyed kiválasztottja majd növeli a renoménkat. Ha kikérte volna a tanácsomat...

Lady Harrowden undorral fújt egyet. – A te tanácsodat? Komolyan?! Mintha szükségem lenne bárki tanácsára is!

Rebecca ezúttal sem szólt egy szót sem, és Selená egész hazafelé úton azt hallgatta, ahogy a grófnő és unokaöccse egymással civakodnak. Már a védekezéstől is elment a kedve, vagy hogy hozzászóljon a beszélgetéshez, csak nézett ki a hintó ablakán a sötét tájra. Amikor a birtokra értek, Lady Harrowden Selená segítségével lépett ki a kocsiból, így a lány lemaradt, hogy Rebeccával sétáljon be. Védenccé kimért léptekkel szedte a fokokat a széles kőlépcsőn.

– Tudtam, hogy maga szegény, de azt nem sejtettem, hogy kitaszították a nemesi körből. Most legalább már tudom, hogy ezt nem akarom a saját életemben. – Rebecca pillantása találkozott Selenáéval. – Soha nem szeretném úgy végezni, mint maga.

Selená előreszegett fejével lépett be a házba. Rebecca sértése nem volt szándékos – ezt Selená is tudta. Ez a lány bármit szólt vagy cselekedett, azt a teljes és tökéletes öncélúság jegyében tette. Az vigasztalta, hogy Rebecca így talán megtanulja a

leckét – ami vele történt, talán majd visszafogottabb viselkedésre ösztönzi.

Selena csatlakozott Rebeccához felfelé a lépcsőn, és így minden további szó nélkül elváltak útjaik Lady Harrowdentől és unokaöccsétől. Egyébként sem maradt semmi mondanivalója, és úgy tűnt, nincs is több dolga itt. Elkísérte Rebeccát a szobájába, ahol Alice már várta, ezt követően a saját hálósobája felé vette az irányt.

Selena lefekvéshez készülődvén kivette hajtűit és simára fésülte loknijait, közben végiggondolta az este eseményeit. Matthew nem bántotta – nem igazán. Selena annyira különbözött attól a személyiségtől, aki három évvel ezelőtt volt, hogy egy szemernyi nosztalgikus öröm sem töltötte el, ha a Downinggal való jegyességre gondolt. Akkoriban meglehetősen sekélyes lehetett, bár ezt nem tudhatta, amíg mindene oda nem veszett. A bálók, ruhák és hódítások – akkoriban ezek jelentettek számára mindent. Csak most vált világossá, hogy ami fiatalon csábította, az többé már nem érdekelte.

Nem az fájt, hogy Downing nyilvánosan lejáratta – nem! Az bántotta, hogy Sir Lucius nem sietett a segítségére. Rövid ismeretségük alatt hozzászokott, hogy a férfi mellette áll, sőt megmenti. Az aznapi megaláztatás során sem érezte magát nagyobb veszélyben, mint amikor eltévedt a hóviharban, de

elhagyatottnak igen. Tényleg nem maradt semmi, ami marasztalta volna.

Lucius követte Philippát az előszobán át a könyvtárba. Emésztette magát Miss Lockhart miatt, szívfacsaró látványt nyújtott; a lelkiismerete halkán riadót fűjt, hogy talán tévedett. Annyira hozzászokott ahhoz, hogy falakat emeljen, hogy ne keveredjen bele mások dolgába.

Édesanyja az apja halála óta rá támaszkodott, amikor Lucius túl fiatal volt még ahhoz, hogy a család minden terhét magára vállalja és hogy irányítson. Az akkor már házas Maria pedig a saját céljaira használta, általában a létszám gyarapítására, és hogy a megfelelő társaságot vonzza, hisz öccse hirtelen báró lett, ráadásul nőtlen és gazdag. Még Charles is megpróbálta kihasználni: rá akarta venni, hogy vesse bele magát a politikába, hogy újabb szövetségesre tegyen szert, aki befolyásolhatja a szavazatokat.

George és Philippa pedig, bármennyire is kedvesek voltak, mindig belekeveredtek valamilyen bonyodalomba. Úgy tűnt, George csak magát keveri bajba, Philippa pedig kitartásával köveket volt képes megmozgatni, csakhogy mindeközben hajlamos volt a vadságra is. Soha nem lépte túl az illendőség határait, de Lucius aggódott, hogy ha valaki nem tartja kordában – és az anyja túlságosan lágyszívű volt ehhez, Maria

pedig túlságosan keménykezű -, akkor a végén egy hajnali találkozó vagy valami hasonló dráma alkalmával kell majd megmentenie a jó hírnevét. Tehát a legkevésbé sem hiányzott neki, hogy egy olyan nőt is meg kelljen védenie, aki még csak nem is rokona.

De Lockhart kisasszony vonatkozásában a szimpla ismeretség lassan átfordult valami ragaszkodásfélébe. Nem tudta, hogyan történt, de a lány csendes méltósága meghatotta és megnyugtatta. A kiegyensúlyozottsága vonzotta, különösen mert a családja többi tagja nem rendelkezett ilyesmivel. És amikor Selena hirtelen rávillantotta azt a ritka mosolyát, az olyan fájdalmasan dobogtatta meg a szívét, mintha életében először lenne szerelmes.

Próbált nem tudomást venni ezekről a tényekről, de ezek makacsul beleragadtak a fejébe.

– Lucius – szólította meg Philippa -, szörnyű, ami Miss Lockharttal történt. Nem tehetél volna valamit?

Lucius kitért a számonkérés elől. – Nos, az ilyen kényes kérdések mindig találgatásokra adnak okot, és a mi...

– Kit érdekel, mit hordanak össze? – háborgott Philippa. – Képzeld csak el, ha én lennék az, aki ilyen sértést kap visszakézből egy olyan embertől, mint Downing. Milyen joggal bánt így vele, különösen azután, hogy cserbenhagyta? Neki járna fejmosás, amiért ilyen nyughatatlan. Igazságtalanság, hogy Miss Lockhartnak el kellett viselnie. Ráadásul a vendégek szeme láttára és fülének hallatára! Nem is értem, Maria hogy hívhatta meg.

Lucius megrázta a fejét. – Gyanítom, nem a véletlen műve... Mármint... magam is képtelenségnek vélem, de mégis így hiszem. De ne is beszéljünk róla, ami történt, megtörtént. Minden igyekezetemmel azt fogom terjeszteni, hogy Downing szörnyű alak.

Philippa feszült figyelemmel tanulmányozta a bátyját, míg végre leszűrte a következtetést. – Csakhogy a saját hírneved és kényelmed rovására megy majd.

Lucius elkeseredetten fordult felé. – Nem hiszem el, hogy erről akartál velem beszélni. Hogy aztán szidalmazz... te, a tizenhét éves csitri.

Philippa megrázta a fejét. – Lord Harrowdenről van szó. Éppen hogy te szidtál meg engem, amiért táncolok vele, és valóban nem találtam a módját, hogyan utasíthattam volna vissza. Azonban abban a rövidke időben, amíg együtt voltunk, nagyon különös kérdéseket tett fel. Hogy úgy mondjam, túlságosan személyes jellegűeket, és az ilyet nem tűröm.

Erre a kijelentésre Lucius már felfigyelt. – Ezt meg hogy érted? Milyen kérdéseket tett fel? Kitekerem a nyakát!

– Lucius, ne vonj le elhamarkodott következtetéseket – mondta Philippa olyan kimért türelemmel, amitől hirtelen érettebbnek tűnt a koránál. – Ravasz módon azt próbálta kideríteni, mennyit érek. Az a címeres ökör talán azt hiszi, több a hajam, mint az eszem, de én átlátok rajta. Azt is megpróbálta kideríteni, mennyi időt töltesz Miss Woodsley-

val, és hogy esetleg érdekel-e. Sőt arról is kérdezősködött, hogy fűz-e bármilyen érzelmi szál Miss Lockharthoz, azt tudakolta, meghívták-e Maria házába, vagy hozzád, meg hogy hölgyként, társalkodónőként vagy... vagy valami másként bánnak-e vele. Meg kell mondanom,

eléggé ügyetlenül adta a tudatlant, meglep, hogy elhitte, ennyire naiv vagyok, és nem veszem észre.

Luciust kíváncsivá tette, mi lehet az oka Harrowden kérdezősködésének, de egy percbe sem telt, máris nyilvánvalóvá vált számára a válasz: szerető- és vagyonszerzés, és mindkét cél érdekében szemügyre vette a lehetséges versenytársakat.

– Hallottam, ahogy Maria arról beszél neki, milyen érdeklődést tanúsítasz Miss Woodsley iránt. – Philippa felnevetett, ahogy Lucius fintorogva felé fordult. – Egészen biztos vagyok benne, hogy ez bátorította, hogy hozzám intézze a kérdéseit. Bár be kell vallanom – Philippa elmosolyodott, és két mély gödröcske jelent meg az arca két oldalán -, a Miss Woodsley iránti tiszteletedet talán kissé eltúloztam.

– Egyáltalán nem tisztelem Miss Woodsley-t – csattant fel Lucius.

– Azért le ne harapd a fejem! Tudom. Éppen azért igyekeztem azt a látszatot ébreszteni benne, hogy felkeltette a figyelmedet. – Philippa nagy kegyesen elpirult.

– Mi célból? – hüledezett Lucius. Csak ő nem érti? Philippa egyre ravaszabb a kora előrehaladtával.

– Hogy félrevezessem – válaszolta Philippa ártatlan pillantással. – Nem akartam, hogy észrevegye, valójában Miss Lockhart iránt érdeklődsz.

– Micsoda? – Lucius immár szemtől szembe fordulva kérte számon hűgát. – Kitől hallottál te ilyesmit?

– Senkitől – vágta rá Philippa. – Tudod, Lucius, van ám szemem! Nem vagyok tudatlan kisbaba. Sőt kifejezetten úgy hiszem, szívügyekben több eszem van, mint neked.

– Nem vagyok benne biztos, hogy Mr. Barnsworth egyetértene – ironizált Lucius, de Philippa csak jót kuncogott ezen.

Ekkor nyílt az ajtó, és George lépett be a szobába. Lucius odasétált hozzá, türelmetlenül várta a híreket.

– George, megfelelően gondoskodtál Miss Lockhartról?

Öccse halvány bólintással jelezte, hogy természetesen. – Azt hiszem, épp most távozott Lord és Lady Harrowden, valamint Miss Woodsley kíséretében. – George vett egy nagy levegőt, és vádló pillantást vetett Luciusra. – Szerintem magad is meggyőződhetnél volna a jólétéről.

Lucius lenyelte a megjegyzését, George válasza túlságosan is célba talált.

– Nos, mivel nem kértem, hogy a kisöcsém, akit nem mellesleg eltanácsoltak az iskolából, tanácsokat osztogasson,

az efféle megnyilvánulásaidat tartsd meg magadnak. Ha majd barkót növesztesz, és a lehetőségeidhez mérten élsz, elgondolkodhatsz azon, hogy kioktass... Bár nem ígérem, hogy meghallgatom.

George keresztbefonta a karját, egyáltalán nem reagálva bátyja visszautasítására. – Miss Lockhart kérte, hogy búcsúzzak el tőled a nevében.

Lucius homloka elfelhősödött. – Búcsú? Nem hagyja el Woolmer Greent, ugye?

– Meglepődtél? – George vállat vont. – Nincsenek itt barátai. Megalázták, és senki sem állt ki mellette, sem a rokonai, még ha távoliak is, sem... más. – Pengevékonyra préselte ajkát és átható pillantást küldött Lucius felé.

Lucius kényelmetlenül érezte magát. Ezt a beszélgetést nem akarta folytatni; át kellett hogy gondolja, mit érez és milyen lépéseket kellene tennie, de úgy tűnt, nem lesz annyi ideje, mint amennyit szeretett volna. Elhatározta, másnap reggel első dolga lesz találkozni Miss Lockharttal. Talán még reggeli előtt. Hacsak el nem indul hajnalban...

Nagy levegőt vett. Tervezgetés közben eszébe jutott a másik vállalása.

– George, szeretném, ha valamit megtennék Menj el Londonba, és keress nekem egy ügyvédet, aki utánanéz Lady Harrowden házassági szerződése részleteinek.

George elmosolyodott. – Nem okoz nehézséget Londonba utaznom, biztosíthatlak róla. De miért...?

– Emellett – folytatta Lucius -, szeretném, ha diszkrétan kérdezősködnél a klubokban. Adok néhány nevet, akikkel beszélhetsz, mondd meg nekik, hogy én küldtelek. Kérdezd meg, hogy állnak Harrowden ügyletei, és mennyivel van eladósodva. Úgy vélem, egyre jobban szorul a hurok a nyaka körül, és az ügyei korántsem rendezettek. Tudni akarom, mennyire van kétségbeesve. Akár holnap el tudsz indulni?

Philippa csendben hallgatta, most pedig George felé fordult, és hozzátette a magáét. – Lord Harrowden rengeteget kérdezett rólam, a hozományomról, Miss Woodsley-ről, Lucius érdekeiről...

Lucius feltartotta a kezét. – És ezt a legnagyobb diszkrécióval kell megtenni. Ugyanezt kérem tőled is, Philippa, egy szóval se említsd Mariának.

– Természetesen – felelte ő felháborodva.

George csendben hallgatta, és ő is bólintott. – Jó, megyek, de megkérdezhetem, hogy milyen érdekeltséggel bírsz a harrowdeni ügyekben? Nem látom, hogy egyáltalán mi dolgod vele, és ez egyáltalán nem vall rád. Van ennek valami köze Miss Lockharthoz?

Lucius nem volt hajlandó erre válaszolni, noha Miss Lockhart jelenléte miatt végre fontos kérdéssé vált a megboldogult Lord Harrowden felé tett ígéretének betartása.

– Egy régi fogadalmamat teljesítem – mondta végül. – Bár nekem kellene utánajárnom, most nem mehetek.

Philippa és George sokatmondó pillantást váltottak egymással, de mivel Lucius maga sem volt biztos, hogy a maradásra vonatkozó döntésének valóban köze lenne Miss Lockharthoz, nem szólt, mert még szemtelenkedtek volna vele.

– Holnap indulok – mondta George.

– Remek. Írok egy feljegyzést, vidd el a bankáromnak, hogy finanszírozza az utazásod. Csak próbálj meg nem bajba kerülni, amíg ott vagy. És George? – Az öccse megállt az ajtó felé menet, és Lucius halkabban folytatta. – Köszönöm, hogy ma este gondoskodtál Miss Lockhartról.

George rávillantotta mosolyát, és már el is tűnt.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Selena végre egyedül lehetett a szobája magányában. Elcsigázott mozdulatokkal szabadította ki hajtűkkel összetartott tincseit.

Mi vár rá Bedfordban? Nagy valószínűséggel házasság – udvarolt neki egy földesúr, akinek értelmi képességei aligha emelkednek az átlagos szint fölé, és akinek a megjelenésétől leginkább az undor fogta el. Ha a férfi nem üldözte volna, egy kicsit még tetszett is volna neki és bizonyára észre sem vette volna a hiányosságait. De a gondolat, hogy hozzá van kötve – és hogy a férfi ráteszi a kezét a sajátjára, na azt már nem! Selena megborzongott. El kellene temetnie minden reményét, hogy valaha része legyen szenvedélyben vagy akármilyen értelmes beszélgetésben?

Selena gondosan csomagolt, a bőröndbe egymásra rakva egyik ruhát a másikra, ezüstpapír nélkül, mivel az nem volt

neki, ekkor jutott eszébe, hogy fogalma sincs a hazatérése pontos részleteiről. Feltételezte, hogy Lady Harrowdenhez kell fordulnia a fizetése miatt, és szépen meg kell kérnie, hogy vigyék ki az állomásra, ahol majd jegyet vesz a postakocsira.

Odament az ablakhoz, és megállt előtte; a Hold fényfoslánya megvilágított egy foltot a sötétbe burkolózó havas tájon.

Muszáj rögtön távoznia? Biztosan ezt kell tennie? Vagy meg kellene kérdeznie Lady Harrowdent, hogy szeretné-e, ha maradna, legalább addig, amíg találnak valakit a helyére?

Másnap reggel némileg bölcsebben ébredt, és elhatározta, nem hoz ő maga végleges döntést, beszél előbb Lady Harrowdennel. Abban a reményben ment a reggelizőszobába, hogy ilyen korán nem botlik Lord Harrowdenbe, de kívánsága nem teljesült. Gyakori éjszakai kimaradásai ellenére a gróf furcsamódon idegenkedett attól, hogy kihagyja a reggelit.

– Korán kelt – köszöntötte Lord Harrowden, majd az utolsó falat vesepudingot is a szájába tömte. – Azt hittem, ágyban marad, és próbálja kiheverni a tegnapi estei megaláztatást.

Selena nem titkolt rosszállással állt meg előtte. Megmondja neki, hogy elhagyja Woolmer Greent?

Egy másodpercnyi mérlegelés után úgy döntött, nem teszi, amúgy sem tartozik rá. Szó nélkül leemelt a tálalószekrényről egy rózsaszín virágos Limoges porcelántányért, vett magának

zsömlét, vaját s rebarbaralekvárt, és olyan messze ült a férfitől, amennyire csak tudott. A férfi rá szegezett tekintete visszatámadásra készítette, de ellenállt – nem lett volna értelme összevesznie vele. Megvajazta a zsemlijét, és beleharapott.

– Akkor nincs mit felhoznia a mentségére? – kötekedett tovább a férfi. – Kezdeményezhetne némi társalgást, ahogy az illendő, s nekem úgy tűnik, ezen igényével jelen pillanatban máshoz nemigen fordulhat.

A rágalom, hogy Selena nem jó beszélgetőtárs, minden határon túltett – az az arcátlan élösködő odahaza, a bedfordi nemesség tiszteletreméltó tagja ugyanezt állította róla.

– Nem éhezem annyira a társaságra, hogy beszélgetést kezdeményezzek olyasvalakivel, aki egyáltalán nem érdekel. – Selena az asztal alatt szorongatta a szalvétáját, túl ideges volt ahhoz, hogy egyetlen falat is lemenjen a torkán.

Lord Harrowden kése csak úgy csattant a tányérján. – Ha Downing figyelmeztetése nem volt elég, hogy lejjebb adjon a büszkeségéből, merem állítani, hogy *az idő* megteszi majd a hatását. El kellett volna fogadnia az ajánlatomat. – Sziszegve folytatta: – Hamarosan felkerül arra a bizonyos polcra, ahol minden szépségre épülő törekvése hiábavaló lesz, nem talál majd munkát, és egyre mélyebb szegénységbe süllyed. Az majd megtöri, és nem kérdés, mit tartogat számára a jövő.

A férfi arckifejezése minden tapintatosságot mellőzött – milyen silány maszk, ami ilyen könnyen lehull! De legalább

hamis látszatot sem keltett. Selena összepréselte ajkait, mielőtt válaszolt.

– Ez nem fog menni, Harrowden. Maga azzal próbál megfélemlíteni, hogy elveszi tőlem a reményt, de tudja, nehéz csalódást okozni olyannak, akinek szemernyi bizodalma sem maradt. Sem házasodni, sem jól helyezkedni nem áll szándékomban. Van hová mennem. A családomhoz. Annyi akadályt gördíthet az utamba, amennyit akar, de jobb, ha tudja, nem vagyok olyan védtelen, mint gondolja.

– Nyilván az édesanyjára és a lánytestvéreire gondol. – Lord Harrowden ráhunyorított. – Az apja a halálba itta magát, bátyja meg nincs. Egyetlen férfi sincs a környezetében, aki vigyázna magára, nos ezért olyan védtelen teremtés kegyed. Egy szegény, védtelen teremtés – hangsúlyozta oldalra billentett fejjel –, igazam van?

Selena minden erejével igyekezett visszanyelni az iménti gonosz, de sajnálatos módon igaz szavaktól a torkába gyűlt gombócot, ám ekkor nyílt az ajtó, és Mullings lépett be rajta.

– Bocsásson meg. Sir Lucius Clavering keresi önt.

– Mi az ördögöt akarhat tőlem? – Lord Harrowden meglapogatta szalvétájával a száját. – Mondja neki, hogy nem alkalmas, épp reggelizem.

Sir Lucius nevének említésére Selena szíve megugrott, de nyugalmat erőltetett magára. Nyilvánvalóan semmit sem jelent a számára, ezért sem lenne értelme a szívére hallgatnia, hogy

aztán eltérítse a kitűzött útjáról – de sajnálatos módon a szívét nem igazán érdekelték az észérvek.

Mullings válasza azonban ismét felgyorsította a pulzusát.

– Nem önt, uram, Sir Lucius Miss Lockhartot szeretné látni.

Selena felállt az asztaltól, remélve, hogy az egész testén eluralkodó ideges remegés kívülről nem látszik. A Mullings által nyitva tartott ajtó felé sétált, magán érezve Lord Harrowden átható tekintetét.

– Talán el kellene kísérnem önt – mondta a fiatal lord. – Az én házámban nem illendő egy hölgynek egyedül maradnia egy férfival.

Selena oda sem figyelt. – Ne fáradjon, uram. Megkérem Mrs. Randallt, hogy maradjon velünk. – Azzal kisietett, mielőtt a férfi válaszolhatott volna.

Aztán a folyosón rámosolygott a komornyikra. – Szólna neki, kérem? Jobban érezném magam, ha Mrs. Randall velünk maradna.

A férfi elment megkeresni a házvezetőnőt, Selena pedig a szalon előtt várt. Mrs. Randall fürge léptekkel közeledett a folyosón, és Selena ideges mosollyal üdvözölte.

– Köszönöm, hogy idejött.

– Nem tesz semmit, Miss Lockhart. – Mrs. Randall kinyitotta előtte az ajtót, és Selena nyomában lépett be. – Lucius úr! Mindig öröm Harrowdenben látni önt. Hozhatok egy kis frissítőt?

Sir Lucius különös pillantást vetett Selenára, a lánynak halvány reménye sem volt arra, hogy értelmezze – a büntudat és a könyörgés keverékének tűnt.

– Hálás lennék érte – fordult a férfi Randallné- hoz. – Reggeli nélkül jöttem.

– Ezer örömmel, uram. Azonnal visszatérek. – Randall asszony minden további szó nélkül elhagyta a szobát, és Selena egyedül maradt Sir Luciusszal.

Ennyit Mrs. Randall gardedámságáról – jegyezte meg magában Selena. Azonban szinte bármilyen férfival szívesebben maradt volna kettesben, mint Lord Harrowdennel.

Sir Lucius meghajolt. Egyre növekvő nyugtalansága nem kerülte el Selena figyelmét, és amikor a kettejük közötti csend túlságosan hosszúvá nyúlt, úgy döntött, megtöri.

– Leül?

Sir Lucius bólintott, és megvárta, amíg a lány helyet foglal a kandallóval szemközti karosszékek egyikében. A férfi inkább azt választotta, amelyik a lányé mellett szorosan állt, mint azt, amelyik lisztesebb távolságra volt elhelyezve.

Selena a szék szélén ült, merev gerinccel, kezét az ölében összekulcsolva. Egészen biztos volt benne, hogy a testtartása nem árulja el a benne kavargó érzelmek keltette zűrzavart, és igyekezett az ujjait lazán összekulcsolva tartani. Nem volt biztos benne, hogy jó jelnek vegye, vagy éppen ellenkezőleg,

aggódjon-e, hogy a férfi viszont egyáltalán nem nyugodt: Sir Lucius úgy nézett ki, mint aki nem aludt. Az öltözete ugyanolyan hanyag volt, mint mindig, de a szeme alatt néhány új ránc jelent meg. Frizurája a szokásosnál is rendezetlenebb, bár mintha többször végigsimított volna rajta az ujjaival. A lány várakozóan emelte a tekintetét a férfirra.

– George mondta, hogy elmegy – szólalt meg végre Lucius.

– Igen. Nem látom okát, hogy maradjak. – Selena tekintete visszasiklott az összekulcsolt kezére. Csak most szembesült vele, hogy mennyire felerősödtek az érzései a férfi iránt, és hogy a távozásával kapcsolatos döntése egyben azt is jelenti, nem látja őt többé. Mindez és a férfi előző esti közönye meg az egészen hiábavaló vágyakozása még hevesebb fájdalmat keltett benne.

– De Downing elmegy – mondta Sir Lucius. A hangja szigorú volt, és a szemöldöke között megjelent az a kedves ránc. – Itt nem zavarja többé, és Woolmer Green nyugodt hely, ahová elmenekülhet az arisztokrácia bármiféle elmarasztalása elől.

Selena megrázta a fejét. – Az elől nem menekülhetek sehová. Én is így gondoltam, amikor Bedfordba mentem, de amint oda is eljutott a hír apám haláláról, kezdetét vette a sugdolózás és a gúnyolódás, aztán megszűntek a meghívások. Ezért döntöttem úgy, hogy idejövök és újrakezdem. Nem

hittem volna, hogy bármi másként fogadnának, mint társalkodóként. Mégis, így is újra megtörtént.

Idegességében a szoknyáját piszkálgatta, de aztán észrevette, és egyik kezét a másikra hajtotta. – És bárhová megyek, ez valószínűleg mindenhol megtörténik majd...

– Ha így van, miért megy el? – erősködött Sir Lucius.

Selena válasz helyett a férfi arcát vizsgálta.

Mit érdekli ez őt?

– Miért nem itt, Woolmer Greenben néz szembe a történetek következményeivel, ha egyáltalán szembe kell néznie bármivel? – Ahogy a férfi óvatlanul odahajolt hozzá, a térdük egy pillanatra összeért. Selena majd kiugrott a bőréből.

Aztán a közelség keltette hirtelen és nem akart vágyát düh váltotta fel, és Selena megfordult, tekintetét a férfi szemébe fúrta. – Maga könnyen beszél, Sir Lucius. Oda mehet, ahová csak akar, nem pletykálnak a háta mögött, semmi sem zavarja meg az ön nagyon is rendezett életét.

– Én... – Sir Lucius nem fejezte be, ujjával a karfán dobolt.

Selena pattanásig feszült idegekkel várt. Aztán a férfi a térdére támasztotta egyik könyökét, és egészen közel hajolt Selenához; az arca arasznnyira volt a lányétól.

– *Kegyed* zavarja meg a nagyon is rendezett életemet.

Selena azt hitte, menten elájul. Kimerült a kapálózástól az érzelmei kútjában, amelyet Sir Lucius még jól fel is kavart. Tenyerét vöröslő orcáira szorította, hogy távolságot teremtsen

köztük. A férfi semmissé tette a méltóságát. Gerinctelennek tartaná magát, ha szemet hunyna a férfi előző nap tanúsított szívtelen viselkedése felett, ezzel csak következetlenségét bizonyítaná önmagának.

A férfi hátradőlt, Selena megkönnyebbülésére, ám a férfi ismét támadásba lendült. – Azt próbálom reménytelenül szájalmas módon a tudtára adni, hogy nem szeretném, ha elmenne. Azt akarom, hogy maradjon!

Selena azon sem lepődött volna meg jobban, ha Sir Lucius egyszerűen csak fogja és lelöki a székéről. Szembefordult vele, a férfi gúnyolódására számítva, vagy hogy hirtelen nevetésben tör ki, netán egyszerűen visszaszívja, amit mondott.

De egyiket sem tette.

Közelebb hajolt.

Tekintete ellágyult, Selena könnyörgést, sőt vágyakozást vélt felfedezni benne.

Sir Lucius nem közeledett tovább. Selenában bent rekedt a levegő.

– Mit válaszoljak erre? – Selena öklét most még szorosabbra zárta az ölében, egyfajta horgonyként, hogy az erős érzelmi viharban le ne penderüljön a székről. Azután, hogy ennyi éve kikerült az úri társaságból... Azután, ami előző este történt... Azután hogy is remélhette, hogy ennek a férfinak valóban tisztességes a szándéka vele szemben?

– Mondja, hogy marad, Miss Lockhart – kérte Sir Lucius, olyan gyengéden lehelve a nevét, hogy Selena szemét könnyfátyol borította el.

– Mégis milyen szerepben? – Nem állhatta tovább a férfi tekintetét; túlságosan a nehezére esett, ehelyett a kandallóban pislákoló lángokat búvólte, mintha a tűzhöz fohászkodna, remélve, hogy Mrs. Randall nem jelenik meg újra, amíg ez a fájdalmas – és egyben csodálatos – beszélgetés véget nem ér.

Elárasztották az előző este emlékei, mígnem annyira nyomta a valóság súlya, hogy suttogva szólalt meg. – Tegnap nem tartotta szükségesnek, hogy erről beszéljünk, mielőtt sürgőssé nem vált a távozásom. És azt sem tartotta helyénvalónak, hogy a nevét bármilyen vonatkozásban összefüggésbe hozzák az enyémmel, amikor Downing úr gúnyolódásának céltáblájává váltam. – Vádja valósággal felnyársalta a férfit. – Aki ilyenképp cselekszik, nem hinném, hogy jogot formálhatna efféle kérdés megfogalmazására.

– Tudom. – Sir Lucius előrehajolt, kezébe temette arcát, és megdörzsölte. – Nem keltem a védelmére. Hiba volt. Az okáról nem adhatok bővebb magyarázatot... még nem.

Felegyenesedett, és Selena keze után nyúlt.

– Talán túlságosan rámenős vagyok... és tehetetlen. Mert nem kérhetem öntől... azt, amit okkal várhat el, miután arra kértem, maradjon. Egyszerűen időre van szükségem. Csak azt

szeretném, hogy adjon kettőnknek időt, hogy elmélyíthessük az ismeretségünket, amíg mindent elrendezek.

Selenának kiábrándultságában sírhatnékja támadt. Mire céloz a férfi?! Nehezen mondta volna meg. Házasságra biztosan nem... Csak nem valami ajánlat, hogy tiszta lappal indulhasson? Jó nagy bolond, ha azt hiszi, Selena bármit ilyesmit elfogad.

Talán örültség volt a részéről, hogy nem adta ki egyértelműen Sir Lucius útját. De ellenálhatatlan vágyat érzett, hogy kiderüljön, hová vezethet ez az egész kettejük között.

Igen, ő volt bolond, sőt szánalmasan ostoba.

– Átgondoltam – mondta Selena. – Maradok még egy rövid ideig, mert nem lenne helyes elhagynom Lady Harrowdent anélkül, hogy új társalkodónőt találna magának.

Sir Lucius arcán megkönnyebbülés tükröződött, de Selena figyelmeztette: – Lehet, hogy a grófnő nem is óhajtja, hogy maradjak. A tegnap este történetek után sok mindent a szememre vethetne. Talán nincs is más választásom, mint felszállni az első postakocsira.

– Egyrészt rossz ötlet lenne tőle – Sir Lucius ismét összeráncolta a szemöldökét -, másrészt azt hiszem, meglepődne, ha szó nélkül távozna. Lady Harrowden könnyedén blöfföl, de tényleg szüksége van egy kísérőre, különösen most. Miss Woodsley-nak pedig egy nevelőnőre. Arra kérem, maradjon, amíg találunk helyettest.

Selena felszegte az állát, csalódott volt a nevetséges felkérés hallatán. – Az ő kedvükért tegyem meg?

– Nem, miattam – felelte a férfi.

Elnyomta a remény keltette bizsergést a mellkasában. – Ha maradok, azt csakis Lady Harrowden miatt teszem.

– Egyelőre az is megteszi, mit bánom én, csak ne menjen. – Sir Lucius megfogta a lány kezét, és az ajkához emelte, meleg csókot nyomott rá. Selena elgyengült.

Mrs. Randall lépett be egy tálcával a kezében, háttal Luciusnak és Selenának, majd behátrált, s határozottan becsukta maga mögött az ajtót. Úgy tűnt, nem sieti el, és Lucius ezt kihasználva elhúzódott Selenától. Némán figyelték, ahogy a házvezetőnő a tálcat az asztalra téve mellettük, kávét és egy kis süteményt szolgál fel.

Aztán átvonult a szoba túlsó felébe, és helyet foglalt az ablak mellett, a park felé nézve.

– Aligha tudom, mit mondhatnék még, Sir Lucius. Nem ígérek semmit – suttopta.

– Kérem, csak... – A férfi hangja elakadt, aztán újra belekezdett. – Tudom, hogy nem vagyok igazságos, de eszem ágában sincs a bolondját jártni magával, Miss Lockhart. Ígérem.

Selena felsóhajtott. – Nem tudom, mit mondjak Lady Harrowdennek, amikor találkozom vele.

A kávé és a sütemény érintetlenül kínálta magát. Lucius szólalt meg.

– Tolmácsolja, kérem, Lady Harrowden felé, hogy elmentem megnézni a házikót, és minden további nélkül beköltözhet. Amíg benne lakik, kevéske ráfordítással, helyiségenként kifestethet. Kérem, azt is mondja meg neki, hogy mindenben segíteni fogok. Nem kell itt maradnia, ahol, gyanítom, a jövedelmét túl nagy részben ennek a nagy birtoknak a fenntartására fordítják. Lord Harrowden kénytelen lesz egyedül viselni a kiadásokat.

Selena vetett egy pillantást Mrs. Randallra, kíváncsian, hogy az asszony vajon figyel-e. Akárhogy is, ha Lady Harrowden az özvegyi lakba költözik, azt hamarosan úgyis megtudja az egész személyzet. Igaz, Selena nem kívánt a szükségesnél tovább élni a grófnő éles nyelvének támadásaitól tartva, de Lady Harrowdennek bizonyára szüksége lesz segítségre a költözés előkészületeiben és lebonyolításában, Selenának pedig szüksége volt a bevételre. A végén még az is kiderülhet, hogy megszabadulva Lord Harrowdentől, ő, Rebecca és Lady Harrowden sokkal jobban kijönnek egymással.

Talán még azt is megtanulja, hogyan keményítse meg a szívét Sir Luciusszal szemben. A bálon nem helyezte Selena érdekeit a sajátja elé, ennek ellenére most látszólag olaj ágot kínál neki, egy békés új élet ígéretét. Ha az előző estét az elméje leghátsó zugába űzhetné, talán a saját céljait szem előtt

tartva akár maradhatna is, miközben Sir Luciustól három lépés távolságot tart.

Arra jutott, hogy egy próbát mindenképpen megér.

Bólintott. – Rendben. Itt maradok, amíg tart a költözés, és amíg új társalkodónőt nem találnak.

– Ez megfelelő – súgta Lucius. – Éppen ennyi időre van szükségem.

A férfi kedvességétől Selená gyomra megremegett. Elfordult. Lehet, hogy szánnivaló teremtség, de azért annyira nem buta, hogy hagyja, hogy a férfi lássa, mennyi reménnyel viseltetik iránta.

Lucius elbúcsúzott Selenától, de korántsem érezte jól magát. Már bánta, hogy nem lépett, amikor

lehetősége lett volna megvédeni a lányt.

A szülei házasságát látva rájött, hogy a felnőttkori boldogság aligha a hitvesi kötelékben leledzik. Ám egyre nehezebben képzelte el az életét Selená nélkül, és tény, hogy előző nap este magára hagyta, egyedül, egy falkányi éhes farkassal körülvéve, akiket ráadásul a saját nővére hozott a nyakára – őszintén szégyellte magát.

Itt volt az ideje, hogy másképp álljon a dolgokhoz. Selená például nem tudta, hogy Lucius nővére hívta meg Downingot,

és ezt még el kell mondania neki valamikor. Remélte, hogy nem veszi rossz néven.

Lucius a biliárdszobán átmenőben látta, hogy Harrowden is itt van, sőt egészen közel ül Miss Woodsley-hoz, és a fülébe suttog. A lány pironkodva kuncogott, épp felállt a helyéről, amikor Lucius elsétált mellette.

– Lucius úr – kiáltott fel. – Micsoda öröm, hogy itt látom. Talán csak nem hozzám érkezett látogatóba? – Nehezére esett volna szerteoszlatni a lány bizakodását, továbbá Selena érdekében azt sem tartotta jó ötletnek, hogy pontosan kifejtse Miss Woodsley-nak, mit gondol róla.

– Lady Harrowdenhez jöttem, de megtudtam, hogy még ágyban van. Azonban mindig örömömre szolgál, ha láthatom önt.

Lucius túl későn eszmélt rá, milyen lelkesedést keltett a lányban egy ilyen egyértelmű bókkal. Egészen idáig Selena állt a figyelme középpontjában, és ez volt az első kedves megnyilvánulása Miss Woodsley irányába. Eddig a gorombaság határát súrolva tartotta távol a lányt, és szidta, amiért megnehezítette Selena dolgát. Egy fiatal, befolyásolható lánynak még egy kis konc is reménykeltő – szóval talán nem ez volt a legbölcsebb, amit valaha tett.

Harrowden leplezetlen megvetéssel nézett rá. A férfinak volt valami a tarsolyában, ami valószínűleg azzal függött össze, hogy Miss Woodsley-t a közelében tartja, valószínűleg azzal a

szándékkal, hogy elcsábítsa, arra az esetre, ha az anyagi helyzete bizonytalanná válna. Lucius remélte, hogy George mihamarabb visszatér.

Meghajolt a lány előtt. – Éppen kifelé tartottam. Jó napot kívánok.

– Kikérte már a lovát? Maradhatna, és ülhetnénk együtt még egy kicsit. – Miss Woodsley tett egy lépést előre.

Lucius vetett egy pillantást Lord Harrowden komorra vált arcára. – Nagyon kedves öntől, de most mennem kell. Elsétálok az istállóba. Nem idegen számomra a birtok, gyerekkorom óta járok ide.

Lord Harrowden odalépett Miss Woodsley mellé, és sajátjába fűzte a leány karját. – Ne felejtse el, hogy ez a birtok már nem a néhai grófé. Többé nem kóborolhat szabadon, amerre épp akar.

Lucius felvonta a szemöldökét. – Értem.

Miss Woodsley ellépett Harrowdentől, és Lucius karjára tette a kezét. – Talán elkísérhetném odáig.

Sir Lucius a lány ruhájának vékony szövetére célozva megjegyezte: – Nem tudom, hogy jó ötlet-e, ön nem így van öltözve, én pedig egy kicsit sietek.

Miss Woodsley-nak leesett az álla. – Hát jó – mondta meglepően megadóan; úgy tűnt, igyekszik megszívlelni a férfi tanácsát. – De ugye nemsokára újra meglátogat?

Lucius Selenára gondolt, vékony kulcscsontjára, amely éppen csak kilátszott a ruhája nyakkivágása alól. A krémszínű bőrére, a fitos orrára és az ajkára, amelynek pengevékonysága nevelőnőéhez illett, arra készítette Luciust, hogy duzzadtra csókolja. Egyetlen emésztő gondolata az volt, hogy minél hamarabb láthassa a lányt.

– Hamarosan újra jövök – mondta, és a szeme sarkából még elkapta Miss Woodsley örömteli arckifejezését. Aztán nem győzi majd tisztázni magát Selena előtt.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A Harrowden-birtokot elhagyva a Selenával folytatott beszélgetés súlyosan nyomta Lucius lelkét. Emlékezett arra az alig észrevehetően szemrehányó pillantásra, amelyet a lány vetett rá. Eleddig nem mutatta neki, mennyire nagyra értékeli, de elhatározta, most elkezd.

Örült, hogy legalább meggyőzte, ne menjen el. Vagy mégsem? A lány világossá tette, hogy a maradásának semmi köze a személyéhez. De hacsak a grófnő nem küldi el Selenát, mielőtt az özvegyházba költözik, Luciusnak lesz ideje bizonyítani neki, hogy méltó hozzá.

Mindenekelőtt meg kellett látogatnia a nővérét, hogy megtudja, milyen egyéb programokat tervez a vendégei szórakoztatására, és hogy megkérdezze, meghívja-e a grófnőt valamelyikre. Azt is ki kellett nyomoznia, miféle rosszindulat vezérelte, amiért meghívta a Selenát cserbenhagyó férfit – bár

tudta, ezt óvatosan kell kezelnie, különben ha a grófnő rájön, hogy az ügy fontos neki, a végén még helyrehozhatatlan bajt okoz, mielőtt elnyerhetné Selená kezét.

»M

Lucius még egy órán át tétlenül toporgott, mert tudta, hogy Maria ilyen korán nem szokott felkelni. Ha mostanság indulna, nagyobb eséllyel futna össze Downinggal, akinek a legszívesebben kitekerte volna a nyakát.

Amint elérkezettnek látta az időt, Lucius felnyergelt és odalovagolt. Amikor megérkezvén Mariát már a folyosón találta, felébredt benne a gyanú, hogy nővére naphosszat az ablakban ülve leselkedik. – Lucius! Egy nappal a bál után... Milyen örömteli, hogy itt vagy. Azért jöttél, hogy megbeszéljük a tegnapi estét?

– Bizonyos értelemben igen. – Lucius követte egyenesen a szalonba. – Arra lennék kíváncsi, milyen egyéb elfoglaltságot tervezel a vendégeiddel, amíg itt vannak. – Leült Mariával szemben a brokátozott székre, és egyik lábát átvetve a másikon igyekezett érdektelennek tűnni.

– Tudtam, hogy észhez térsz, és egyszer te is vágyat érzel majd az előkelő társasághoz való csatlakozásra – lelkendezett Maria. – Bizony, ez is azt erősíti, hogy itt az ideje letelepedned.

Ha nem kifejezett szándék vezérli Lucius látogatását, nővére tudálékos pillantásától azonnal menekülőre fogta volna.

– És kinek a kedvéért érdeklődsz? – Maria apró mosollyal megkocogtatta az állát. – Tudom, hogy semmit sem teszel,

hacsak az nem a saját érdekeidet szolgálja. Miss Butlerről van szó? – sóhajtotta Maria. – Vagy végre Miss Woodsley miatt?

– Érdekel a dolog, és kész – mondta Lucius óvatosan -, ne csodálkozz, ha nem osztom meg veled. Érd be azzal, hogy végre lelkesedem, hogy a többi kirándulásodon, partidon és hasonlókon is részt vegyek.

Maria szeme felcsillant örömeiben. – Nos, jó hír, hogy végre azon jár az eszed, megállapodsz. Egyébként hová küldted el George-ot? Nem árult el részleteket, de nem szívesen gondolok arra, hogy céltalanul kószál Londonban.

Mielőtt Lucius válaszolt, Philippa lépett be a szobába. A férfi felkelt, és egy puszit nyomott az arcára, majd visszaült. Azon tűnődött, vajon Maria észre- vette-e, hogy őt nem csókolta meg üdvözlésképpen.

– Nem céltalanul. Megkértem George-ot, hogy nézzen utána az egyik ügyemnek, mert éppen nem áll módomban elhagynom Woolmer Greent. Nem lesz semmi baja. Küldtettem vele néhány levelet, hogy adja át a barátaimnak, biztosan tudom, hogy ők szemmel fogják tartani. Mindenesetre már nem olyan kisfiú, mint amilyennek néha kezeljük.

Maria nem válaszolt, hanem Philippához intézte szavait, aki szintén letelepedett melléjük. – Látom, a tegnap este meg sem kottyant neked. A bálon többnyire jól viselted magad, de van

néhány dolog, amiről beszélünk kell, ha báli szezonra készülsz.

Lucius csatlakozott a beszélgetéshez. – És éppen ezért nem vagyok én alkalmas arra, hogy vendégül lássam Philippát Londonban. Szüksége lesz egy női segítőre, aki irányítja, de jómagam nem rendelkezem ilyennel...

Maria gúnyosan mosolygott rá.

– Nem a megfelelő nővel, ha szabad helyesbítenem – tette hozzá Lucius, hogy provokálja nővérét, ám nehezebbre esett az udvariaskodás; nem nevezhetett Maria kárára, hisz ő maga is kíméletlen volt Selenával.

– De hát a mama ott lesz, majd ő segít – mondta Philippa, nem törődve Lucius nyilvánvaló gondterheltségével. – Neked csak biztosítanod kell a helyet az otthonodban...

Lucius a szemét forgatta. – Pontosan ezt nem kívánom megengedni. Hogy a normális körülmények között békés városi házamat ellepjék az iskolapadot koptató fiatalok.

– Lucius, tudod, hogy nem mondatsz nemet Philippa kérésére – mondta Maria. – Nem számít, mennyire nehezedre esik, tartozol ennyivel a családnak.

Lucius a szőnyeg virágos mintáit bámulta. Még nem kezdett bele látogatásának egyik céljába sem, pedig a lényegre kellett térnie. – Maria, mi vagy ki vett rá, hogy meghívd Downingot? Nem figyelmeztetted Miss Lockhartot... tudtál a korábbi kapcsolatáról? – *Ennyit a téma finom megközelítéséről.*

Maria összerezett. – Hát persze, hogy tudtam – védekezett. – Downing képviselő, és Charles az egyik jótevője. Charles mindent elmondott a meghíusult házasságról, emlékszel? Downing nagyon jól tette, hogy felbontotta az eljegyzést. Gondolod, hogy megválasztották volna az alsóházba, ha ő a felesége? Biztosíthatlak, hogy nem.

– Nagyszerű ötlet volt tehát, hogy meghívtad, és kiprovokáltad ezt a konfrontációt – mondta Lucius. – Az az eljegyzés évekkel ezelőtt felbomlott. Miért jó neked, hogy még egyszer megalázták, ráadásul a te bálodon? Nem gondoltam volna, hogy ilyen kegyetlen vagy.

Maria türelmetlenül felállt, keresztülsétált a szobán, egészen az asztalig, és ott néhány elöl hagyott papírral babrált.

– Lucius, miattad hívtam meg Mr. Downingot az utolsó pillanatban. Tudtam, hogy jól érzi majd magát a többi vendéggel, és hogy elfogadja a meghívást, feltéve, hogy nincsenek egyéb tervei. Charles, a jótevője felkérésére hogyan is felelhetne mást? De a Miss Lockhart iránt tanúsított érdeklődésed túlságosan is feltűnő volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjam. Mások is észrevették. Még Lady Harrowden is úgy gondolta, lehet valami köztetek. És, nos... – Maria megfordult, és tett néhány lépést öccse felé. – Most már tudod, hogy nem méltó hozzád. Nem akartam, hogy csalódás érjen.

Philippa bölcsen hallgatott.

Lucius is a legszívesebben néma maradt volna. Vett egy mély lélegzetet, mielőtt válaszolt. – Mindenki ismerheti a helyzetét – mondta. – Már maga a tény, hogy társalkodónőként köteleződött el, megmutatja, hogy előkelő körökből csúszott vissza. De ez nem ok arra, hogy még a tetejébe a nevét is a sárba tiporjuk.

Maria karba tett kézzel, csillogó szemmel állt. – Egy dolog egyszerűen elszegényedni, és egészen más, ha valaki uraságok felé halmoz fel megdöbbentő összegű kifizetetlen tartozást, ahogyan Lockhart tette. Szerinted megoldás korai sírba innia magát? A szégyen az egész családjára rávetül, és ott is marad.

Lucius a szék karfáját markolta, nehogy viharosan távozzék a szobából, mivel a másik célját, amiért jött, még nem érte el. Óvatos hangon szólalt meg, amitől bárki, akinek van egy kis sütnivalója, visszariadt volna. – Értem, Maria, de egész más erről magadban véleményt formálni, mint hagyni, hogy a saját otthonodban, nyilvánosan megszégyenítsék.

Maria visszakézből élesen válaszolt. – És mégsem rohantál a védelmére, vagy tévedek, Lucius? Prédikálhatsz, amennyit csak akarsz, de semmivel sem vagy jobb nálam. És egyébként jól értem, egy ilyen selejtes egyednek udvarolsz?

Lucius nyelt egyet. Felbosszantotta a tudat, hogy a nővére leleplezte, és a *selejtes egyed* kifejezés fékezhetetlen vágyat ébresztett benne, hogy visszatámadjon, a legszívesebben valóban megütött volna valakit. Dűhe nagyrészt azonban saját

magára irányult. Meggyőzte magát, hogy nem lenne szerencsés, ha azonnal válaszolna Mariának. Addig nem nyerhette meg ezt a vitát, amíg be nem bizonyította Selenának – és mindenki másnak is -, hogy a lány igenis elsőbbséget élvez a saját kényelmével szemben. Így hát semleges hangnemet ütve meg, inkább témát váltott.

– Nem részletezted a vendégeid szórakoztatására vonatkozó terveidet.

Maria álla megemelkedett, hogy ezt a szópárbajt megnyerte.

– Két este vacsorát és bridzsezést terveztem. Nem állt szándékomban az itt tartózkodó vendégeinken kívül mást meghívni, de természetesen örülnék, ha eljönnél. Téged mindig szívesen látlak bármilyen összejövetelen – tette hozzá kegyesen.

Végre a lényegre térhetett: hogy nővére ugyanilyen örömmel hívná-e meg Lady Harrowdent és háza népét. A felkérésre Maria szája sarkában mosoly bujkált.

– Örömmel hallom, hogy megszívleled a szavaimat. Miért is ne lenne megoldható? Még ma elküldöm a meghívót.

Lucius felállt; most, hogy elérte, amiért jött, nem volt értelme maradnia.

Délelőtt tizenegy óra volt, és Selena a nappali ablakán bámult ki a hóval borított angolkertre. Egyetlen perc pihenőt

engedélyezett magának, miután lejött a lady levelezéséért.

Megzavarod a rendezett életemet. Azon tűnődött, milyen lett volna, ha csak egy fél hüvelykkel közelebb hajol, és a férfi megcsókolja.

Ujjhegyével megérintette a szögletes kis ablakot; hideg volt, a lehelete bepárásította az üveget.

Lord Harrowden tűnt fel odakint, sétált a hóban,

és Selena ösztönösen visszahúzódott a függöny mögé. Amikor újra kinézett, látta, hogy a gróf izgatott. Az arcát elrejtette a kalapja, de a lélegzete nehéz felhőkben gomolygott mögötte, ahogy lehajtott fejjel, ökölbe szorított kézzel lépkedett előre.

Ekkor Rebecca futott ki utána mindössze egy könnyű köpenyben. Tehát már kikelt az ágyból. Lord Harrowden megfordult Rebecca felé, mosoly jelent meg az arcán.

Selena ismét a függöny mögé bújt.

Mire kinézett, a férfi karon ragadta Rebeccát, és visszavezette a ház felé. A bejárat előtt a férfi odahajolt a lányhoz, hogy megpuszilja az arcát.

Selena elkomorult. Valamit tennie kell, hogy megállítsa tolakodó közeledését. Felkelt, kilépett a folyosóra, és Lady Harrowdenhez indult. A futószőnyeg eltompította lépései hangját, de gondolatait nem: azok rikácsolva, ám eredménytelenül kavargtak, miközben egymás után szedte a lépcsőfokokat a grófnő szobájáig. Inkább előbb, mint utóbb...

hadd tudja meg, mire számíthat. Nem volt biztos benne, hogy bánná, ha felmondának neki – bár ez a jövedelme és talán a jövőbeli munkalehetőségeinek elvesztését jelentené, mármint ha nem kapna referenciát, ami elképzelhető, ha Lady Harrowden még mindig olyan visszás érzéseket táplál iránta, amelyekre előző este utalt.

És akkor ott volt még Sir Lucius és a vele valószínűtlenül ideális jövője... Selená meg szaporázta lépteit, és nagy levegőt vett. Nem rágódhatott tovább – az életben ez a sors vár a Selenához hasonló nőkre, akik elvesztették a rangjukat, számára nincs remény.

Szokása szerint háromszor kopogott Lady Harrowden ajtaján, majd belépett. Morgan feje bukkant elő Lady Harrowden válla fölött, és egy együttérző mosolyt küldött Selenának.

Váratlan megkönnyebbülés fogta el, hogy van egy szövetségese a sarokban.

– Elhozta a postámat? – kérdezte Lady Harrowden, mintha mi sem történt volna.

Nocsak, eltűnt a tegnap esti ingerültség. Ez annyira meglepte Selenát, hogy majdnem elejtette a tálcát a levelekkel.

– Igen, hölgyem – mondta a grófnő elé lépve. – Ma reggel találok Sir Luciussal is, és hírei vannak az ön számára.

Lady Harrowden felpillantott Selenára, miközben a neki átadott borítékokat lapozgatta. – És mikor jön vissza, hogy

közölje velem a hírt? Azt nem mondta?

Selena számára hirtelen kínossá vált a helyzet. Azon tűnődött, vajon Sir Lucius végiggondolta-e,

milyen következményekkel jár, ha őt kéri meg, hogy továbbítsa a hírt Lady Harrowdennek, ahelyett hogy maga hozná el. Úgy tűnhetett, mintha valami különleges szívésséggel bízta volna meg az egyszerű társalkodónőt.

– Azt hiszem, mielőbb meg akarta osztani önnel a hírt, de félt, hogy nem ér vissza elég korán, ezért kért meg engem.

Lady Harrowden éppen az egyik levelet bontotta, valósággal felnyeste a késsel. – Tudja, hogy tizenegykor kelek. Ha annyira közölni akarta velem a hírt, várnia kellett volna a látogatással. De hát akkor legyen. Hadd halljuk.

Nem volt túl biztató kezdet, de legalább Lady Harrowden nem gyanakodott arra, hogy Sir Lucius miről beszélhetett még neki.

– Azt mondta, hogy a ház készen van, és hogy a szükséges festés elvégezhető, amíg önök itt tartózkodnak. Amint kívánja, átköltözhet, és felajánlotta, hogy bármiben segít, amire szüksége van. – Selenának komoly erőfeszítésébe került, hogy pillantása találkozzon a grófnő tekintetével. Vajon Lady Harrowden számít Selena segítségére, és ezzel meghosszabbítaná a tartózkodását?

Lady Harrowden az ölébe tette a levelet. – Ez nagyon jó hír. Úgy terveztem, hogy ma kezdjék a leckéket Rebeccával. Ha a

tegnap esti bál valamit is megtanított nekem, akkor az az, hogy a gyámleányom ebben az évadban még teljesen alkalmatlan arra, hogy társaságban mutakozzék. Az ő szerencséjével megvan az esélye, hogy jó házasságot kössön, de ha most mutatom be, amikor még csak egy nevelésre szoruló, modortalan teremtés, bármilyen szép is legyen, nem vet rám jó fényt, és csak az időmet vesztegetem.

Lady Harrowden felállt, és jelzett a szobalányának, hogy hozza a kikészített ruhát. – Most már látom, hogy alakítanunk kell a terveinken, de talán csak egy kicsit. Azonnal elő kell készíteni a költözést. Utasítom a cselédeket, hogy csomagolják össze az ágyneműimet és az edényeimet – már ha maradt elég személyzet a házban. Mostanában egyre kevesebbet látok. És ön – szólította meg Selenát felemelve az ujját felé -, ön is segíteni fog, azzal a kitéttel, hogy az elsődleges feladata naponta néhány órát Rebecca tanításával tölteni. Illem, etikett, helyes viselkedés... Tesztelje le, hogy lássa, mi hiányzik belőle azokból a készségekből, amikkel rendelkeznie kell egy előkelő nőnek, és kezdje el tanítani.

Selenában feléledt a remény, hogy talán Lady Harrowdennek egyáltalán nem állt szándékában elküldeni. És bár egyáltalán nem kívánt bogarat ültetni a grófnő fülébe, meglepetésében nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze: – Hölgyem, a tegnap este hazafelé kocsikázás közben felém

intézett szavai alapján az hittem, úgy kívánja, hogy elmenjek, ezért a haladék nélküli elbocsátásomra számítottam.

Lady Harrowden megfordult, ahogy Morgan a ruhája hátulját gombolta, kényesen kerülve Selenával a szemkontaktust. – Tegnap este talán túl keményen fogalmaztam. Nem szeretem a meglepetéseket. De Mr. Downing megdöbbenő modortalanságról tett tanúbizonyságot azzal, hogy ily módon önre támadt, holott nem érdemelt ilyen bánásmódot. – Aztán a szokásos savanyú hangnemre váltva hozzátette: – Ha nem történik több ilyen incidens, akkor azt hiszem, ezt még elnézem. A költözést az udvarházba nem tudom segítség nélkül véghez vinni, és ezzel Sir Lucius is tisztában van. Menjen, keresse meg Rebeccát, és gondoskodjon róla, hogy felkeljen, és azonnal elkezdhesse a leckéit.

– Ahogy óhajtja, úrnőm. – Selen a apró pukedlivel meghajolt, és távozott. Nem vette a fáradságot, hogy elmondja a grófnőnek, ez az incidens valószínűleg megismétlődik, különösen ha Rebeccát a báli szezonra Londonba viszik, ahol mindenki ismeri Selenát. Igazán meglepte, hogy a grófnő bármiféle enyhülést mutatott.

Selena a lépcsőn lefelé menet azon gondolkodott, talán bölcs ötlet lenne gondoskodnia némi megtakarításról, aztán új állást keresnie, mielőtt a londoni útra sor kerülne. Így nem vádolhatnák kegyetlenséggel Lady Harrowdennel szemben,

akinek a költözés alatt van rá igazán szüksége, és aztán nem is kellene sokáig elviselnie ezt a helyzetet. Mindenesetre biztosan elviselhetőbb lesz az élet az özvegyi lakban, mint a birtokon, ahol Lord Harrowden bármelyik sarkon felbukkanhat.

Selena benézett Mrs. Randádhoz a konyhába, és felküldte Lady Harrowdenhez, majd a lovász keresésére indult. Ahogy a folyosón sietett, Rebecca Lord Harrowdennel az oldalán épp előtte lépett ki a szalonból s haladt tovább Selenának hátat fordítva, így Selena tökéletes rálátást nyert az illendőség határát jóval átlépő viselkedésükre. A gróf beleéléssel mesélt, Rebecca fejét a férfi vállára hajtva nevetett a hallottakon.

Richard Harrowden vonzó és sármos tud lenni, ha akar. De az a fajta, aki nem mutatja ki a foga fehérjét, főleg Rebecca anyagi helyzete miatt vigyázna és nem tárná fel a sötétebbik oldalát – egészen addig, amíg az utolsó pennyig el nem költötte az egész vagyonát.

– Rebecca kisasszony! – Selena kiáltására mindketten megfordultak. – Harrowden úrnő küldött a

keresésére. Azt szeretné, ha elkezdenénk az illetanulást, hogy készen álljon a londoni báli szezonra. – Selena inkább Lady Harrowdenre hagyta volna, hogy közölje a hírt, a szezon nem kezdődik számára olyan hamar.

Rebecca hangosan felsóhajtott. – Az olyan unalmas. Miért kell nekem most ilyesmivel foglalkoznom? Majd szerzek elég gyakorlatot a bálokon, mint a tegnapi esti...

– Harrowden úrnő azt reméli, az első bálján már jól fog szerepelni, akár egy igazi úrilány – tette hozzá Selena, nem egészen őszintén. – Úgy véli, ehhez hasznára válik, ha kaphat némi képzést tőlem, és azt javasolta, hogy mielőbb kezdjünk el ezen dolgozni. – Rebecca nagyot sóhajtott, ő Selenával ellentétben nyilván nem várta, hogy távol kerüljenek Lord Harrowden– től. – Akkor mehetünk?

Rebecca megfordult, és szó nélkül követte Selenát. Lord Harrowden megmoccan, mintha csatlakozni akarna hozzájuk, de aztán jelentőségteljes pillantást vetve Selenára megfordult, és távozott az istállóba vezető ajtón. Selena őszintén remélte, hogy kilovagol... és elvész az erdőben.

Benyitott a nappaliba. – Szerintem itt kényelmesen elférünk. Lady Harrowden épp a cselédekét instruálja, hogyan készítsék elő a költözést az udvarházba.

^ 292 ^

– Költözés? – sikkantotta Rebecca. – Nem akarok elmenni, szeretek itt! Mindig is egy ilyen nagyszerű birtokon képzeltem el az életet. Itt jól érzem magam! Bár – mondta elgondolkodva -, egy kisebbel is beérném... mondjuk ha hozzámennék Sir Luciushoz... és akkor nem bánnám a költözést...

Ehhez Selenának annyi minden hozzáfűznivalója lett volna, hogy azt sem tudta, hol kezdje.

– Rebecca, ahhoz, hogy jó házasságot kössön és egy ilyen birtok úrnőjévé válhasson, képzésre van szüksége. Nincs más választása. – Aztán még a leg– megnyerőbb modorában

hozzátette: – Egyetlen fiatal hölgy sem szereti az efféle foglalkozásokat – vagy talán csak nagyon kevesen... vannak, akik kitűnnek az ilyen művészetekben. De sokkal többen vagyunk, akik inkább kalandra vágyunk, vagy valami teljesen másba szeretnénk erőt fektetni, mint hogy tökéletesen egyenesen tartsuk magunkat, vagy üljünk, és tűt erőltessünk a szövetbe, vagy törjük a fejünket a francia igeragozáson. De ez olyasvalami, amit mindannyiunknak meg kell tennünk.

Ahogy Selena egy levegővel végigmondta, nem is sejtette, hogy mennyi frusztráció tör ki belőle, főleg, hogy mindezt ő megtette, és lám, hová jutott? Egyenesen a nevelőnő szerepébe a világ két leghálátlanabb bestiája mellé, akikkel valaha is volt szerencséje találkozni. A gondolat csendes elégedettséggel töltötte el, hogy legalább ő is kínozhatja Rebeccát ezekkel a haszontalanságokkal. Meg is ijedt kissé – ha hagyja, hogy a frusztrációja győzedelmeskedjen és ez a lelkiállapot váljék megszokottá, fennáll a veszélye, hogy zsémbes öregasszonnyá keseredik – márpedig akkor aligha lenne jobb a grófnőnél.

Selena tekintélyt sugárzó hangja mintha áthatolt volna Rebecca önzőségének ködén, mert némi gondolkodás után megkérdezte: – Tényleg úgy gondolod, hogy ez segít megtalálnom a számomra ideális párt?

– Nem ígérhetek semmit, de hiszem, hogy számítani fog – válaszolta Selena, és örült, hogy úgy tűnt, védence végre

felfogta a lényegét. – Emlékezzen arra, amitől Sir Lucius óva intette a bálon. *Erre készülünk.*

– Hogy házassági szerződést kössék Sir Lucius– szal? – tisztázta Rebecca.

Selena azonnal rájött, hogy hibázott, és meg kellett erőltetnie magát, hogy valami leleményes válasz jusson eszébe. *Különb en is, miért ilyen makacs ez a lány?*– Még mindig csak a báróra gondol? De hiszen már így is rengetegen felfigyeltek önre, és ez csak egy kis összejöv etel volt. Képz elje el, mekkora sikert aratna Londonban... Nem arról álmodozik, hogy sokra viszi ott, és a világ a lába előtt hever? Ha valóban ez a célja, akkor ideje, hogy megvalósítsa. – Büntudat gyötörte, amiért Rebecca felszínes vágyaira apellált, de aztán félrerakta magában. Túlélésre játszott.

– Gondolom, igen – mondta Rebecca. – De én még soha nem találkoztam olyan jóképű férfival, mint Sir Lucius, és tökéletes a rangja és gazdag is. És akkora hódítás lenne elcsavarni a fejét! Az összes volt osztálytársam féltékeny lenne. Ráadásul nem vagyok benne biztos, hogy létezik még egy ilyen férfi, mint Sir Lucius.

Selena jómaga egyetértett, nem is tudott volna vitatkozni. De talán idővel Rebecca fejét is elcsavarhatja egy másik fiatalember. – Jól van, ha ez a kívánsága, akkor dolgozzunk azon, hogy megfelelő feleséget faragjunk önből a számára – mondta hát, bár fájdalmat okozott neki.

Győzködte magát, hogy ő is komolyan gondolja. Jelen állás szerint Sir Lucius egy parázsló pillantáson és a maradásra irányuló kérésen kívül semmi jelét nem adta, hogy Selenát lehetséges jelöltnek tekinti. Akár el is vállalhatta azt a cseppet sem irigylésre méltó feladatot, hogy Rebeccát megfelelő nevelésben részesítse.

Mindenesetre megkezdték a munkát. Selena szavaitól Rebecca varázsütésszerűen magabiztossá vált. Lelkesen odafigyelt, sőt még dicséretet is kért az erőfeszítése miatt. Selena megmutatta a helyes járást és az ékes beszédet, majd elmondta, hogy min kell javítania. Beszámoltatta Rebeccát, mennyit tud az akvarellekről, de kiderült, hogy még Selenánál is kevesebbet. A védenecse egyáltalán nem tudott franciául sem.

– Mit tanult maga az előző iskolában? – kérdezte Selena értetlenül. Úgy tűnt, Rebeccának fogalma sincs női művészetekről.

– Ó, nem igazán figyeltem oda. Tettem, amihez kedvem volt, és azt hiszem, amíg a vagyonom kezelésével megbízott ügyvéd továbbra is fizetett, az iskola igazgatónője elégedett volt. Csak amikor úgy mentem el, hogy nem mondtam meg, hol vagyok, akkor döntött úgy, hogy az iskola hírneve veszélybe kerülhet. – Rebecca a szemét forgatta. – Nagyon egyszerű jellem, meg kell mondanom. Biztos vagyok benne, hogy a lányok közül sokan csodálták a merész lépésemet.

Valószínűleg még mindig ott tartanak, hogy kénytelenek megtanulni a leckét, és nézd meg, hol vagyok én\

Selena nem volt elragadtatva, és nem tudott ellenállni egy ríposztnak. – Igen. Itt van. És ami a leckét illeti, kénytelen megtanulni a magáét... Na jöjjön, tartsunk egy kis szünetet, és igyunk egy teát.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Lucius az ablak előtt járkált, egyedül lévén megengedte magának, hogy eluralkodjon rajta a nyugtalanság. Finn-nel, a lovással is türelmetlenül bánt, amikor hozta a hírt, hogy a heréltje sárlázat kapott. Ráadásul aznap volt Maria vacsoraestje, George pedig nem tért vissza, és amíg Harrowdenben nem hozza rendbe a dolgokat, Lucius nem tudott továbblépni Selena ügyében sem. Tartozott a ladynek azzal, hogy beváltja a férjének tett ígéretét, és tartozott Selenának azzal, hogy olyan házasságot ajánl neki, amely nem válik mások kárára. Lucius odáig is elment, hogy nevelőnők után érdeklődött, hogy Rebecca megfelelő utódot kapjon. Amint biztosra vehette, hogy övé lesz a nő, nem vesztegette volna az időt, hogy javaslatot tegyen a jelöltre Lady Harrowdennek.

Lucius bízott abban, hogy öccse mielőbb visszatér, és hogy Lord Harrowdenről érdemi híreket hoz. Milyen ironikus lenne, ha a gróf eljátszotta volna a vagyonát, és az a sok kritikával és előítéllettel teli, lovagiasnak cseppet sem mondható bánásmód, amelyet Selenával szemben tanúsított, most visszaütne.

Lucius leült, és a mellette lévő üres karosszékre meredve állát a kezére támasztotta. *Visszanézett rá a bálon, amikor Philippával beszélgetett.* A terem másik végéből rámosolygott. Akkor egy pillanatra megállt az idő... Aztán amikor nem tudta megállni, hogy ne nézzen vissza, a lány tekintete még mindig rajta volt. Akkor bizonyosodott meg arról, hogy a lány érez valamit iránta. Bizonyosságát fokozta, amikor másnap reggel kezét csókolt neki a szalonban, és a lány keze tökéletesen illeszkedett az övébe.

Mindennél jobban szerette volna Selenát a karjába húzni.

Pillantása ismét az üres székre siklott, ajkán mosoly hullámozott. Amikor Selená Lady Clavering lesz, nem *abban* a székben fog ülni. Hanem az *őszékében*: az *ölében* a karjai közt.

Felpattant, és újra járkálásba kezdett, fel és alá. Úgy érezte, mozognia kell, de a lovaglás ötletét elvetette, bár égő vágyat érzett, hogy lássa Selenát. Biztosra akarta venni, hogy a lány jelen lesz aznap este.

De addig nem mehetett sehová, amíg George-ot várta.

Éppen odalépett a könyvespolchoz, hogy olvasnivalót keressen, aminek aztán valószínűleg üveges tekintettel bámulná a lapjait, amikor nyílt a bejárati ajtó. *George lesz az* – gondolta, lévén senki más nem jönne be bejelentés és kopogtatás nélkül. Lucius előrement a fogadására.

– Tudtam, hogy időben visszatérsz. Milyen híreket hoztál?

George kisiúsán felnevetett, levette a kalapját és a kesztyűjét, és átadta a nyomában igyekvő Briggsnek.

– Vendégelj meg egy kis sörrel, ha nem bánod. Egyenesen Londonból jövök, és még Mariánál sem álltam meg.

– Természetesen. – Lucius jelezte Briggsnek, hogy tegyen eleget öccse kérésének.

A tűz melletti székek felé vette az irányt, majd intett George-nak, hogy üljön le.

– Nos, már nagyon vártam a híreket – mondta. – Ki vele!

-Lucius, nem vagy a türelem mintaképe... Jól van, rendben. Igazad volt. Harrowden eszement spekulációkba bocsátkozott. Valami glasgow-i gyapotgyárral kapcsolatban. A szerencsejáték korábban is a rossz szokásai közé tartozott, de erről te is tudtál, ám ráadásul a jószándékú segítőkől származó adósságai mind kifizetetlenek. Ezért nem mutatkozhat Londonban. De néhány cimborája a Kakaófában valami biztos üzletről beszélt, és csak annyit árultak el, hogy Harrowden hatalmas érdeklődést mutatott a terv iránt, és addig-addig kérdezősködött idegenek előtt, amíg talán rájött,

hogy óvatosabbnak kellene lennie, és hosszas beszélgetésbe mélyedve követte Williamst kifelé a klubból.

George sokatmondóan pislogott, majd folytatta.

– London attól hangos, hogy az ügylet kudarcot vallott. Valami tifuszbajrárványt emlegetnek, ami a munkások felét elpusztította, és ha ez nem lenne elég, a gyár hetek óta lángokban áll. Ez azért is fontos hír, mert néhány úriember nagy reményeket fűzött hozzá. Biztos vállalkozásnak tűnt, bár nem vagyok meggyőződve arról, hogy mindegyikük olyan mértékben fektetett bele, mint – gyanítom – a szomszédunk. A szerencsejátékkal felhalmozott adósságai igencsak nyomasztó mértéket öltöttek. Majdnem mindenki, akivel beszéltem – persze csak bizalmasan – ugyanezt gondolta: Harrowden elbukott.

Lucius hátradőlt, ízlelgette öccse szavait. – Hmm, végül is nem meglepő. Nem tart sokáig, amíg a hírek eljutnak ide. A családi kapcsolatra való tekintettel tartozom annyival, hogy segítek Lady Harrowdennek, amiben csak tudok, de lehet, hogy nem tehetek sokat. Ha Harrowden jelzálogot helyezett el a saját részeire, a birtok nehezen tartja el magát. Sikerült ügyvédet találnod?

– Igen, utánanéztem annak a kettőnek, akit javasoltál. Az egyik épp Indiában tartózkodik, de a másik azt mondta, van egy Hertfordshire-i kollégája, aki talán jobban megfelelne.

Felírtam a nevét és az elérhetőségét. Mi lesz Lady Harrowdennel?

– A részesedése bizonyára biztosítja számára a szerény megélhetést, és valószínűleg még egy-két szolgát is megengedhet magának. De egyáltalán nem olyan lesz az életszínvonala, mint amihez hozzászokott, különösen ha el kell hagynia a birtokot, és többé nem lesz bejárása a kastélyba. Az is kérdéses, milyen vagyontárgyakra jogosult és mikre nem. Bármennyire is nehézkes öregasszony, nem kívánnám neki ezt... főleg nem az életének ebben a szakaszában.

George megrázta a fejét. – Én sem.

Lucius felnézett, amikor Briggs két korsóval a kezében kinyitotta az ajtót. – Ó, a sör, amire vártál, tessék. Akkor gondolom, vissza akarsz menni Mariához, hogy felfrissülj. Csak hogy tudd, ma este vacsoraestet rendeznek, és én is részt kívánok venni rajta...

– Máris meg akarsz szabadulni tőlem? Nagyon köszönöm. – George nagyot kortyolt, majd érdeklődéssel fordult Luciushoz.

– Hogyhogy ilyen hamar visszatérsz Mariához? Miféle szándék vezérel, hogy elmenj?

– Ez nem tartozik rád, ifjú szájhős. – Lucius nevetett George grimaszolásán. – De ha már ennyit fáradoztál azzal, hogy elutaztál nekem Londonba, elmondom. Azt remélem, hogy helyrehozhatok egy múltbéli hibát, és visszaadhatom Miss Lockhart méltóságát. Úgy tudom, Downing még mindig ott

van, és gondoskodtam róla, hogy Harrowdenéknek is küldjenek meghívót.

– Azt reméled, hogy jó színben tűnhetsz fel Miss Lockhart előtt – mondta George, sokatmondó mosollyal. – Jó. Csak legyen hajlandó elnézni neked a lovagiasság durva hiányát, és ne dobjon ki a szemtelenséged miatt, noha megérdemelnéd.

– Ahogy mondd. – Lucius úgy érezte, jogos a szemrehányás.

Selena a folyosón állt, és figyelt. Teljesen körbefordult, és még mindig nem látott senkit. Rácsodálkozott, hogy korábban a ház természetes alapzaját jelentette a cselédek tevékenykedése. De ez a síri csend? Megfordult a fejében, hogy mindannyian odafent vannak, és Lady Harrowdennek segítenek a csomagolásban.

Kopogás hallatszott a bejárati ajtó felől, és Selena várt, de senki sem sietett oda kinyitni. Pillanatnyi tétovázás után maga kerekedett fel.

A másik oldalon egy férfi állt, Selena kereskedőnek vagy valamiféle küldöncnek vélte. Az idegen levette a sapkáját, és meghajolt. – Bocsásson meg, kisasszony. Azt mondták, a szakácsnővel kell beszélnem.

– Azt hiszem, a cselédek bejáratánál találja – válaszolta lassan Selena. – Talán nem tudja, merre van?

– Kopogtam, de senki sem válaszolt. És Anton úr, a hentes a lelkemre kötötte, hogy bármi történjék, adjam át az üzenetet, elnézését kérem, kisasszony. Azt mondta, hogy addig nem szállítanak több húst, amíg a számláját ki nem fizetik.

Selena elkomorodott. Egy ilyen fontos számla kifizetése nem lehet késedelmes. Sejtette, hogy Lord Harrowden életmódja és a birtok által nyújtott juttatás között vannak ellentmondások, és a lady is utalt rá. De a hús alapvető tétel. Biztosan valami félreértésről van szó.

– Várjon itt, hozom a szakácsot, hogy megbeszéljük. – Selena becsukta az ajtót, és lesietett a konyhába.

Megkönnyebbüléssel nyugtázta Mrs. Randall látványát – Harrowdenben mégiscsak voltak még cselédek.

– Randall asszony, bizonyára nem ér rá, tudom, hogy Lady Harrowdennél van jelenése, de valaki van az ajtónál...

– Igen, pontosan, ahogy mondja, Miss Lockhart. Nem áll módomban foglalkozni a küldönccel. Talán felkereshetné Mullingsot... Á, nem. Mullings ma reggel elment. Vagy... – Mrs. Randall hangja elhalkult, Selenának feltűnt, mennyire zaklatott, és rajta is úrrá lett az aggodalom.

– Randallné, én ezt nem értem, több mint különös, hogy nem találtam szolgálókat. Egyetlenegyét sem. És most egy kereskedő áll a bejárat ajtóban, aki azt mondja, hogy nem szállítják a húst, amíg nem fizetjük ki a számlát. – Selena körülnézett. – Hol van a szakács?

Mrs. Randall a kezét tördelte. – A szolgálok közül néhányan úgy döntöttek, ma elhagyják a birtokot, mert hónapok óta nem fizették ki a bérünket. A szakács az egyikük. Fogalmam sincs, mitévő legyek.

– Hónapok óta?!

Pánik öntötte el.

Ismerős érzés kerítette hatalmába Selenát. Összeszorult a torka.

Náluk is így kezdődött.

A saját háztartásuk is darabonként kezdett szétesni.

Bármennyire is nehezebbre esett Lady Harrowdent kedvelnie, a grófnő, aki ráadásul özvegy, sokkal nehezebben állna talpra egy ilyen veszteség után, mint a fiatal Selena, akit körülvelt a családja.

Selena visszanyelte a torkába gyűlt gombócot. – Majd én foglalkozom a kereskedővel. Nincsen félretéve pénz háztartási kiadásokra? Kifizetném a számlát, és már küldhetnék is a húst a holnapi vacsorához.

Randall asszony megrázta a fejét. – Nem tudom, hogyan fogjuk megoldani. A gróf úr rébuszokban beszél a birtok pénzügyeiről, és nem merem már faggatni, de egy ideje hitelből élünk, nem tudjuk fizetni a számlákat, amikor beérkeznek. Még a gyertyák és a legalapvetőbb háztartási kellékek beszerzése is gondot okoz. És most már csak hárman

vagy négyen maradtunk. Én egész életemben itt szolgáltam, kivárok...

Selena gondolatai száguldottak. Elsőként Sir Lucius jutott eszébe, aki tanácsot adhatna neki, de elvetette az ötletet. Mi köze neki a család problémáihoz? Bár végül is a férfi felajánlotta, ha szüksége van rá, küldhet érte... A gondolat, hogy felkeresse, felgyorsította Selena pulzusát. Felkaptatott a lépcsőn, ízlelgette magában az ötletet, míg az ajtóhoz ért, ahol a kereskedő még mindig várta.

– A szakácsot jelenleg nem találom, de amint tudunk, küldünk valakit, aki kifizeti a számlát.

A kereskedő zavartan meghajolt, és elbúcsúzott.

Selena korholta magát a füllentésért. Ha most nem volt pénz, később sem lesz. Tanakodott, talán azért tette, hogy neki ne kelljen újra átélnie azt a traumát, hogy nem tud fizetni... Vagy talán meg akarta kímélni Lady Harrowdent?

Feltalpalt a lépcsőn, és bekopogott az ajtón. Lady Harrowdent ott találta a szobájában, épp az egyik szolgát utasította, pakolja össze a hímzett ágyneműt, amelyet nemrég azért teríthettek ki, hogy megszemlélje a készlet darabjait. Közben egy inas további ágyterítőket vett ki egy magas szekrényből.

Selena előrelépett, várva, hogy a grófnő neki szentelje a figyelmét. – Méltóságos asszonyom, válthatnék önnel néhány szót?

Lady Harrowden csettintett a szobalánynak, aki úgy tűnt, az elvárásaihoz képest túl lassan mozog. – Siess, kislány! Hamarosan el kell készülnünk a ma esti vacsorára Holbeckéknél. Túl lassan haladsz. Minél hamarabb átköltözhettek az udvarházba, annál jobb. – Aztán Selena felé fordult. – Miért épp most szakítasz félbe? Nem látod, milyen elfoglalt vagyok?

Hogy haladtál Rebeccával? Befejeztétek mára a tanulást?

Selena összeszedte a bátorságát. – Kérem, nagyon sürgős lenne négyszemközt beszélünk.

Lady Harrowden végre Selenára figyelt, bár arcán újabb ingerültség hullám vonult végig. – Hát jó. Mindenki hagyja el a szobát!

Amikor a szobalány és az inas távozott, Lady Harrowden nyögve ült le. Bizonyára nem volt hozzászokva ennyi teendőhöz, még akkor sem, ha ritkán hagyta el a szobáját.

– Halljuk, ki vele – mondta. – Mi a baj? Felkészítetted Rebeccát a ma estére? Ugye tudod, hogy ezúttal nem jöhetsz velünk? Azt hiszem, az a borzalmas úriember még mindig ott lesz, és nem akarok még több kellemetlenséget sem neked, sem magamnak – mondta.

– Igen, megértettem – felelte Selena -, magam sem kívánhattam volna másként. Örömmel teszek eleget a kívánságának.

Selena elfoglalta a széket vele szemben. Szemmagasságba akart kerülni a grófnővel. – Hanem Randall asszony épp most tájékoztatót, hogy a cselédség nagy része elment ma, mert hónapok óta nem kapták meg a bérüket. Aki maradt, az is úgy véli, hogy egyáltalán nem fog kapni fizetést.

Lady Harrowden úgy összeszorította az ajkait, hogy a szája körüli ráncok kifehéredtek. Selena folytatta. Elmesélte az incidenst a hentes számlájával.

– Több hónapja nem kaptak tőlünk egy pennyt sem – zárta a mondandóját.

– Ez lehetetlen – csattant fel Lady Harrowden elsápadva, szörnyülködő tekintettel. – Biztosan tévedsz.

Selena megrázta a fejét. – Mrs. Randall megerősítette. Úgy tűnik, kissé sokkos állapotban van.

Lady Harrowden felemelte remegő kezét. – Hívd ide Mrs. Randallt. És szólj Morgannek, hogy készítsen nekem valamit, mert rosszul érzem magam.

Selena csengetett, majd helyet foglalt a grófnő mellett. Lady Harrowden üres tekintettel meredt maga elé. Aztán úgy tűnt, döntésre jutott.

– Megvan, mit tegyünk, Selena! Ma este te mész helyettem, és közlöd Holbeckékkel, hogy nem vagyok jól. Mondd meg Mariának, hogy küldje el hozzám Sir Luciust. Vagy ha ott van, inkább te magad kérd meg rá. És persze tartsd szemmel Rebeccát. Nem érdekel, hogy az unokaöcsém elmegy-e vagy

sem, ez nem az én dolgom. De meg kell őriznünk a látszatot, ameddig csak tudjuk. Rendbe kell hoznunk ezt a zűrzavart, mielőtt túl nagy lesz a baj... ha még nem késő.

Mrs. Randall aggodalomtól merev arccal érkezett. Selena átadta neki a helyét; az lett volna helyénvaló, ha a tragédia miatt lesújtva érzi magát, de ehelyett a felhők közé került.

Ma este találkozni fog Sir Luciusszal.

HUSZADIK FEJEZET

Selena hátrahagyva Lady Harrowdent Rebecca keresésére indult. A szobájában találta, egy halom szanaszét heverő ruha társaságában. Alice épp az egyiket tartotta az úrnője elé, amikor Selena belépett.

Rebecca csalódottan fújt egyet. – A varrónő nem hozta el a selyemruhát, amit ma estére ígért. Küldött ugyan valakit a bocsánatkérésével, de remélem, nem gondolja, hogy újra igénybe veszem a szolgáltatásait. Most mit tegyek? Egyáltalán nincs semmim, amit felvehetnék.

Selena előrelépett, szemügyre véve az ágyat és a foteleket borító ruhakupacokat. Rebeccának több alkalmi öltözéke volt, mint amennyit Selena valaha is birtokolt, még londoni bálozóként is.

– Bizonyos vagyok benne, hogy talál megfelelőt ebből a halomból. Rengeteg választási lehetősége van, hisz nem áll

fenn az eshetőség, hogy az emberek olyasmit láthatnának magán, amit már viselt. Nincs itt hozzá elég régóta. – Szemügyre vette a szobalány kezében lévő darabot. – Ez tökéletes lesz – mutatott rá. – A színe illik az arcszínéhez. És igyekeznünk is kell. Azért jöttem, mert nekem kell biztosítanom, hogy időben érkezzünk Holbeckékhez. Lady Harrowden ma este mégsem csatlakozik önhöz, engem kért fel gardedámnak.

Rebecca ellenvetés nélkül fogadta a hírt, de továbbra is bosszankodott a ruha miatt. Selenának nem volt türelme, hogy jobb kedvre derítse. – Alice, kérem, gondoskodjon róla, hogy Rebecca nyolcra készen legyen.

Selena elindult a szobája felé. Két órája volt arra, hogy felöltözzön és felkészüljön a Downinggal való újbóli találkozásra. Még szerencse, hogy meghívták őket vacsorára; ennyivel is később ébred majd fel a gyanú Rebeccában, hogy a birtokon nincs minden rendben.

Selena kibontotta a haját, megfésülködött, de mielőtt újra feltűzte, azon tűnődött, vajon hol lehet Lord Harrowden, és vajon csatlakozik-e hozzájuk ma este. Napközben nem látta, márpedig ez felettébb szokatlan volt. Ugyan a távolléte üdítően hatott

Selenára, közben mégis aggasztotta. Érezte, hogy valami nem stimmel – mint amikor a vihar közeledik.

Vetett egy pillantást a szekrényébe. Mindegyik öltözéke viseltes volt. A szerencsétlenül járt estélyi mellett – azt soha többé nem akarta felvenni – az egyetlen használható egy palaszürke bombazinruha volt még. Hiába volt estélyi öltözetnek meglehetősen egyszerű, azt kellett felvennie. Lement a földszintre, hogy megkeresse az egyetlen megmaradt inast; végül a konyhában találta meg a saját szobalányával, a fiatal Hazellel. A férfi vigyázzba ugrott, amikor Selena belépett.

– Kérem, hozassa ide a kocsit, indulunk.

– Igen, kisasszony – felelte a férfi, azzal meghajolt és sietve távozott.

Selena azon tűnődött, miért maradt, amikor a többiek rég szélnek eredtek, majd Hazel kipirult arcára pillantott, és úgy vélte, tudja a választ. Selena hálás volt, hogy a férfi továbbra is kitüntette a tiszteletével.

Alice dicséretére legyen mondva, Rebecca pontban nyolc órakor elkészült. Elbűvölően nézett ki pávazöld ruhájában, és hangulatából ítélve ennek ő is a tudatában lehetett. A hajtó előhozta a kocsit, és Selena azon tűnődött, vajon még az utolsó pillanatban megjelenik-e Lord Harrowden, és csatlakozik-e hozzájuk, de nem jött. Felszabadultnak érezte magát a gróf gúnyos megjegyzései nélkül, bár tudta, hogy aznap este más kihívások várnak rá a vacsorán – olyanok, amelyek még kevésbé lesznek kellemesek.

Amikor a kocsis megállt Holbeckék birtokának főbejáratánál, a környék csendes volt, nem úgy, mint a bál estéjén. Bár az ablakok ki voltak világítva, és belülről hangok szűrődtek ki, a bejáratnál nem állt fogadósor vagy vendégek hada. A komornyik bekísérte Selenát és Rebeccát a szalonba, ahol a többi vendég gyülekezett.

Az első tekintet, amely feléje irányult, Downing úré volt, és Selenának minden erejére szüksége volt, hogy ne rettenjen meg és fusson vissza a kocsinhoz. Elfordította a fejét.

Mrs. Holbeck előrelépett, és megszorította Rebecca kezét – Nagyon örülök, hogy újra eljött hozzánk, kedvesem. – Selenára pillantott, majd visszafordult Rebeccához. – De hol van Lady Harrowden? A másik meghívás kifejezetten neki szólt.

Rebecca tétován Selenára nézett. A kocsiban nem kérdezte meg, miért nem jön Lady Harrowden, mert valószínűleg eszébe sem jutott. Selená válaszolt.

– Lady Harrowden nincs jól, és megkért, hogy én kísérjem Miss Woodsley-t helyette. – Holbeckné mosolyt erőltetett magára viszonzásul, majd magára

hagyva Selenát és Rebeccát, beszélgetésbe elegyedett a többi vendéggel. Az egyik fiatal nő, aki az édesanyjával állt a közelükben, halkán megjegyzést tett Rebecca ruhájára, mire Rebecca feléje fordult, és faképnél hagyta Selenát.

Sir Lucius lépett be a szalon egyik ajtaján.

Amikor meglátta Selenát, mosolyogva indult felé, a lány nem tudta megállni, hogy ne viszonozza, bár remélte, hogy nem veszik észre.

– Hát mégis megoldotta – mondta a férfi. – Maria percekkel korábban közölte velem, hogy nem jön, mert nem hívta meg. Éppen indulni készültem.

Selena szeme elkerekedett. A férfi szavait immár nem értelmezhetette félre, és ez a tény hangosan megdobogtatta a szívét. – Lucius úr, beszélnem kell önnel.

A férfi előrehajolt, és ajkai hajsza hímén érintették a lány fülét. – Lucius, ha kérhetem...

Selena a szeme sarkából látta, hogy Mrs. Holbeck figyeli őket. Sir Luciushoz fordult. – Lady Harrowden nagy bajban van.

Ahogy a sorra napvilágot látott problémákról mesélt, együttérzés költözött a férfi szemébe, és ő máris jobban érezte magát, amiért nem kellett egyedül viselnie a terhet. – Lady Harrowdent annyira rosszul érintette, hogy a ma estét ágyban tölti, ezért nincs itt.

Sir Lucius ajka csíkká préselődött. – Meg kell mondanom, nem lep meg a hír. George öcsém ma reggel tért vissza Londonból. – Összefoglalta a híreket a lánynak. – Attól tartok, rövidesen tönkremegy.

Selena összeresztette. – Mindez hogyan érint minket? Azért Lady Harrowden még átköltözhet a kisházba?

Sir Lucius újra egészen közel hajolt Selenához, zakója szaténgallérja a lány fedetlen vállához ért. – Meghívtam egy könyvelőt és egy ügyvédet, hogy holnap találkozzanak a grófnővel, és megvizsgálják a házassági szerződését és a rá vonatkozó számlákat. Nem tudom, hogy az özvegyi lak a birtok többi részével együtt odavész-e, mindenestre Harrowden tettei fájdalmas következményekkel járnak a grófnő számára is, mert az ő nevét ugyanúgy hozzákapszólják a botrányhoz. Ez elkerülhetetlen.

Selena körbepillantott a teremben, és megnyugodott, hogy az emberek nem szentelnek nekik túl nagy figyelmet, annak ellenére, hogy igen közel állnak egymáshoz Sir Luciusszal. Talán ez az este simábban fog menni, mint remélte. Ám Holbeck asszony még mindig őket figyelte, tekintete pengéként villant. Selena visszaszívta iménti megállapítását.

Nem szívesen vetett véget a beszélgetésnek, Sir Lucius vigaszt nyújtott számára ezen a feszültséggel teli estén.

– Megijesztett, ahogy az a kereskedő ott állt az ajtóban, kezében a kifizetésre váró számlával – kezdte Selena, és elmesélte az egész történetet.

Sir Lucius közben a lány mellé állt, karja súrolta Selenáét. – Ezt a vihart nem kegyed keltette. Ön csak a grófnő kísérője, nem kell Harrowden ostobasága miatt szenvednie.

Könny gyűlt Selena szemébe, de nagyokat pislogva visszafojtotta. – Nem erről van szó, uram. A helyzet túlságosan

emlékeztet a saját családban történetekre, és felszakítja a frissen begyógyult sebeket. Mivel tudom, milyen megalázó átélni egy ilyen botrányt, senkinek sem kívánhatok hasonlót, még akkor sem, ha Lady Harrowden általában nem különösebben kedves velem – suttogta.

– Ön jobbat érdemel, Selena. – Lucius szájából simogatásként hatott a neve, a férfi mély hangja megborzongatta Selenát. A férfi a keresztnévét használta... nem tiltakozott ellene. – Holnap jön az ügyvéd, meglátjuk, mit tehetünk Lady Harrowdenért. És kegyed... – Megvárta, amíg Selena ráemeli tekintetét. – Gondoskodjék róla, kérem, hogy legyen számomra is néhány perce az idejéből.

Lucius megfogta a lány kezét, és megszorította, mire Selena ismét azon kapta magát, hogy a férfi

nővérére pillant. Maria arca megmerevedett.

– Úgy lesz – válaszolta Selena lélegzetvisszafojtva.

Mrs. Holbeck a vacsorához készülve beosztotta a párokat, hogyan vonuljanak át az étkezőszalonba. – Lucius, kísérd be Miss Woodsley-t – parancsolta.

Amikor Selenára került a sor, nem maradt alkalmas úriember, ezért magányosan követte a párokat az ebédlőbe, és leült az egyetlen szabad székre. Downing úrtól balra. Selena szíve megrendült. Ettől tartott.

Azon kívül, hogy egyszer rápillantott, Downing úr nem vett róla tudomást, és a másik oldali partneréhez fordult az első

fogásért. Úgy tűnt, hogy a Selena másik oldalán helyet foglaló idős férfi süket, így a lány csendben evett. Amikor azonban a fogások váltották egymást, Downing úr szedett magának a sültből, és a lányhoz fordult.

– Nem számítottam rá, hogy visszatér ide – mondta, újra magázva a lányt, amit ő előrelépésnek könyvelt el. – Különös vizionálás volt az a múltkori... azt hittem, eleget kapott. Az igazat megvallva, amikor otthagytá Londont, nem számítottam rá, hogy valaha még látom.

– Nem volt választásom a kérdésben – válaszolta Selena. – Lady Harrowden az utolsó pillanatban megbetegedett, és ma este nekem kellett kísérenem

Miss Woodsley-t. Nem állt szándékomban eljönni, higgye el. Egy életre kellőképpen elég volt magából.

A férfi felnevetett. Selenában felrémlt, hogy szarkazmusa talán mindig is a ridegség szinonimája volt, nem a humorérzéke.

– Képzelem. Olyan sokkoló volt látni, Selena, nem állhattam meg szó nélkül. Ám meg kell mondjam, kegyed ugyanolyan gyönyörű, mint amikor eljegyeztük egymást. És, ha szabad bókolnom, még fizetett társalkodóként sem veszítette el a büszke kiállását. Jól tartja magát.

Selena felvonta a szemöldökét, és sikerült stabilan tartania a kezét, amikor a villát a szájához emelte. Nem tartotta szükségesnek, hogy megköszönje ezt a valamit, amiről

Downing bizonyára azt hiszi, bók. És bár megfordult a fejében a gondolat, hogy villája hegyét keményen a férfi kezébe mélyessze, jólneveltsége arra készítette, folytassa a beszélgetést, mintha nem lennének esküdt ellenségek.

– Nem kísértem figyelemmel a karrierjét. Elérte a vágyott parlamenti pozíciót? – Selen megrágta a falatot; a hús olyan száraz volt, mint a fűrészpör.

Downing ivott egy korty bort, és választott tisztviselői hangján válaszolt. – Igen, három hónappal az eljegyzésünk felbomlása után beválasztottak a parlamentbe.

Az eljegyzésünk felbomlása *miatt*, inkább.

– Tudom, hogy mindig is ez volt az egyik célja. Milyen csodálatos, hogy meg tudta valósítani.

Downing az asztalon álló borospohara szárát fogdosta. – Most már elkéstem, azt hiszem, hogy feleséget találjak magamnak. Nem is gondoltam rá, de most, hogy újra láttam, ráébredtem, hogy egykor mennyire akartam, és ami azt illeti, nem is olyan rossz ambíció ez. Komoly úriembernek fogok kinézni, és előbbre juthatok a politikában. Család nélkül fennáll a veszélye, hogy túl fiatalnak tartanak.

– Nos... – Selen halványan elmosolyodott. – Most már nem akadályozza semmi, hogy feleséget találjon, ugye? – *Mikor érkezik a következő fogás, hogy végre megszabadulhasson ettől a kínzó beszélgetéstől?*

– Úgy tűnik, a védence tele van lelkesedéssel. – Downing az asztal túloldalán ülő Rebeccára szegezte a tekintetét, mire Selena is. – A múltkor kicsit szeleburdinak tartottam, de el kell ismernem, sok jó tulajdonsága van.

– Gyönyörű, az egyszer biztos, Mr. Downing. És bár semmi kifogásom nem lehet az ellen, hogy megismerkedjenek, Lady Harrowden úgy döntött, hogy nem ebben az évadban, hanem az azt követőben fogjuk bemutatni.

– Úgy hallottam, harmincezer fontnyi vagyon birtokosa. – Downing visszafordult Selenához. – Talán a jövőben is folytatom a Holbeckéknél tett látogatásaimat, hogy a többi londoni úriemberrel szemben is előnyt szerezzek. Ritka, hogy egy ilyen szép archoz társul ilyen csinos...

Downing szavai felkorbácsolták Selena indulatát.

– Ilyen csinos mi? Összeg, igaz, erre gondolt?! Hát rajta, udvaroljon neki, én aztán nem állok az útjába! De az a fájó hírem, hogy mivel önnek nincs címe, esélye sincs elcsábítani.

Velük szemben Sir Lucius nevetett valamin, amit Rebecca mondott; Selena vékony szarkalábat fedezett fel a férfi szeme körül. Vagy talán csak képzelte. Eltekintve attól, hogy annyira szenvedett Downing jelenlététől, az utolsó, amire vágyott, hogy végignézze Rebecca flörtölését Sir Luciusszal.

– Meg aztán valaki más már megelőzte – szaladt ki a száján. Az áliával Sir Lucius felé biccentett, és a Downing iránt érzett rosszindulattól vezérelve hozzátette: – Azt hiszem, az úr nővére

szívesen venné ezt a házasságot. Ha tehát e házban szándékozik megszállni, amíg Miss Woodsley után kajtat, nem biztos, hogy lesz szövetségese.

Downing úr látszólag közömbös maradt, de Selena tudta, hogy a fejében forognak a fogaskerekek.

Downing egy évig sem udvarolt neki, ám ezalatt kiismerte – no nem Selenának voltak csudálatos képességei, Downing volt felettébb sekélyes, harmincezer fontot nem hagy kicsúszni a keze közül anélkül, hogy próbálkozna.

A hosszúra nyúlt vacsora végeztével Selena a szalon felé vette az irányt, ahol a bridzsasztalokat állították fel.

Mrs. Holbeck irányította a játékot. – Philippa, veled nem számoltam, elegen vagyunk nélküled is – szögezte le, majd Selenára pillantott, de nem tartotta szükségesnek közölni vele, hogy őt is kizárta. Selena a szoba túloldalán lévő ülőgarnitúra felé fordult, Philippa pedig félénk mosollyal és egy megjegyzéssel, mennyire utálja a bridzset, odaült hozzá.

Lucius csupán fél füllel hallgatta Rebecca történeteit vacsora közben. A gondolatai Selena körül forogtak. A lány Downing mellett foglalt helyet. Feltételezte, Maria műve volt; az utolsó pillanatban megváltoztatta az ülésrendet, bizonyára hogy ezzel még kellemetlenebbé tegye Selena számára az estét. Komolyan beszélnie kellett a nővérével.

Játszott egy partit, közben diszkréten figyelte Philippát és Selenát. Úgy tűnt, valami könnyed témáról társalognak, és örült, hogy nem minden testvére bír annyi előítélettel, mint Maria. Amikor a következő kör végén Lucius partnere kimentette magát az újabb játék alól, a báró az ablakfülkéhez indult, azon tanakodva, hogy félbeszakítsa-e a hölgyek beszélgetését, vagy jobb, ha húga és Selena ismerkednek egymással.

Downing jelent meg mellette, egy biccentéssel üdvözölte. – Lucius úr.

– Downing. – Egy pillanatig némán álltak, és Lucius összefonta a karját, miközben a másik férfi a tűzzománc fedelet tanulmányozta a tubákosdobozán. A levegő vibrált a feszültségtől. Annyira nevetséges volt a helyzet, hogy Lucius a legszívesebben felnevetett volna – mintha a szorítóban állnának egymással szemben. Hallotta Selena és Philippa beszélgetésének halk hangjait; vajon róluk esik szó?

Lucius nem akart először megszólalni, kíváncsi volt, mit akar tőle Downing.

– Úgy hallottam, közük van egymáshoz. – Downing a szoba irányába biccentett, ahol Selena ült.

Lucius azon tűnődött, vajon miért érdekelheti a férfit a választása, hiszen már lemondott Selenáról. – Kitől hallott ilyesmit? – kérdezte.

Downing elővette a tubákosdobozát, és jelentősegteljesen Luciuszt nézve kivett belőle egy csipetet.

– Selenától – mondta röviden.

Lucius meghőkölt. Selena elmondta volt jegyesének, hogy nem közömbös Lucius számára? Ez szörnyen merész lépésnek tűnt a részéről, hacsak nem akarta féltékennyé tenni Downingot. De hát talán az elképzelhetetlen is lehetséges volt. Talán még mindig táplált érzéseket a férfi iránt, noha az förtelmesen bánt vele. Lucius elgondolkodott. Nem, sokkal valószínűbb, hogy azt akarta, Downing higgye el, Selena egyáltalán nem bánkódik miatta.

– Valóban – mondta Lucius lassan. – Remélem, hogy a feleségem lesz.

Tessék! Megtette, amiért Jött. Nem hallgatott tovább a Selena iránti érzéseiről. Sőt a legszívesebben elmondaná az egész világnak, kritizálják csak a döntését, az sem számít.

– E kérdésben jómagam is érdekelt vagyok – válaszolta Downing, épp olyan nagyképűen és arrogánsán, mintha egy Tattersall lovardában megvásárolható jószágról beszélgetnének.

Lucius alig hitt a fülének.

– Sajnálattal közlöm, hogy elszalasztotta a lehetőséget. Lemondott róla, ez a maga vesztesége.

Downing zavarában megköszörülte a torkát.

– Még csak most találkoztam vele, hogy mondhatja, hogy már megkaptam az esélyt?

Downing arra a nőre pillantott, akire Lucius tekintete szegeződött, és felcsillant szemében a megértés. – Ó, hogy Selenára céloz? Igen, megvolt az esélyem, és voltam elég okos ahhoz, hogy visszavonulót fújjak, mielőtt még végérvényesen elköteleződnék. Az bizonyosan tönkretette volna a karrieremet. De Miss Woodsley személyében egy elbűvölő nőre tennék szert, aki remek háziasszonya lenne a társasági összejöveteleknél, és, ha szabad úriemberek között nyíltan beszélnem, a hozománya is figyelemre méltó.

Lucius lelki békéje felborzolódt. Bármennyire is tervezte, hogy nyilvánosan felvállalja a Selena iránti szándékait, nem egy provokáció hatására állt szándékában feltárni a szívét. Tétlenségében a zsebórájával babrált, szüksége volt egy percre, hogy összeszedje a gondolatait. Downing tehát nem Selenáról beszélt, hanem épp Miss Woodsley-t vette üldözőbe. Nos, felkerült azon jómadarak listájára, akik szemet vetettek a lány vagyonára; Luciust ez a legkevésbé sem érdekelt. Végül is, ha ennyire elszánt, akár végig is viheti a tervét.

– Selena érdekli magát? – kérdezte Downing. – Hiszen az ő nevéhez rémes botrány fűződik, ha nem tudná.

– Aligha kerülhetett volna el a figyelmemet, miután nyilvánosan megalázta őt a bálon. De magával ellentétben – felelte Lucius -, engem ez az előzmény a legkevésbé sem érint,

hiszen nem Selena tehet róla, hanem az apja, és ő már nem él. Nekem nincs szükségem gazdag menyasszonyra, nem a jövedelme számít. Kizárólag a saját elvárásaim szerint döntök, amikor feleséget választok. – Szembe fordult Downinggal. – És megköszönöm, hogy mostantól Miss Lockhartnak szólítja.

– Amíg nem lesz Lady Clavering... vagy még akkor is? – gúnyolódott Downing. Selena felé bökött áliával, majd hozzátette: – Kicsit csípős a nyelve. Gondolom, még nem ismeri erről az oldaláról, de ha elég időt tölt vele, hamar megtapasztalja.

Luciusnak nem volt erre válasza. Nem tudhatta, igaz-e, amit Downing mondott, de a tény, hogy Downing jobban ismerte Selenát, mint ő, felbőszítette. Nem hagyhatta, hogy Downingé legyen az utolsó szó.

– Láttam Lockhart kisasszonyt nehéz helyzetben, és semmi okot sem adott arra, hogy ne érezzék iránta mást, mint tiszteletet. Csak feltételezhetem, hogy az ön által helytelennek vélt viselkedése mögött valahányszor a saját úriemberi viselkedésének hiánya állt. – Lucius megfeszítette az állkapcsát, és megzabolázta az indulatait. – Bár sajnálatos, hogy ilyen megaláztatást szenvedett el, de a jövőbeli céljaim

szempontjából köszönettel tartozom, amiért évekkel ezelőtt eldobta magától.

Lucius egy perccel sem bírt volna ki többet Downing jelenlétében, odasétált Philippához és Selenához.

– Lockhart kisasszony – kezdte könnyed hangnemben, elfedvén az ingerültségét. – Remélem, oktatja az én szeleburdi húgomat a megfelelő illemre. Kezdek attól félni, hogy ő bizony nem érti az etikett szabályait.

Selena kedvesen elpirult. – Nem, tulajdonképpen Philippa tartott szóval engem. A maga kiskorában elkövetett csínytevéseiről mesélt nekem. Nagyon sokat tanultam.

Lucius felvonta a szemöldökét, a szája sarkában mosoly bujkált. – Philippa nem tudhat rólam semmit, sok évvel fiatalabb nálam.

– Nem, ez csak az, amit George-tól hallottam, és Finntől, amikor ő nyergeli a lovamat. Mindig tesz róla, hogy kitudódjanak a dolgok. – Philippa szeme szórakozottan csillogott, bátyja már szóra nyitotta volna a száját, ám a nevét hallotta Maria szájából.

– Lucius!

Körülnézett, majd visszafordult Selenához és Philippához.

– Attól tartok, egy újabb partira hívnak. Holnap meglátogatom önt, Miss Lockhart, és akkor remélem, jóvátehetem mindazt a hazugságot, amivel Philippa teletömte a fejét. – Azzal rákacsintott, és távozott.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Másnap Lord Harrowden úgy sétált be az étkezőbe, mintha két napja nem aludt és mosakodott volna. Egyértelmű volt, hogy az éjszakát mulatozással töltötte.

– Ez mi? Csak ennyi van? – kérdezte Selenát a komódon álló edénykészletet vizsgálgatva. Az ezüstkannákban kávé és csokoládét kínáltak, kistányéron zsemlét vajjal és lekvárral. De nem volt se bering, se kolbász, sem egyéb a szokásos reggeli fogások közül.

– Itt járt a hentes küldönce a városból, és követelte, hogy fizessük ki a számláját, különben nem szállítanak többet. Ráadásul tegnap a legtöbb szolgáló felmondott.

Lord Harrowden elfordította a tekintetét, de a lány megadta neki a végső döfést. – A birtok nem működhet tovább a megszokott módon, amíg nem fizeti ki a számlák egy részét, meglehetősen kétségbeejtőek a kilátások.

Ez megtette a hatását. Selena még sosem látta Lord Harrowdent ilyen elgyötörtnek. A férfi visszajuttatta a kezében tartott kiöntőt, a porcelán nagyot csattant a komód fafelületén. Aztán szó nélkül megfordult, és kísétált az ajtón.

Súlyosbodik a helyzet – állapította meg magában Selena. Levelet kellett küldenie az anyjának, hogy tudassa vele, hazatér. Vajon számíthat egyáltalán a fizetésére? Vagy Lord Harrowden ostobasága érinti a grófnő pénzügeit is?

Kilépve az étkezőből Rebeccával találta szemben magát, amint e szokatlan órában lefelé tartott a lépcsőn. Selena elhatározta, hogy folytatja a munkáját, mintha mi sem történt volna, és megragadta az alkalmat.

– Rebecca, nem számítottam rá, hogy ilyen korán felkelsz, de örülök, hogy itt vagy, mert sok a dolgunk. Miért nem mész és eszel valamit, aztán kezdhetünk...

Rebecca résnyire nyílt ajkain keresztül lélegzett ki. – Hát jó...

Selena a lépcső felé indult, ám kopogtatás hangja állította meg. Nem számított arra, hogy bárki ajtót nyit, hacsak az egyedüli inas nem volt véletlenül a közelben. Ahogy a bejárat felé indult, meglátta Rebeccát: az étkező helyett a biliárdszobában tűnt el. Bizonyára meglátta odabent Lord Harrowdent, és ez nem sok jót ígért.

Selena kitárta az ajtót.

Sir Lucius állt a másik oldalon.

A férfi meglepődött.

– Mi az, most meg már az ajtónyitásért is kegyed a felelős?

Incelkedése szerény mosolyt csalt Selena arcára. Egyedül a férfi mellett érezte, hogy a világ a megszokott módon működik.

– Hogy? Nos, valóban... Kérem, jöjjön be. Mi szél hozta Harrowdenbe?

– Maga. – Sir Lucius beljebb lépett, karnyújtásnyira tőle, és felemelte az állát. Találkozott a pillantásuk, a férfi ajka mosolyra húzódott. – Az ügyvéd és a könyvelő is hamarosan érkezik, csak megelőztem őket, hogy beszélhessünk.

– Ó, igen, mondta is tegnap... Annyi mindenben jár az eszem...

– Lehetne négyszemközt, a szalonban?

Selena szíve vad dobogásba kezdett.

Sarkon fordult, hogy elrejtse zavarát.

– Természetesen. Kövessen!

A szalon üres volt, a léptei visszhangoztak, ahogy besétált. Az ablakon keresztül vakító hóhalmokat lehetett innen látni; bár az elmúlt nap meleg széljárása átmeneti olvadást okozott, reggelre újra fagyott.

Selena visszafordult Sir Lucius felé; csak ekkor vette észre, hogy a férfi közről követte: amikor megálltak, kis híján összeütköztek. Általában szigorú vonásai megszelídültek. Selena lélegzetvisszafojtva mutatott a tűz előtti

ülőalkalmatosságokra, egyúttal felidézve benne a legutóbbi beszélgetésük meghittségét... és fájdalmát.

– Szeretne leülni?

– Szeretném feleségül venni.

Selena fülig pirult.

– Micsoda? Miért? Biztosan...

Lucius egyetlen rövid lépéssel szüntette meg a köztük maradt távolságot, és két kezébe vette a lányét.

– Biztosan tudta, mire céloztam, amikor arra kértem, hogy maradjon.

Selena a fejét rázta.

– Fogalmam sem volt, miért mondta... erre nem számítottam.

A férfi az ajkához szorította a kezét.

– De ugye nem ellenzi az ötletet? – kérdezte.

Ismeretségük óta először Lucius idegesnek tűnt.

Selena a férfi nyakkendőjének redőit tanulmányozta, aztán a mellkasához emelte összekulcsolt kezüket. Szólni sem mert, a szíve majd túlcsordult.

Soha semmit nem akart annyira, mint most ezt az igent... de ha kimondja, Lucius oldalán kötelessége lesz eljárni a társasági eseményekre, s ezzel együtt az arisztokrácia minden csúf és gúnyos megjegyzését hallgatni. Nem csak őt, hanem Luciust is ellehetetlenítenék.

– Selena, mióta beléptél az ajtómon, azóta... minden más. – Lucius mély levegőt vett, és gyorsan beszélt, nehogy egyetlen fontos szó is bennakadjon. – Egyfolytában rád gondolk. Az életedre itt, Harrowdenben, és nyugtalanít, hogy nem velem töltöd a napjaidat. Életemben először vágyom ilyesmire. Eltekintve a családi feladatokról, amelyek teljesítését kötelességemnek tekintem, soha nem tartottam más ember kényelmét a sajátom fölött állónak. Vagyis... – Lucius szünetet tartott. – Egészen a bál éjszakájáig, amikor nem voltam hajlandó a védelmedben felszólalni. Még magam sem tudtam, mit gondolk, ezért hallgattam. De a szívemben meghoztam a döntést.

A férfi ujjával végigsimított a nő állkapcsának vonalán, az álla alá nyúlt, hogy elkapja a tekintetét. Selena megremegett az érintése nyomán.

– De a bálon történtek után ráébredtem, milyen ostoba voltam, és hirtelen meggyűlöltem azt a rátarti embert, akivé az évek során váltam. Változást akartam, hogy valaki új legyek. Ezért kérdezem tőled, el– fogadsz-e engem?

Selena az ajtóra pillantott, attól félt, valaki éppen ebben a pillanatban sétál be... ugyanakkor reménykedett is benne. Válaszolnia kellene, de nem volt felkészülve rá. Mi készítette a férfit erre a vallomásra? Egy megrögzött agglegény, hogyan lehetne biztos benne, hogy a vonzalma tartós? És... ha Lucius képes volt mindenki szeme láttára elfordulni tőle a bálon, mi

garantálja, hogy ez nem történik meg újra – vagy még rosszabb! Ha megbánná, hogy feleségül vette?

Minden londoni út kockázatot jelentene. A férfi lekezelő megjegyzéseket kapna minden alkalommal, emlékeztetnék hitvese helyzetére, és ez előbb-utóbb kétségeket ébresztene benne – aztán egyszer csak megbánná. Egy vidéki birtokra száműzné Selenát, amíg ő Londonba utazik, hogy találkozzon a szeretőjével.

Selenának épp elég volt visszaidéznie a férfi rosszul leplezett megvetését az első találkozásukkor. És mindenki nőcsábásznak tartja – senkire nem ragasztják rá méltatlanul ezt a címkét, nem igaz?

Selena megrázta a fejét, tekintete a padlóra szegeződött, nehogy találkozzék a férfiével.

– Nem hiszem, hogy képes vagyok rá, nem mehetek magához. Nem is tudja, milyen felszínes az arisztokrácia, soha nem fogadnának szívesen körükben.

– Selena. – Lucius olyan erősen fogta a kezét, hogy egészen a mellkasához szegezte a nőt. – Én is az arisztokrácia tagja vagyok. Tudom, hogyan működik. De emberekből áll, és mindenki a saját lelkiismerete szerint cselekszik. Az enyém azt mondja, hogy boldoggá fogsz tenni, csak mondd, hogy a feleségem leszel...

Selena az ajkába harapott, nem válaszolt. Talán a gyerekes dac nem engedte, vagy félelmében tette... vagy ostobaságában,

és indokolatlanul makacskodott. Mindenesetre elképzelhetetlennek vélte, hogy az érzések, amelyeket a férfi bevallottan táplált iránta, tartósak lennének.

– Selena, nézz rám – parancsolta Lucius.

Lassan mozdulva engedelmeskedett, és Lucius olyan gyengédséggel, amiről nem hitte volna, hogy képes rá, megérintve az arcának mindkét oldalát, hüvelykujjával megsimogatta. Selena lélegzete éppúgy elakadt, mint minden gondolata; a tagjai sem engedelmeskedtek.

– Meg foglak csókolni – suttogta a férfi.

Lucius kivárt, és bár minden ellenvetésnek az ajkára kellett volna jönnie, Selena nem adott hangot egyiknek sem. Immár egyik sem volt helyénvaló, felülírta őket a vágyakozás, azt akarta, hogy Lucius összekösse vele az életét, és hogy szeresse.

A férfi az ajkához hajolt, kezét a tarkójára csúsztatta, hogy gyengéden megtartsa Selena fejét. Szájuk finoman összeért. Az izgatottság szétáradt a lányban. Itt volt otthon, Lucius ölelő karjában. A vágytól elgyengülve készségesen belement volna bármibe.

Lucius elmélyítette a csókot, és egyik kezét a lány dereka köré csúsztatva még közelebb húzta magához. Az idő megállt körülöttük, Selena átadta magát a pillanatnak.

Elolvadt a férfi karjaiban, keze a férfi mellkasára rebhent.

– Selena!

A lány egy szempillantás alatt tért magához.

Mit művelt? Zihálva vette a levegőt, arcát forróság öntötte el, és elhúzódottnak volt, de Lucius erősen tartotta. Nem tudott az ajtó felé fordulni.

– Áruló – sikoltotta Rebecca.

Selena a fülében dobogó pulzusán keresztül is hallotta a hangját, de nem láthatta, amíg ki nem szabadult Lucius szorításából. De akkor már késő volt, Rebecca elszaladt. Utánaindult, de kettőt sem lépett, Lucius utolérte; gyorsabb volt nála. Megragadta a kezét, és erősen tartotta.

– Engedd el! Nem árt meg neki, ha rájön, hogy nem ő minden férfi álmának netovábbja.

Selena még mindig döbbenten meredt az ajtó felé, mire a férfi folytatta: – Ha a kisasszony jóval korábban kinyitja a szemét, észrevehette volna, hogy téged a kezdetektől fogva százszor többre tartottalak, és most, hogy jobban megismertelek, össze sem lehet hasonlítani kettőtöket. – A férfi gyengéden megrántotta a lány kezét, és visszafordította maga elé. – De nekünk valamit még be kell fejeznünk.

Selena kihúzta a kezét a férfi szorításából. – Csak ne a csókot, könyörgöm!

Lucius összevonta a szemöldökét. – Miért ne? – kérdezte halkán. – Ha férj és feleség leszünk, persze gyakorolhatjuk még eleget, de...

– Nem leszünk férj és feleség – szólt közbe Selena. – Ostoba voltam és gyöngé, hogy hagytam, hogy idáig fajuljon a dolog.

A bocsánatát kérem. – Selena arccal az ablak felé fordult, azaz fordult volna, mert bár szándékában állt mozdítania a lábát, az mintha a földbe gyökerezett volna. Ennek a beszélgetésnek éppúgy nem tudott véget vetni, mint ahogyan a szívének kedvező választ sem adhatta meg a férfinak.

– Miért? Tudom, hogy ugyanúgy érzel irántam, mint én irántad. Aki ilyen forrón viszonzza a csókomat, nem állíthatja, hogy hideg lenne a szíve velem szemben.

Selenát elöntötte a szégyen. Nem volt mentség a tetteire. – A nővére gyűlöl engem. És megvetéssel bánik majd velem, valahányszor olyasvalaki, mint mondjuk Mr. Downing, vagy más egykori londoni ismerős véletlenül a körünkbe kerül. Emlékeztet majd a szégyenemre lépten-nyomon, aztán maga egy szép napon rácsodálkozik, hogy mi üthetett magába abban a gyenge pillanatában, amikor ajánlatot tett nekem. És én nem szeretném önt ilyen helyzetbe hozni.

– Selena. – A férfi csalódottan ejtette ki a nevét.

A nő megrázta a fejét, és az ajtóhoz indult. – Meg kell találnom Rebeccát.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Selena kisietett a szalonból. Félt, hogy Rebecca valami végzeteset művel.

Az a lány nem menekülhet Lord Harrowdenhez. Valószínűleg mindent rázúdítana.

– Hová rohansz ilyen őrjöngve? – Selena megfordult a gróf úrfi hangjára, lába elgyengült a megkönnyebbüléstől. *Rebecca nem vele van.*

– Én... – Selena szünetet tartott. Nem árulhatta el, hogy Rebecca elrohan, mert Harrowden megkérdezné az okát. Vagy utánarohanna.

A válaszádtól kopogás mentette meg.

Újra! És nincs inas. Léván a gróf rangban Selena fölött állt, nem várhatta el, hogy ő nyisson ajtót. Odasétált hát, és maga tette meg.

– Elnézést, asszonyom. – Két úr állt a küszöbön, mögöttük zárt hintó. Az egyikük gyorsan felmérve a helyzetet rájöhetett, hogy nem egy alacsony beosztású szolgálóval áll szemben. – Lady Harrowdennel van találkozonk, és azt hiszem, Sir Lucius Claveringgel is. Itt vannak a névjegy kártyáink.

– O, értem. – Selena rájött, ők bizonyosan az ügyvéd és a könyvelő, akiről Sir Lucius beszélt. A férfi még mindig a szalonban tartózkodott, és – milyen kínos – kénytelen lesz újra találkozni vele. – Kérem, fáradjanak be – mondta.

A gróf előrelépett, hogy köszöntse őket. – Lord Harrowden vagyok. Miben segíthetek?

Az iménti férfi rövid pillantást váltott a másikkal, majd meghajolt. – Jó napot! Lady Harrowdenhez jöttünk.

– Milyen ügyben? Szívesen tolmácsolom irányába érkezésük szándékát, ő a nagynéném – mondta Lord Harrowden a leggőgösebb stílusában, de Selena azt gyanította, a gróf ezzel palástolja félelmét.

A szalon ajtaja kinyílt, és Sir Lucius lépett a folyosóra.

– Ajtócsapódást hallottam. – Apró fejbiccentéssel kedveskedett Selenának. – Lockhart kisasszony, lenne szíves átadni ezeket a kártyákat Lady Harrowdennek, és megmondani neki, hogy én is itt vagyok. Előre üzentem, így biztosan számít ránk.

– Természetesen – felelte Selena, és elsietett, mielőtt a helyzet még kellemetlenebbé válna. Így egyrészt Sir Luciusra

hárult Lord Harrowden kezelése, másrészt meglóghatott a férfi elől – a báró olyan nagy hatással volt rá, hogy Selena magára sem ismert.

Segített Lady Harrowdennek felöltöznie és felkészülnie a találkozóra, aztán amint tudott, Rebecca keresésére indult. Sem a házban, sem odakint nem találta, és a kancája is eltűnt, hát arra a következtetésre jutott, hogy a lány ismét kilovagolt, ahogyan azt gyakran tette, különösen ha dühös volt. Csakhogy ezúttal senki sem volt, aki vele tartott volna. Selena csak remélhette, hogy gond nélkül visszatér, amint kedélye lecsillapodik.

Selena a délutánt bujkálással töltötte, legalábbis ez volt a legjobb szó arra, ahogyan kerülte a találkozást úgy Lord Harrowdennel, mint Sir Luciusszal. A megbeszélés elhúzódott, és ő még mindig az ablakon keresztül leskelődött Rebecca visszatérését várva. Amikor végre meghallotta a gyűlés berekesztésének hangjait, megvárta Sir Lucius és az urak távozását.

Lady Harrowden Rebeccát kérette, és Selena megígérte, hogy bekíséri, amint visszatér a lovaglásból. Továbbra is szemmel tartotta a környéket, hálát adott, amikor feltűnt Rebecca lóháton a birtok felé tartva. Selena belebújt prémes kabátjába, és kísétált az istállóba. A lovász éppen a nyeret szedte le a lány kancájáról.

– Rebecca – szólította meg Selena, határozottan odalépve hozzá –, beszélünk kell.

– Nem kívánok beszélni magával. – Rebecca vállal meglökte a nőt, ahogyan a kijárat felé indult.

Selena utánasietett. Ostobának és bűnösnek érezte magát, hisz éppenhogy példát kellett volna mutatnia. Igaz, Sir Lucius megkérte a kezét, de ő nem egyezett bele. Valójában nemet mondott, ezért mentsége sem volt arra, hogy megcsókolta, különösen így, titokban – ez volt az egészben a legkínosabb. Végül összeszedte a bátorságát, és megragadta Rebecca karját.

– Hallgasson meg. Amit látott, az tévedés volt. Nem fogok hozzámenni Sir Luciushoz.

Rebecca árgus szemekkel meredt rá. – Nocsak. Lady Harrowden tud erről?

Selena megrázta a fejét. – Fogalma sincs kettőnkéről. – Gondolkozott, hogyan menthetné a helyzetet, még ha kegyes hazugság mögé kellene is bújni. – Elmondhatja neki, ha így látja jónak, de nem vetne jó fényt Sir Luciusra mint az ön számára megfelelő férjre.

Minden egyes szavával mintha sót szórt volna önnön sebére. Belegondolnia is fájdalmas volt, hogy lemondjon Sir Luciusról, és átengedje őt olyasvalakinek, mint Rebecca, bár el sem tudta képzelni, hogy a lány házassági törekvése sikerrel járna. Minden esély megvolt rá, hogy Sir Lucius nem Rebeccát

választja, sőt elképzelhetetlennek tartotta, de úgy érezte, tartozik az igazsággal Rebeccának, és félreáll az útból.

Talán még van reménye egy jövőbeli nevelőnői állásra, ha Lady Harrowdentől jó referenciát kap, és nagy szerencsével az új munkaadója családja annyira megszereti majd, hogy még az unokákra is ő vigyázhat. Egy dolgot biztosan tudott: Sir Luciushoz nem méltó. Addig rendben volt, míg csak álmodozott róla, megszépítve ezzel a napjait... de Selena nem tudta volna elviselni a férfi csalódottságát, amikor rájön, mekkora hibát követett el – amikor besokall a társadalmi előítéletektől, na meg a nővére megjegyzéseitől. Még az üzleti ügyeire is rányomta volna a bélyegét a vele való kapcsolat. Nem tehetette meg.

Rebecca szó nélkül megfordult, és elindult a ház felé, Selena követte.

– Ha kedvelne, engem is megcsókolhatott volna – dohogott Rebecca, előre menetelve. – Volt rá elég alkalma. Teljes ízléstelenségről tesz tanúbizonyságot, ha helyettem magát választja. Maga olyan egyszerű.

– Siessen, Lady Harrowden hívatta, már több mint két órája vár.

Rebecca megpördült, és szembefordult Selenával. – És ezzel kellemetlenséget okoztam magának, ugye? Örülök neki. Remélem, minden nap szörnyű lesz a maga számára, mostantól feltett szándékomban áll azzá tenni.

A lány a ház felé trappolt tovább.

Selena még jobban összetört, a vitatkozáshoz is gyengének érezte magát. Szerencsére Rebecca egyenesen a szalonba ment, ahol a grófnő ült és merengve bámult ki az ablakon.

Lady Harrowden borús hangja elárulta rosszkedvét. – Csakhogy előkerültél! Nem tetszik, hogy ki-be rohangálsz, amikor csak kedved tartja. Ez nem fiatal hölgyhöz illő viselkedés.

Rebecca összefonta a karját, és amikor Lady Harrowden elfordult, a szemét forgatta, de azért szelíden válaszolt. – Sajnálom, hölgyem.

Selena megkönnyebbült, hogy Rebecca nem árulta el – még.

Lady Harrowden a szomszédos székre mutatott, és megvárta, amíg Rebecca leül vele szemben. Selena a tűztől legtávolabbi széket választotta.

– Még sok a dolgunk a londoni elsőbálodig, úgy határoztam, Miss Lockhart megkezdi a felkészítésedet.

– Ő? – szólt közbe Rebecca. – Mit tudna nekem tanítani? Ő egy szegény, fizetett társalkodónő.

Lady Harrowden határozottan válaszolt: – De hölgyként nevelték, ami rólad, kedvesem, a legnagyobb jóindulattal sem állítható, s itt az ideje, hogy ezt helyrehozzuk.

Rebecca gonosz pillantást vetett Selenára. – Hölgynek nevelték, de nem tudom, hogy mindig akként viselkedik-e.

Selena szíve a torkában dobogott.

Lady Harrowden zavartalanul folytatta. – Továbbá éppen ez okból kifolyólag ebben az évadban nyilván nem lehetsz még elsőbálozó. Mindössze két hónap van hátra, nincs elegendő idő a felkészüléshez. A következő szezonban bemutatkozhat, de ebben az évben velem maradsz az udvarházban, és csiszolod a francia nyelvtudásodat, illetve a beszédstílusodat. Gyarapítod a szókincsedet, gyakorlód a hímzést, a helyes testtartást és a jómodort, és...

– Maga itt foglyul akar ejteni engem! Eszem ágában sincs elfogadni a döntését! Független vagyok, vagyonos, és azt tehetek, amit akarok.

Ilyen fegyelmezési ütemterv hallatán Selena a legkevésbé sem lepődött meg azon, hogy Rebecca felpattant.

– A nők soha nem tehetik azt, amit akarnak - felelte Lady Harrowden. – Most azt kell tenned, amit én akarok, mert én vagyok a gyámod, és ha férjhez mész, neki kell engedelmeskedned. Ez a világ rendje.

Rebecca felállt, és egyik kezét a csípőjére tette. – Igen, kivéve egy olyan férj oldalán, akit az ujjam köré tudok csavarni...

Selena visszatartotta a lélegzetét, miközben Lady Harrowden felháborodásában a szavakat kereste.

– Ilyen temperamentummal, lányom, egyhamar nem találsz férjet, és ha továbbra is ily türelmetlenül hajszolod az önös érdekeidet, senkinek sem kellesz majd.

– Elnézést, hölgyem. Le kell vennem a lovaglóruhámat. – Rebecca minden további nélkül sarkon fordult, és távozott. Selena el sem hitte, hogy lehet a lány ennyire tiszteletlen a grófnővel szemben. Úgy tűnt, Rebeccának születésétől fogva nincs érzéke ahhoz, mi az erkölcsileg helyes.

Csend állt be, ahogy az ajtó becsukódott Rebecca mögött, de Selena biztos volt benne, hogy a grófnő beszélni akar vele.

– Ez a lány... – Lady Harrowden arcáról lerítt a nemtetszés. – Kísértést érzek, hogy száműzzem innen. De nem teszem, bár nagyon is megérdemelné. – Hangosan felsóhajtott, aztán gondterhelten folytatta.

– Lucius úr végre átjött, és bár a könyvelésem rendben van, eltekintve néhány változtatástól, amit be kell iktatni, úgy tűnik, a Harrowden-birtoké olyan szörnyen korrumpált, hogy arra szó nincs. – Lady Harrowden Selena felé fordult, az asszony meglepően gyöngének tűnt. – Botrány készülődik – folytatta a grófnő. – Richard az ostobaságával és gyalázatos szerencsejáték-szenvedélyével veszélybe sodort mindannyiunkat. És még gyámleányom nevelése is kicsúszik a kezemből. Meg kell akadályoznunk, hogy a gyanú legkisebb árnyéka is Rebeccára vetüljön. Számítok rád, hogy kordában tartsd.

Lady Harrowden elfordította a fejét, jelezve, hogy vége a beszélgetésnek. Selena némán kiengedte a levegőt.

– Megteszem, amit tudok, hölgyem.

A Harrowden-birtokon tett látogatása némi elégedettséget is hozott Luciusnak. Lady Harrowden találkozott a könyvelővel és az ügyvéddel, és miután megvizsgálták a könyvelését, valamint a közös vagyont és a házrészt, megállapították, hogy bár aránytalanul nagy részt vállalt a háztartási kiadásokból, a jövedelme jóformán érintetlen maradt. Az özvegyi lak a közös tulajdon részét képezte, így odaköltözhet, ám mindezek ellenére Lucius érezte Lady Harrowden kiszolgáltatottságát. A botrány elkerülhetetlen volt, a grófnőnek nem lesz könnyű dolga.

Különös jókedv lett úrrá rajta.

Selena szereti.

Ha közömbös lenne iránta, nem olvadt volna így bele az ölelésébe...

Luciust kizárólag az elutasítástól való félelme tartotta vissza eddig. Persze az arisztokrácia tiltakozása a fejük felett lebegett, a nővére nemtetszése pedig oly biztos volt, minthogy a vízkereszt mindig követi a karácsonyt, nem pedig fordítva. Ezek miatt mégsem aggódott, Maria megfékezésére megvoltak az eszközei, és ami az úri nép véleményét illeti, nos, őt ez egyáltalán nem érdekelte, és azt is tudta, hogyan óvja meg Selenát tőle.

A Holbeck-házban a dolgozószobába vezették, Maria a férje mellett ült.

– Lucius! – Az asszony meglepetten állt fel. – Nem számítottunk rád. Szólok a szakácsnak, hogy készüljön még egy főre.

Lucius biccentett Holbecknek. – Nem maradok vacsorára – közölte. – A mondandóm meglehetősen rövid. Azért érkeztem, hogy tájékoztassalak, ebben a báli szezonban neked kell vendégül látnod Philippát, mert megnősülök.

Maria döbbenten omlott le a székére, és összekulcsolta a kezét. – Ez nagyszerű hír! Gondolom, Miss Woodsley az? Láttalak kettesben titeket a múltkori vacsorán.

Lucius helyet foglalt az egyetlen megmaradt karosszékekben. – Kérlek, verd ki a fejedből a gondolatát is, hogy érdekel Miss Woodsley. Hogy értsd, micsoda számító kis nőszemély éretlen csitri léte, elárulom, hogy pár hete kíséző nélkül állított be a házába késő este, azzal a céllal, hogy elcsábítson. Ezért tanácsolták el az iskolából. Képzeld csak, életében egyszer látott, és máris eldöntötte, hogy engem akar férjül. Hát ilyen feleséget kívánnál nekem?

Maria egy pillantást vetett Holbeckre, de férje kitért a véleményformálás elől. – Oly fiatal még, egyszerűen csak nincs megfelelő neveltetése, de majd most Miss Lockharttól megkapja. Nézd a jó oldalát: nyilvánvaló, hogy ragaszkodik hozzád.

Lucius ábrázata megnyúlt. – Annyira fontos számodra a vagyona, hogy elnézed neki az ilyen viselkedést? Tévedsz, ha

azt hiszed, képes lennék rá. Nem, nem Miss Woodsley az...

Maria felkiáltott: – Az ég szerelmére, Lucius! Csak nem Miss Lockhart?!

Lucius résnyire húzta a szemét.

– Ami azt illeti, de, Miss Lockhartot választottam, és ezt akartam elmondani neked, Maria. Remélem, nagyobb melegséggel fogod fogadni, mint amilyet eddig mutattál irányába. A sógornők minden nagylelkűségét vedd latba társaságban, és mondd meg anyának, hogy nagyon örülsz az eljegyzésünknek – sorolta szigorúan. – Nyilvánosan juttasd kifejezésre, mennyire támogatsz a frigyet, különben soha többé nem teszem be a lábam ebbe a házba.

Sógorára pillantott. – És visszavonok minden támogatást a férjed politikai terveit és törvényjavaslatait illetően, és erre buzdítom a barátaimat is.

Maria elvörösödve tiltakozott. – Lucius, elment az eszed.

De Holbeck felemelte a kezét, és elhallgattatta. – Ne, Maria, a Lockhart-botrány lerágott csont. Folyton azt mondogatod, reméled, hogy Lucius megnősül, hát tessék. Azt mondom, hagyd békén. Elég idős ahhoz, hogy tudja, mit tesz.

Maria a férje szavai nyomán keresztbe fonta a karját maga előtt. Lucius a nővérét tanulmányozta, elrejtve szórakozottságát. Bízott Holbeck támogatásában, Maria meg majd jobb észre tér.

– Nagyszerű – válaszolta a nővére nehezen türtőztetve haragját, de ez Luciust egy cseppet sem érdekelte.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Rebecca a nap hátralévő részére eltűnt, és Selena nem is kereste. Megadta védencének a lehetőséget, hogy túllépjen a dührohamán, mielőtt folytatnák a tanulást. Neki magának is időre volt szüksége, hogy visszaszerezze saját nyugalmat, bár egy ilyen érzelmi vihar után... az a mámorító csók...

Randall asszony aznap este egyszerű vacsorát tálalt, az ebédlőben tájékoztatta Lady Harrowdent és Selenát, hogy Rebecca nem érzi jól magát, ezért megkérte Alice-t, hogy vigye fel az adagját egy tálcán a szobájába. Selena egy percre sem hitte el, de hálás volt a haladéért – legalább aznap estére megúszta a nyílt ellenségeskedést és a szúrós célozgatásokat.

Lord Harrowden sem csatlakozott hozzájuk vacsorára – általában nem tette -, Selena reggel óta nem látta, és nem is bánta, ám tény, hogy így a vacsoraasztalnál folytatott beszélgetés meglehetősen unalmas volt.

Selena hamar lefeküdt. Még mindig érezte a férfi ajkának lágy érintését, amikor lehunyta a szemét, minden idegszála belebizsergett, az érzékei valósággal sikoltoztak a szoros ölelés emlékeitől.

Végérvényesen beleszeretett.

Elképzelte, milyen lenne igent mondani neki. Milyen lenne, ha bármikor megcsókolhatná Luciust, amikor csak kedve tartja, és a férfi ilyen gyengéden viszonzná? Milyen jó is lenne... a férfi dédelgetné, védené és elrejtene a világ elől. Bárcsak ott ülhetne vele a vadászokban annál a kis asztalnál a tűz mellett, és vacsora közben gondtalanul beszélgetnének mindenféle témáról.

Összegömbölyödött, és kényszerítette magát, hogy visszatérjen a valóságba. Egy könnycsepp gördült ki a szeme sarkából. Meghitt vacsora Luciusszal a tűz mellett – ugyan már, milyen nevetséges álom! Neki arra kell a vadászház, hogy elmenekülhessen az őt ostromló nők elől, nem hogy közös otthont rendezzen be ott valakivel. Ha megházasodna, nem lenne többé idilli búvóhely...

Hosszú időbe telt, mire Selena elaludt azon az éjszakán.

Másnap a szokásosnál jóval később ébredt. Felöltözött, elcsigázottan megfésülködött, és lement a földszintre, hogy az egész házat átható csendben elfogyassza kevéske reggelijét. Most az egyszer nem téblábolt ott az önelégült Lord Harrowden, hogy felbosszantsa. Ami azt illeti, senkinek nem

látta színét se, s a cselédek szokásos jövés-menésének hiánya aggasztotta.

Alice rontott be a reggelizőszobába.

– Hát itt van, kisasszony?! Miss Woodsley eltűnt – jelentette kétségbeesetten.

– Kérem, nyugodjon meg – mondta Selená, és felállt. – Kezdjük újra. Hogy érti azt, hogy eltűnt? Nem lehet, hogy kilovagolt?

– A legkisebb utazóládája is hiányzik – mondta Alice levegő után kapkodva. – Reméltem, hogy csak lovagolni ment, bár furcsálltam, miért nem csöngetett, hogy öltöztessen fel. Lent voltam a konyhában, és reggeliztem. Aztán amikor bementem a szobájába, hogy felébresszem, láttam, hogy már felkelt, és néhány ruhája is hiányzik.

Az a néhány falat, amit Selená az imént lenyelt, súlyként ült a gyomrában. Az első gondolata Lord Harrowden volt: ő hol lehet? És kit küldhet, hogy utánanézzon? Most először jutott eszébe, milyen különös, hogy még sosem találkozott az inasával. Talán nem is volt neki?

-Megkérdesné az inast, hogy szóljon meg Lord Harrowdennek? Talán a grófnak van valami ötlete, hová ment Rebecca. Úgy tűnik, ő jobban ismeri a lovasprogramját, mint én.

A szobalány biccentett, és elsietett, Selená baljós előérzettel kaptatott Rebecca szobájába. Ott a szokásos rendetlenség

fogadta, a szekrénye tárva-nyitva állt, ám valóban úgy tűnt, hiányoznak a keféi és a pipereholmijai.

Selena kétségbeesetten eredt Rebecca nyomába a házban, remélve, hogy bármelyik pillanatban összefuthat vele. *Hová tűnt?*

Az istálló felé menet elhaladt Morgan mellett, a szobalány megállította.

– Harrowden úrnő kéreti önt, kisasszony.

Selena nyugalmat erőltetett az arcára – megkérdezze Morgant Rebecca hollétéről? Nem akart feleslegesen pánikot kelteni, de azt sem vallotta be szívesen, hogy elvesztette védencét.

– Mondja meg Lady Harrowdennek, hogy azonnal jövök – mondta végül. Ha még egy kis időt nyerhetne, talán helyre tudná hozni ezt a zűrzavart. De hol kereshetné? Nem kötheti el csakúgy az egyik lovat és kutathatja át a vidéket. Márpedig ha nem találja meg Rebeccát, nem lesz más választása.

– A méltóságos asszony határozottan azt kérte, siessen hozzá – sürgette a szobalány. – Nagyon fontos mondanivalója van az ön számára.

Selena hát irányt váltott. Öt perc kitérő már nem befolyásol semmit, és még mindig volt remény arra, hogy hihető magyarázatot találjanak az eltűnt csomagjára, és hogy egyszerűen csak elment lovagolni.

Selena kopogtatott a grófnő ajtaján, és várta, hogy bebocsátást nyerjen. – Hívatott, úrnőm?

– Tizenegy óra elmúlt – mondta Lady Harrowden. – Pontban tizenegykor kivétel nélkül mindig meg kell jelenned! Ez a legfőbb kötelességed az irányomba. El sem tudom képzelni, mi akadályozott meg abban, hogy időben érkezz! Olyan keveset kérek tőled.

Ha Selena valaha is bármivel Lady Harrowden kegyeibe férközhetett, hát most egyetlen botlással kicsúszott belőle. Való igaz, nem figyelte az időt. Talán ha gyorsan kiszolgálná a grófnőt, mehetne a dolgára. – Elnézést kérek, úrnőm. Mit tehetek önért? – Láttá, hogy a grófnő még nem öltözött fel, és remélte, hogy ezzel nyer még egy kis időt, hogy szétnézhesen az istálló környékén.

– Segíts, kérlek, megválaszolni néhány levelet, mielőtt felkelek. Ott van az a halom a meghívókkal. Kezdheted a legfelsővel.

Selena nehézkesen ment oda a kupachoz.

A kezébe vette.

Akármilyen vehemenciával is tagadta önmaga előtt, hasztalan...

– Hölgyem, attól tartok, aggasztó híreim vannak. Nem találom Rebeccát. Alice azt mondja, eltűnt az egyik bőröndje is.

Alig egy másodpercnyi döbbenet után Lady Harrowden ledobta magáról a takarót, és felugrott. – Micsoda? Hogy veszíthetted szem elől a gyámlányomat? Ez az egy felelősséged volt! Nem előtte kelsz fel reggelente?

Selena ajkára kétségbeesett tiltakozás tört. Lady Harrowdennek nem tűnt fel, hogy Selenára aránytalanul sok terhet rótt, hogy egy helyett két szerepben kell helyt állnia? Ám meg kellett őriznie a nyugalját.

– Általában előtte kelek fel, de a reggelinél nem találkoztunk, és a házban sem kereszteztük egymás útját. Benéztem a hálósobájába, de nem volt ott. Csodát én sem tehetek, úrnőm...

Lady Harrowden minden további szemrehányás nélkül elfogadta Selena válaszát. – És az unokaöcsém? Őt látta?

Selena megrázta a fejét. – Megkértem Alice-t, hogy küldje a keresésére az inast, de... – Nem akarta kimondani, hogy a legrosszabbtól tart.

– Csengessen a szobalányomért, és mondja meg neki, hogy azonnal jöjjön vissza – mondta Lady Harrowden. – Nincs vesztegetni való időnk.

A grófnőt elkapta a hév, és vele együtt Selenát is. Az ajtó felé sietett, kifelé menet meghúzta Morgan csengőjét, és sietős léptekkel elindult a lépcsőhöz. A lejáró alján az oldalbejárat felé fordult, ez volt a leggyorsabb út az istállókhöz.

Két lépést tett meg, amikor a kopogató hangja visszhangzott a házban. Talán van hír Rebeccáról! Meg sem várva a cselédek, Selena odarohant az ajtóhoz, és kinyitotta.

Lucius arca felragyogott.

– Selena. – A szokásosnál nagyobb gonddal megkötött fehér nyakkendő kiemelte fogainak és ragyogó szemének csillogását. Selenának a férfi jelenlétében mintha mindig elfogyott volna a levegője.

– Rebecca eltűnt – nyögte ki nagy nehezen.

Lucius mosolya lehervadt, és előrelépett. – Bejöhetek? Talán segíthetnék.

– Azonnal a grófnőhöz kísérlek – Válaszolta Selena, majd megállt. – Nem, mégsem. Még nincs felöltözve. Megmondom neki, hogy a szalonban várod.

– Boldogulok magam is. Szólj Lady Harrowdennek, hogy itt vagyok, és amint tudsz, kérlek, gyere, beszéljünk, mielőtt megérkezik.

Selena felsietett a grófnő szobájába, és bekopogott. Lady Harrowdent még alsóneműben találta, a haja is fésületlenül lógott, a szobalány csak a fűzőjét kötötte meg.

– Lucius úr itt van, és meghallgatást kér. Mit mondjak neki?

– Megtalálta a lányt? – kérdezte a grófnő.

– Nem – mondta Selena, és eluralkodott rajta a kétségbeesés. – Elindultam a keresésére, de aztán megérkezett Sir Lucius. Nem tudok egyszerre mindenhol ott lenni.

– Próbálkozzon – csattant fel a grófnő. Selena a döbbenettől egy szót sem tudott kinyögni, és Lady Harrowden hozzátette:
– Mondja meg Sir Luciusnak, hogy mindjárt ott leszek nála.

Elbocsátva, Selena lesietett a lépcsőn, a szíve a félelemtől és a megerőltetéstől is hevesen dobogott. Berohant a szalonba, Lucius ott állt, és az ablakon keresztül a havas tájat bámulta. A lány érkezésére megfordult, és kinyújtotta a kezét, mintha arra bátorítaná Selenát, tegye a kezét az övébe, de a lány jobbnak látta, ha nem él a csábító ajánlattal.

Ehelyett két lépést tett előre. – Lady Harrowden azt mondta, hogy azonnal jön.

Sir Lucius leengedte maga mellé a karját, Selena csalódottságot vélt felfedezni az arcán. – Mondd csak, mitől ez a nagy pánik?

– Hiszen már mondtam – értetlenkedett Selena. – Rebecca elment, és ez az én hibám.

– Már hogysis lehetne ez a te hibád? – kérdezte Lucius, és a hangját egy fokkal feljebb emelte. – Mégis mit kellene tenned, ha egy szeszélyes leányka képtelen egy helyben maradni?

Hát nem érti? Selena csalódottságától könny szökött a szemébe, visszanyelte, és hogy újabb ki ne buggyanjon, körmeit a tenyerébe vájta. Nem mutatkozhat gyengének. És ha a férfi magától nem jött rá, hogy Rebecca féltékenységében gurult dühbe, nem szívesen magyarázná el neki, hogy a csók miatt történt az egész.

– Dehogyanem az én hibám. Mindenért engem okolnak, és ezért nem találok majd másik állást.

– Nem fog Lady Harrowden téged hibáztatni egy olyan fiatal lány döntése miatt, akinek nincs jelleme, akit meglehetősen kétes nevelésben részesítettek, és aki nem töltött itt elegendő időt ahhoz, hogy ti ketten a megfelelő illetet beléneveljétek. Ez nevetséges. Feleslegesen aggódsz, Selena.

Volt igazság abban, amit a férfi mondott, de hiába, Selena az állásával fizet érte, ha nem sikerül előkerítenie Rebeccát.

– Sajnos nem. Lady Harrowden világosan megmondta, hogy engem tart felelősnek – mondta elfúló hangon. – Nem kapok ajánlólevelet, és akkor nem kapok soha másik állást...

Lucius türelmetlenül legyintett.

– Mert? Akkor ki ad neked ajánlást, mi? – vágott vissza Selena.

Lucius állkapcsán megrándult az izom, amely már amúgy is feszült. – Nem tudom, miért ragaszkodsz ehhez az ötlethez, Selena.

– Nem? A családom nevét botrány övezi. Elegendő egy pillantást vetniük az ember ruhájára, máris mindent tudnak az anyagi helyzetéről. Tudják, ki kit vágott át, és hogy ki kivel van kapcsolatban. Akkor is elítélik az embert, ha az érintettel csak összefüggésbe hozható... és én nem vagyok hajlandó az lenni... egy elszegényedett, referenciák nélküli nőnek nincs jövője.

Lucius még feljebb emelte a hangját. – Ne végy mindenkit egy kalap alá, ez épp annyira balítélet volna. Nem mindenki gondolkodik így és nem mindenkinek vannak előítéletei. Néhányan igenis a külsőségek mögé néznek, és a belső értéket ítélik meg.

Selena megrázta a fejét. – Képtelenség. Nem voltál még a helyemben. Mindenhol ugyanez a helyzet, akármerre is vet a sors.

Lucius odalépett Selenához, és karon ragadta.

– Nem, nem az. – A hangja elgyötört morgásként tört elő. – Próbáltam megtalálni a módját, hogy elmondjam: szeretlek... De nem engedsz közel magadhoz.

Lucius eleresztette a lány karját, és türelmetlenül kifújta a levegőt. – Még nem vetted észre, hogy magasról teszek rá, mit gondolnak mások? Megkértem a kezéd, mert minden vágyam az, hogy a feleségem legyél. Nem érdekel a rang, a vagyon, és a botrányok sem – amibe ráadásul önhibádon kívül keveredtél. Én csak téged akarlak, és nem fogom meggondolni magam.

Selena lehunyta a szemét. Nem hagyhatta magát meggyőzni a férfi csábító szavai által. Csak még jobban fájna utána. – De igen, Lucius, meg fogod.

Rövid szünet után kinyitotta, és a férfira emelte a tekintetét. Lucius szemében meglepetést fedezett fel az újbóli magázás hallatán, s mintha egy villanásnyi sértettséggel párosult volna.

Csend ereszkedett rájuk.

Aztán a férfi megrázta a fejét, és lágy hangon folytatta.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen makacs tudsz lenni. Úgy tűnik, nem akarsz meghallani, amit mondok. Azt hiszem, nem az előkelőségek előítéletesek, Selena. Ha ilyen szigorúan osztályozod az embereket a rangjuk alapján, és azt szajkózod, hogy ez meghatározza a hovatartozásukat, senki sem győzhet meg az ellenkezőjéről, nos, az lenne csak igazán a tragédia.

Selena szívébe tüzes nyílként fúródott az igazság. Elképedve állt a férfi előtt.

– Kérlek, Lucius, én...

Az ajtó kinyílt.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

Lady Harrowden botja minden egyes lépéssel hangosabbat koppant a szoba padlóján. Lucius megkönnyebbülésére úgy tűnt, az asszony nem vett észre semmit abból, ami kettejük közt zajlott Selenával.

– Attól tartok, az a lány elmenekült a rettenetes unokaöcsémrel. Alice azt mondta, hogy az inas nem találja Richardot, és a kocsija is eltűnt.

Lucius cinkos pillantást váltott Selenával – túl sok kimondatlan szó maradt kettejük között. A visszautasítás nem tántorította el feltett szándékától. Biztosra vette, hogy ha a lány józan ésszel végiggondolja a dolgokat, előbb-utóbb igazat ad neki.

Selena válaszra nyitotta a száját, de a grófnő folytatta.

– Ezek ketten szökést kíséreltek meg, a napnál is világosabb – mondta Lady Harrowden. – Tennünk kell valamit. A

családunk nevét már így is szájukra vették a népek, hogy nem fizetünk. Ha Richard valóban tönkretette a birtokot, mint ahogyan gyanítom, már csak az hiányzik, hogy kitudódjon, megszöktetett egy fiatal lányt. Selena, kifejezetten téged kérlek fel, hogy megtaláld. Meg kell akadályoznod ezt a házasságot.

A lady Luciushoz fordult. – Kiskorod óta ismerlek. Ha jóvá akarod tenni, hogy nem tartottad be az ígéretedet, most megteheted. Vidd Miss Lockhartot, és segíts neki.

Bár Lucius úgy gondolta, múltbéli hibájáért bőven kárpótolta a grófnőt azzal, hogy híreket szállított az unokaöccséről és jogászt meg könyvelőt intézett, a másodperc töredéke alatt eldöntötte, Lady Harrowden utasítása pontosan illeszkedik a céljához. Ha órákig egyedül maradhatna Selenával egy kocsiban, miközben az elkóborolt szerelmespárt üldözik – és nem találják meg őket időben, ebben biztos volt -, akkor a lelkére beszélhetne.

Selena elutasításának oka a múltbéli sérelmeken és a félelmein alapult, nem a szíve vágyát tükrözte. Meg kellett győznie, hogy meg tudja védeni, és ha akad is valaki, aki megvetné őt az apja vétkei miatt, az nem érdemel figyelmet. Az elégedettség, amit Selena

hozna az életébe, a nyomába sem érhet semmilyen nemesi körnek, és érte bármilyen kötődést hajlandó megszakítani. Úgy vélte, csakis időre van szüksége szerelme megnyeréséhez.

– Rendben van, méltóságos asszonyom – mondta. – De ha megengedi, szeretnék helyesen eljárni. Hozom a kocsisomat és a kíséřőmet, illetve egy zárt hintót. Nem teszem ki Miss Lockhartot a január végi időjárás kellemetlenségeinek egy nyitott kocsiban, hiszen valószínűleg többórás utazásra kell készülnünk.

– Ez az első értelmes gondolatod – morogta Lady Harrowden.

Lucius már indult volna, de a nő hozzátette: – Várj egy percet. Végiggondoltam, ennek a két bolondnak most már össze kell házasodnia, és akkor Rebecca vagyona megmenti a birtokot az azonnali csődtől. De a frigy nem köttethetik a szökés alatt. Véletlenül tudom, hogy az érsek Hertfordshire-ben van látogatóban, Graveley-ben. Várj, írok neki egy levelet, különengedélyt kérek tőle.

Lucius meglepetten válaszolt.

– Szívesen megteszem, de figyelmeztetnem kell, kicsi az esélye, hogy hamar megtaláljuk őket. Úgy tűnik, többórás előnyük van.

– Azért csak próbáljátok meg. Ahogy ismerem a gerlepárt, Rebecca minden városban meg akar majd állni, és ez Richardnak igencsak sokba fog kerülni, pénzben mindenképp, no de időben is, mire elhagyják a megyét. Vagy ki tudja, netán árokba hajtja a kocsiját... – Lady Harrowden leült az íróasztalhoz. – Reménykedem benne, hogy megtaláljátok őket.

Irt egy rövid üzenetet, összehajtotta és lepecsételte, majd átadta Luciusnak. A férfi átvette, a lány félve nyelt, de követte. Amikor a bejáratí ajtóhoz értek, amelynek környékén áldásos módon egy cseléd sem kórincált, a férfi odahajolt a lányhoz.

– Selena, indulás előtt volna némi közlendőm. Nem számítok arra, hogy utolérjük őket. Elkísérlek, hogy eleget tegyek Lady Harrowden kérésének, de megesküszöm, hogy nem veszélyeztetem a hírneved, akkor sem, ha ez az üldözés végét jelenti. És... – A férfi elkapta a lány tekintetét, és elmerült benne. – Alig várom, hogy folytassuk a beszélgetésünket. – Elérte a kívánt hatást; a lány döbbsent ábrázattal sietett a dolgára.

Amikor egy órával később visszatért, Selena a legmelegebb öltözetében állt a hallban, Miss Woodsley szobalányával az oldalán. Lucius azonban rá sem hederített Alice-re, erőst szándékában állt, hogy elnyerje Selena kezét, márpedig nem avatatlan fül hallatára, így hát a két hölgyet emígy szólította meg:

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy nincs helyünk a szobalánynak. Visszafelé Miss Woodsley-t hozzuk a kocsinkban, az ő csomagjaival együtt így is elég szűkös lesz. Miss Lockhart hírneve tökéletes biztonságban lesz, hiszen itt van a kocsisom és az inasom.

Selena vonallá húzott ajka gondterheltségről árulkodott, nem szerette, ha manipulálják, de ettől függetlenül a férfi

érezte, ezt a menetet meg fogja nyerni. Miss Woodsley szobalányához fordult.

– Szóljon Lady Harrowdennek, hogy a távozás útjára léptünk. Mindent megteszek, hogy hazahozzam az elkóborolt Miss Woodsley-t.

Lucius besegítette a lányt a kocsiba, majd felhúzódkodott utána, becsukta maguk mögött az ajtót, és kopogtatott a tetőn. A lovak vágára kaptak. Lucius hátradőlt a hintó sarkában, és enyhe szórakozottsággal hangjában megjegyezte: – Nem számítottam segítségre épp olyasvalakitől, mint Lady Harrowden. De ő gyakorlatilag átadott nekem téged.

Selena sértődötten húzódott vissza. Inkább tűnt óvatosnak, mint félénknek, összedörzsölte kesztyűs kezét, aztán megszólalt.

– Remélem, nem valamiféle aljasságra készülsz azzal a céllal, hogy kettesben maradjunk, Lucius. Azt hittem, bízhatom benned.

– Tudod jól, hogy bízatsz bennem – válaszolta a férfi. – Tisztességesek a szándékaim. De itt végre meggyőzhetlek arról, hogy a feleségem légy, anélkül hogy bárki félbeszakítana.

– Elmondhatod, amit csak kívánsz – vágta rá a lány magabiztosan, és a férfi egy gödröcskét látott megjelenni az arcán -, de továbbra is tartom magam a véleményemhez.

– Érthető, csak hogy az valamelyest sántít, tudniillik úgy tűnik, tévesen azt hiszed, az apád évekkal ezelőtti cselekedete

miatt le kell mondanod önmagadról, és a vénlányok életét kell élned. Egy tökéletesen tisztességes házassági ajánlatot kaptál, és visszautasítottad, de nem tudsz meggyőzni arról, hogy a szíved és a józan eszed ezt diktálja.

– Ha ennyire aggódsz az elmém épségéért – vágott vissza Selena, immár a szája sarkában bujkáló mosollyal -, akkor meg azon csodálkozom, hogy egyáltalán feleségül akarsz venni.

Lucius összefonta a karját, az ő ajka is felfelé húzódott. – Nincs kétségem afelől, hogy maradéktalanul visszanyered a józan eszed. És onnan látom majd, hogy beleegyezel a házasságba.

– Az ég szerelmére – kiáltott fel Selena. – Ha egyszer rákapsz egy témára, nem könnyen ereszted el!

– Nem bizony – vágta rá Lucius. – És mivel ígéretet tettem a hírneved védelmére, nem csókolhatlak meg tiszta lelkiismerettel, pedig a tapasztalatok szerint a legjobb módszer ez lenne, hogy meggyőzzelek.

Egy apró sóhaj hagyta el Selena ajkát, és az ég felé nézett. – A visszafogottságod úriemberre vall, de egy úriember nem utalna olyan kényes dologra, mint az a félresikerült csók – mondta szigorúan.

A férfi elnevette magát.

– Lucius – kezdte Selena teljes komolysággal -, kérlek, érts meg. Nagyon megtisztelő a kérésed, és nem kételkedem az ajánlat őszinteségét illetően. Hanem a bálon történt incidens

csak egyetlen példa, mire számíthatunk, ha újra belépek az arisztokrácia köreibé. És...

A lány szünetet tartott, a férfi azon tűnődött, vajon mi járhat még a lány imádnivaló fejében.

– És ami a bocsánatkérésedet illeti az elmulasztott segítségnyújtásért, biztosíthatom, nem neheztelek rád. De fel vagy rá készülve, hogy ezt mostantól minden egyes bálon megtedd? Hidd el, ez csak egy apró incidens a sok közül, ami ránk várna, ha a feleséged lennék. Attól félek, az irántam érzett szereteted egy napon sajnálattá változik, ha mindenütt szembesülnöd kell a rám zúduló megvetéssel.

– O, hát erről fúj a szél!? – Lucius derűlátása egy szempillantás alatt elszállt, és megragadta a lány kezét. – Amikor Downing nem átalott megalázni az egész vendégsereg előtt, nem volt védelmeződ. Pedig nekem kellett volna annak lennem, csak még nem döntöttem el, vállalom-e ezt a szerepet. Ezt a tévedésemet szívből megbántam, és akkor még azt hittem, emiatt gyötör lelkiismeret-furdalás, de hamar rájöttem, hogy az érzéseim komolyabbak, mint sejtettem. Nem gyengédséget érzek irántad, Selena – a gyengédség gyökerei a felszínen húzódnak, azokat ki lehet tépni. Amit irántad érzek, sokkal mélyebb... ez szerelem.

Selena tekintete elhomályosult.

A férfi folytatta:

– És jól látod, nem hagyom, hogy ez még egyszer megtörténjen. Senki sem sugdolózhat a hátad mögött, a védelmeződként erről magam kezeskedem. Az úri társaság valamennyi tagja tudni fogja, jobb, ha ügyelnek a megfelelő bánásmódra, ellenkező esetben velem gyúlik meg a bajuk. Nem kényszerítelek azonnali válaszra, de szeretném, ha tudnád, természetemnél fogva amit egyszer elhatároztam, nem szokásom megváltoztatni.

Lucius megszorította a lány kezét, majd elhúzódott tőle, és az ablakon át a dombos tájat nézte. Elég okos volt ahhoz, hogy tudja, ezúttal a csend és az idő többet segít, mint a szavak áradata. Ennek ellenére legszívesebben átvette volna a hajtótól a kantárszárat,

hogy megsürgesse a lovakat – nem azért, hogy megtalálja Rebeccát, hanem hogy Selenát közelebb vigye a válaszhoz, amire tudta, hogy mindketten vágnak.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Minden út menti fogadónál tartottak egy-egy rövid szünetet, hogy a szökevény párocska után érdeklődjenek. Szerencsájük volt, mert a fiatalok éppen Gravely felé indultak el, és az utolsó állomáson azt számolták, talán a következő pihenőnél meg is szállnak a fiatalok. Selena megnyugodott; kellemesen ringatta a zötykölődő hintó a keményre fagyott úton.

Nem riasztotta vissza az egyre növekvő távolság a Harrowden-birtoktól, épp ellenkezőleg, egyre szabadabbnak érezte magát. Belegondolt, milyen lenne egy olyan férfi védelme alatt állni, mint Lucius. A gunyoros fráterről kiderült, hogy igazi úriember. Selena rég találkozott olyasvalakivel, akivel ilyen könnyedén elbeszélgethetett – és aki megneveltette.

És az a csók! Selena arcát előntötte a forróság, hacsak rágondolt. Ha elfogadja a férfi ajánlatát, minden nap erre

ébredhet.

Összecsippentette a kesztyűje végét, és a varrással játszadozott. Egyre inkább nehezeire esett tartania magát a visszautasításhoz, vagy emlékeznie, hogy miért is ne mondana igent. Megérkeztek Graveley falujába; Lucius kiszállt. Rövidesen szorgoskodás hangjai szűrődtek be odakintről, Lucius kinyitotta a kocsiját, és lesegítette Selenát, majd bevezette a Postakocsi fogadóba.

– Mint tudja, Lady Harrowden megbízott egy elintézendő feladattal – mondta. – Amilyen gyorsan csak tudom, felkeresem az érseket, addig is az inasom itt marad önnel.

Odabent néhány percre tanácskozott a fogadóssal, majd visszatért.

– Előkészítik neked a szalont, itt várakozhatsz, amíg távol vagyok és megszerzem a szükséges útbaigazítást. A fogadás felesége készít ebédet, és én nem maradok sokáig – Ígerte a férfi, azzal egy szökkenéssel továbbállt.

Selena egyedül maradt a szalonban, evett a rögtönzött terülj-terülj asztalkámról, és bár egyéb körülmények között roppant mód felizgatta volna magát, amiért ilyen lehetetlen küldetésre vállalkozott, ezúttal meglepő nyugalom járta át. Az ételnek jobb íze

volt, mint bárminek, amit valaha kóstolt, a napsugarak vidám tánccal lejtettek be a szalon ablakán, jómaga egy tiszteletreméltó férfi védelme alatt állt, és...

Állát a kezére támasztva elmélázott ...és remélte, örökre vele marad.

Szeretem őt – az igazság villámcsapásként hasított belé.

Mintha csak a szíve hívó szavára válaszolt volna, ebben a pillanatban Lucius lépett be a szobába. – Selena, nem hiszem...

A férfi megállt a vágyakozva felé meredő lány előtt. Selena tudta, hogy az iménti felismerése az arcára van írva. Lucius három lépéssel az asztalnál termett, és helyet foglalt. Felvette a lány kezét és ujjait a sajátja köré kulcsolta. – Kedvesem, mi történt?

Selena elmosolyodott és megrázta a fejét. Nem történt semmi, amiről beszámolhatott volna. – Nem is sejtenéd, Lucius – mondta.

A férfi néhány másodpercig még tenyerében tartotta a nő kézfejét, de amikor az nem világosította fel, elmosolyodott, és ujjait az ajkához emelte.

– Nem hiszem, hogy folytatnunk kellene ezt az örült hajszát. Harrowden kocsija a kora reggeli órákban haladt erre. Még csak meg sem állt, de az egyik házigazda felismerte a családi címert a hintón, amint elrobogott mellette. Soha nem érjük utol őket, ez az egész nem ér több kockázatot.

A kezére adott csók felforrósította a bőrét, Selenában ismeretlen vágy ébredt. Nem válaszolt azonnal, lassan pillantott fel.

– Bizonyos szempontból egyetértek. Nem mehetünk sokkal messzebb, különben nem érünk vissza Harrowdenbe a nap vége előtt. Nem szeretnék újabb botrányt okozni Lady Harrowdennek, épp elég, hogy ez a kettő úgy határozott, hogy meglépnek. – Selena összevonta a szemöldökét. – Mindazonáltal mindent meg kell tennünk, hogy megpróbáljuk utolérni őket. Mi van, ha felborult a hintójuk, és segítségre szorulnak? Egyébként... megszerezte nekik a különengedélyt a házasságkötésre? Talán még időben megállíthatjuk őket.

Meglehetősen merészen a lány előrenyúlt, hogy megérintse a férfi kesztyűs kezét.

– Miért nem megyünk tovább még egy szakaszt, hátha megtaláljuk őket. És ha tényleg nyomuk veszett, akkor visszafordulunk.

Lucius szemében mintha fáklya lángja lobbant volna. – Pompás. Cselekedjünk így. És hogy válaszoljak a kérdésre, valóban sikerrel jártam az érseknél, és megszereztem az engedélyt. – A férfi rávillantotta mosolyát, és Selena megesküdült volna rá, hogy valami csínytevést forgat a fejében.

– Meglep, hogy vita nélkül beleegyezel a tervembe – mondta a lány kétkedve. – Ha valamit megtanultam rólad, az az, hogy makacsul ragaszkodsz az elképzeléseidhez. Mit tervezel?

Lucius felemelkedett a székről. – Valóban van valami a tarsolyomban. A jó hadvezér mindig felkészült.

– Nocsak, már hadvezér is vagy?

– Hát bizony ez küzdelem a javából! – A férfi rákacsintott, kezét nyújtotta, hogy segítsen a lánynak is felállni.

A titokzatosság nem bosszantotta Selenát. Bízni akart a férfiban. Beszálltak a hintóba, és a férfi megkocogtatta a tetőt, a kocsi kerekei a macskaköves útról hamarosan legördültek a földútra, és Selenát elringatta a hintázás, a nyugalom érzése járta át. A féltalom határán megérezte Lucius kezének érintését az övéen, ijedten ült fel.

– Kedvesem, engedd meg, hogy fogjam a kezéd, ígérem, semmilyen egyéb módon nem közeledem – mondta Lucius. – Erre a szavamat adom.

Selena pulzusa szertelenül lüktetett. Kellemes volt a férfi érintése, de nem kívánt többet, tudta, hogy a hírneve forog kockán, ráadásul egyáltalán nem volt biztos benne, hogy az illemnek megfelelően véget vetne a kezdeményezésnek. Még mindig a férfi kezében nyugtatva a sajátját, várt. Hallgatásán felbátorodva Lucius óvatosan összefűzte az ujjait. Kesztyűs kezéből átkúszott a melegség, elárasztva Selena egész lényét.

A naplementében robogó kocsi árnyékos utasterének csendjét Lucius törte meg, baritonja puhán és mélyen zengett.

– Selena, a leghatározottabban eltökéltem, hogy a feleségem leszel. Csakis azért egyeztem bele ebbe az agyament tervbe,

hogy két olyan együgyű után eredjek, mint Harrowden és Miss Woodsley, hogy zavartalanul veled tölthessem az időt. És úgy látom, jól tettem, különben most nem ülnék itt szorosan melletted, és nem fognám a kezéd.

A lányban ekkor tudatosult, hogy a férfi nadrágja az ő szoknyájához ér, s hogy érzi a testmelegét. Selena pulzusa felgyorsult. Ám nem mozdult arrébb, s a kezét sem húzta vissza. Belenehezedett az ülésbe, és nem szólt. Egészen hozzászokott a férfi kezének melegéhez és súlyához, szép lassan ismét elálmosodott.

Arra riadt, hogy a kocsi megáll, és megbillen. Aztán a kocsi továbbfordult az oldalára, Selena ekkor esett Luciusra. Az álom azonnal kirepült a szeméből, elemelte a fejét a férfi mellkasáról, és ijedten vette tudomásul, hogy Lucius vállán támaszkodik, és teljes testének súlyával a férfin fekszik.

Lucius átkarolta a riadt nő derekát, és elvigyorodott.

– Csitt, drágám! Amíg velem van, nincs mitől félnie. – Nagyon óvatosan kibontakozott az ölelésükből, arrébb helyezve a lányt az ülésen, és ő maga felállt. A kocsi ajtaja a fejük felett nyílt, a mennyezeten. Lucius elrugaszkodott, aztán felhúzódkodott, majd leült a nyílásban, csizmáját ide-oda lengette Selena fölött. Ezen és a helyzet kínosságán Selena elmosolyodott, úgy tűnt, a férfi kifejezetten jól érzi magát.

– Hé, Worley – kiáltotta -, hát ez aztán nem vall magára, túl hosszúra nyúlt a vezetés? Most aztán bajban vagyunk, nem

igaz?

A kocsis bocsánatkérés-félét motyogott, és azt magyarázta, valami kis állatot akart kikerülni, de a kátyú megdobta a kocsit.

– Ne is törődjön vele – zárta rövidre Lucius a kocsis mentegetőzését. – Jiles, oldja el a lovakat, elviszem az egyiket.

– Lenézett az odalent ücsörgő Selenára. Aztán kibújt az ajtónyílásból, majd visszahajolt az utastérbe.

– Állj fel, kérlek, kihúzlak – adta ki az utasítást Lucius, szórakozottságtól ragyogó ábrázattal.

– Csak így? – vágott vissza Selena kedvesen. Semmi megmosolyogtatót nem talált a helyzetben.

– Csak így – ismételte meg.

A lány feltápászkodott, Lucius pedig lehajolt, és megragadta a derekánál fogva. Óvatosan emelte ki a lányt, vigyázva, nehogy a kocsi oldala megsértse. Aztán a hintó tetejéről a földre ugrott. Selena még mindig esetlenül ült a nyílásban. Tehetetlenségében felnevetett.

– Lucius, igazán szégyenteljes helyzetbe hozol. Ragaszkodom hozzá, hogy azonnal segíts le a földre – parancsolta.

Lucius ajkai még mindig széles mosolyra húzódtak. Két karját nyújtotta a lány felé. Selena az ölelésébe csúszott. A férfi azonnal letette a földre, és illendően elhúzta a kezét Selena derekáról.

A nő hátralépett, hogy megnézzze a balesetet, és amikor felmérte a kocsi állapotát, minden derűje elszállt. Mindkét kerék kitört az egyik oldalon. Az inas éppen az egyik lovat oldozta le a rúdról.

– Ez szörnyű – mondta. – Hogy jutunk vissza Harrowdenbe ma este?

– Ne félj – nyugtatta Lucius. – Van egy tervem. – Jelzett a fiúnak, az meg a kantárjánál fogva odavezette az egyik lovat. – Lóháton folytatjuk. Én kapaszkodom fel elsőként, aztán magam elé húzlak.

Odaszólt a kocsisnak. – Worley, mennyire van innen a legközelebbi város?

A kocsis felhagyott a kerék vizsgálatával, felnézett.

– Azt mondanám, még körülbelül két mérföld, méltóságos uram.

Az inas felsegítette a ló hátára az urát, majd Lucius-sal együtt Selenát is. A lány beleborzongott, ahogy a férfi újból a derekára tette a kezét. Aztán mire észbe kapott, már Lucius mellkasához simulva ült, lábait a ló egyik oldalán lógázva, a férfi karjaiba bújva.

Az inas visszament a lovakhoz, Lucius odaszólt neki, mielőtt elgaloppozott volna: – A következő faluban istállóztassák be a többi lovat. Küldjenek valakit a kocsi megjavítására, és készítsenek elő mindent, hogy két nap múlva

visszatérhessünk. Ez elég lesz a szükségletekre. – Azzal egy kis zsák pénzürmét dobott a kocsisnak.

– Igenis, méltóságos uram – mondta Worley.

Az aggodalom végigkúszott Selena gerincén, ahogy elindultak a lóval. Olyan közel ült Luciushoz – közelebb, mint valaha bármelyik másik férfihoz.

– Két nap? – ismételte utána halkán.

Lucius a nő füléhez hajolt. – Ne félj, Selena. Nem hagyom, hogy bármi bajod essék.

A lány szeme megakadt a férfi enyhén borostás állán. – Mi lesz, ha két napig nem térünk vissza Harrowdenbe? Még ha nem is használod ki a helyzetemet, a hírnevemnek nem használ. – Megrántotta a férfi hajtókáját. – Lucius, sehol sem találok másik állást és nincstelen leszek. Nem hiszem, hogy végiggondoltad, milyen következményekkel jár ez a helyzetemre nézve.

– A helyzeted már régóta dühít – mondta Lucius, és szorosabban fogta át Selenát. – Képtelen vagyok elviselni, hogy megvetéssel bánnak veled az olyanok, mint Downing, vagy ahogy Lord Harrowden rád veti pimasz tekintetét. Utálok, hogy Lady Harrowden és az olyan ostoba csitrik, mint Miss Woodsley, parancsolgatnak neked. Ahogy mondtam, nem nyugszom, amíg nem leszel a feleségem, és nem vagyok az a típus, aki könnyen feladja.

Lehajolt, és megcsókolta Selena homlokát. – Ne kételkedj tovább, Selena. Mondd végre, hogy hozzám jössz! És nem azért, mert muszáj, hogy mentsd a hírneved, hanem mert te is engem akarsz!

Selenának elfogytak az ellenérvei, hangosan felsóhajtott.

– Hát jó, a feleséged leszek – aztán még félénken hozzátette -, mert én is akarom.

Hát felfedte a valódi érzelmeit.

– Csak azt kérem, ne gúnyolódjon velem.

A férfi átkarolta Selena derekát, az arca csak úgy sugárzott az örömtől. Lehajolt, és csókot nyomott a lány ajkára.

– Vigyázz az útra, Lucius!

Selena élesen fújta ki a levegőt, amikor rádöbbsent, hogy ettől még nem oldották meg a problémát.

– De Lucius! Még ha feleségül is veszel, éjszakára akkor is gardedám nélkül leszek a társaságodban... Ez önmagában is tönkreteszi a hírnevedet. O, miért nem hoztuk magunkkal Alice-t? Könnyedén szorítottunk volna neki helyet.

– Alice jelenléte szükségtelen lett volna. Nem becsültem alá a helyzetet, kedvesem, de mint mondtam, mindig felkészülten érkezem. – Mosoly bujkált a szája szegletében és egyenesen előre meredt. – A kabátom zsebében van egy különleges engedély...

– Rebecca és Lord Harrowden számára – kiáltotta Selena. – Mi hasznunk belőle?

– Gondolod, hogy elszalasztanék egy lehetőséget, ha már az érseknél járok, és nem kérnék egyet magamnak is? – mondta.

– Jó nagy ostobaság lenne.

Selena döbbenten nézett rá.

– Elég nehéz meggyőzni a magadfajta makacs hölgyet, hogy hozzám jöjjön feleségül – folytatta. – Belátom, könnyebb arra a következtetésre jutni, hogy az arisztokrácia sosem felejt, ha a nővérem fennhéjázását hallgatod, ahogy állandóan kételyeket ébreszt benned, de elbeszélgettem vele, szóval biztos lehetsz benne, hogy tökéletesen megérti a felé támasztott követelményeket. Ami pedig az ilyen gyáva

szívű férfiakat illeti, mint Downing, akik kétségbe vonják az értékeidet, hát őket is szívesen elküldöm melegebb éghajlatra a kedvedért. Ne aggódj hát többé. Ófensége a camptoni plébánoshoz irányított, ma este feleségül veszek – Lucius büszke vigyort villantott rá -, most, hogy végre igent mondtál.

A férfi karjaiba simulva Selenát elöntötte a boldogság. El sem hitte, hogy ekkora öröm érheti.

Lucius visszahúzta a lovát.

– Miért álltái meg? – kérdezte a lány.

A férfi egyik keze köré tekerte a szíjat, a másikat Selena derekára simította, és szorosan magához húzta.

– Ezért.

Megcsókolta.

Addig tartotta, amíg a lány el nem gyengült. Akkor szorosan magához húzta, és Selen a karjaiba bújt.

Amikor elhúzódot, kapkodva vette a levegőt, két szeme izzott az egyre sűrűsödő sötétben.

– Szóval, hol találjuk ezt a plébánost? – kérdezte a lány félénken.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Két nappal később Sir Lucius és Lady Clavering megérkezett a Harrowden-birtokra. A rögtönzött esküvői szertartást követő két napot önző módon kettesben töltötték. Selená többször is rosszallását fejezte ki férjének, de a férfi könnyedén elűzte a fenntartásait.

– Ideje, hogy valaki rád is odafigyeljen, és ez mostantól az én feladatomban – mondta neki Lucius.

Itt volt azonban az ideje annak is, hogy szembenézzenek a kellemetlen következményekkel. Lady Harrowden egészen biztosan feldühödött – minden joga megvolt hozzá. Helytelenül viselkedtek, és a tényeken az sem változtat, hogy Selená a férje védelmét élvezte.

Lucius megsimogatta felesége arcát. – Ne aggódj semmi miatt. – Nevetnie kellett a történeteken. – Nem hinném, hogy meg akarna enni. – Ez mosolyt csalt Selená arcára.

Lucius lesegítette asszonyát a hintóról. Ekkor egy másik kocszi zaja jutott el a fülükhöz, a kerekek alatt ropogott a hó, ahogy begördült, majd megállt a birtok felhajtóján. A férfi Selena felé fordult, a szeme csillogott.

– Ez bizony érdekes lesz. Az öcsém, George, és ahogy elnézem, Philippa is vele van. Úgyis be kell mutatnom a feleségemet a családomnak, és ha már így adódott, a leginkább kettejükkel szeretném kezdeni.

– Lucius! – George visszafogottan, megkönnyebbült mosollyal az arcán üdvözölte bátyját. – Hát itt vagy! Briggs meglepően szűkszavú volt a holléteddel kapcsolatban, de azt tudtam, hogy nem mentél el Londonba, és mivel nyomós indok nélkül anyánkat sem látogatod, így ott sem lehetsz, gondoltam, hátha itt talállak meg.

George elhallgatott, a tekintete Selenára siklott, de Philippa vette át a szót.

– Mindketten utazóruhában vagytok. Mi történt? – sikkantotta. – Maria ma reggel azt a pletykát hallotta, hogy Miss Woodsley megszökött Lord Harrowdennel. Gondolom, rábeszéltek, hogy utánuk menj, igaz, bátyuskám? – majd választ nem várva Selenához fordult. – Jó napot, Miss Lockhart. Sikerral jártak?

Selena tétovázott; Lucius a kezéért nyúlt és megszorította.

– Lucius, azt hiszem, valamit el kell mondanod nekünk – mondta Philippa fülig szélesedő mosollyal.

– Bizony. Már nem Miss Lockharthoz beszélsz, kedvesem. Szólíthatod Selenának, mert ő mostantól Lady Clavering.

– Ne bolondozz, Lucius – hüledezett George. – Végre igába hajtottad a fejed?

Lucius kinyújtotta a karját, hogy Selen a könyökhajlatába csúsztathassa a kezét. – Azért ígának éppen nem nevezném – jegyezte meg epésen. – A mi párosunkat a szerelem köti össze.

George a szája elé kapta a kezét. – Elnézést kérek, Miss... Lady Clav... Selen – bökte ki végre.

– Garantált a sikered a hölgyeknél, George – kommentálta Lucius.

Philippa összecsapta a kezét. – O, úgy tudtam! Már abból, ahogy egymásra néztetek, láttam, hogy össze fogtok házasodni.

Lucius homloka ráncokba szaladt.

– Nem tudtál te semmit – ellenkezett. – Biztosíthatlak, hogy nem voltam ennyire nyitott könyv.

– Nyilván nem abból találtam ki, ahogyan magára hagyta szegényt – ellenkezett Philippa. – De tudtam, hogy hamarosan észhez térsz.

Selen mély levegőt vett. – Azt hiszem, nem is adódhatna jobb alkalom a mostaninál, hogy tájékoztassuk Lady Harrowdent, a küldetésünk nem járt sikerrel.

Lucius megszorította felesége reszkető kezét.

A ház felé indultak, amikor George hátulról megszólalt. – És Maria, hacsak nem ment már el, akkor most itt van a grófnőnél látogatóban.

Selena az ajkába harapott.

Még szorosabban Luciusba kapaszkodott, de nem szólt semmit.

Az ajtó kinyílt előttük, és beléptek a házba. Selena meglepetésére Mullings visszatért. Az első gondolata az volt, vajon fordulat állt be a birtok anyagi helyzetében? A komornyik szúrós pillantást vetett Selenára, ő meg a legszívesebben jól helyretette volna – mi jogon húzkodja itt a szemöldökét?

– Mullings – kezdte Lucius -, legyen olyan kedves, értesítse Lady Harrowdent, hogy itt vagyunk.

Mullings méltóságteljesen előrelépett, és kinyitotta a szalon ajtaját. – Sir Lucius Clavering, Mr. George Clavering, Miss Lockhart, Miss Philippa Clavering. – Még szélesebbre tárta az ajtót, és Lucius bevezette Selenát a szobába.

Lady Harrowden nem engedte őket szóhoz jutni.

– Amit műveltetek, az mindenen túltesz! Visszatértetek, még szép! De itt hagytátok Miss Lockhart gardedámját. Ne gondoljátok, hogy szívesen látlak titeket viszont. – A grófnő Selena felé intett. – A neved bemocskolódt. És ahogy látom, nem találtad meg az unokaöcsémet és Rebeccát sem.

Összességében nem tettél mást, mint végérvényesen elrontottál mindent.

Az érkezésükre Maria is felállt. – Igazán, Lucius... Nem tetszik a gondolat, hogy kompromittálsz egy fiatal hölgyet, még akkor sem, ha Lady Harrowden kifejezett kérésére mentél. – A grófnőhöz fordult. – Hölgyem, ugye ön is elismeri? Most már össze kell házasodniuk.

– Hacsak nem lehet valami kifogást felhozni – mondta Lady Harrowden. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen balga vagy, Lucius. Meglátott valaki? Hol aludtál az elmúlt két éjszaka?

– Nos... – Lucius lehajtotta a fejét, Selena tudta, hogy ezzel akarja elrejtetni az ajkán lebegő mosolyt.

Örülök, hogy legalább ő jól érzi magát– gondolta elkeseredetten.

– A camptoni plébános látott minket – tájékoztatta a grófnőt -, közvetlenül azelőtt, hogy összeházasodtunk volna. És a fogadás is látott minket a Kék Harang vendégházban, amikor a szobánkba vezetett minket.

Bár úgy tűnt, Philippa és George jól szórakoznak, Lady Harrowden felháborodottan fordult Selena felé. A lány érezte, hogy ismerős pánik pirítja az arcát.

Maria kínos helyzetében felállt, és Selena elé lépett. – Isten hozott a családukban. – Zavart mosolya inkább csak grimasz volt, és az arcára fagyott. Mögöttük George köhintett.

– Lucius, hogy merészelsz megszegyéníteni azzal, hogy feleségül vetted? – rikácsolta Lady Harrowden. – Nem kérted az engedélyemet, és Miss Lockhart az én alkalmazásomban áll. Nemet mondtam volna.

Lucius naiv csodálkozással, ám kimért hangon beszélt. – Méltóságos asszonyom, aligha szabhatja meg Selenának, mit tehet és mit nem, hiszen nagykorú. És sem nekem, sem Lady Claveringnek nem volt szükségünk az ön jóváhagyására. Az ilyen nevetséges akadékoskodások elkerülése végett vettem el őt különengedéllyel... Egyébként meg önnek köszönhetem a kezdeményezést, ami lehetővé tette, hogy megszerezsem.

Lady Harrowden zihált.

– Kizárólag az önmagam felé irányuló megfelelés buzdított a házasságra – tette hozzá Lucius. Selená felpillantott rá, szívét melengette a férfi szerető tekintetének védelme.

Lucius visszafordult a grófnőhöz. – Igaz, nem jártunk sikerrel az ön unokaöccse és pártfogoltja esetében, de azt hiszem, határozottan a fejükbe vették, hogy a maguk módján összeházasodnak. Azonban, ahogy ön is mondta, Miss Woodsley jövedelme megoldást jelent a birtok legégetőbb adósságainak kifizetésére, és remélhetőleg az unokaöccse megtanulta a leckét. Abból a kevésből, amit tudok róla, úgy vélem, nem szívesen veszítené el a társadalomban elfoglalt előkelő pozícióját, és azt hiszem, most, hogy megkapta ezt a második esélyt, nem lesz akarása a tönk szélére sodorni magát.

Lucius kérdőn a bejáratí ajtó felé bökött. – Apópó, látom, Mullings visszatért. Hogyhogy?

Lady Harrowden bosszúsan csücsörítette ráncos ajkait, szünetet tartott, mielőtt válaszolt volna.

– Az unokaöcsém bocsátotta el Mullingsot, mert úgy gondolta, túlságosan hűséges hozzám. Az ön ügyvédje jött rá a félreértésre, és visszahívta, követni fog az udvarházba. Bár – folytatta zsörtölődve –, fogalmam sincs, hogyan költözhetnék oda kísérő nélkül... – Vádló pillantást vetett Selenára.

– Azt hiszem, van valaki, aki átveheti Lady Clavering helyét – vetette közbe Maria. – Hadd mondjam el, mit terveztem.

Lucius egy kézmozdulattal jelezte, hogy a beszélgetésnek számára vége.

– Gondolom, néhány héten belül találkozunk Lord és Lady Harrowdennel. Addig is elküldök egy szobalányt Lady Clavering holmijáért. Most pedig ideje hazatérnünk.

Philippa lehajtotta a fejét – Lucius gyanította, a mosolyát leplezi –, így kukucskált utánuk, ahogy elhaladtak mellette az ajtóhoz. George utánuk intett, majd közelebb ült a tűzhöz Maria és Lady Harrowden mellé.

Selena és Lucius távozását követően Lady Harrowden feldúltságában azt találgatta, melyik a botrányosabb: Lord Harrowden és Miss Woodsley szökése, vagy Lucius és Selena gyanúsan hirtelen, nyilvános bejelentés nélkül megejtett

házasságkötése. Maria sietősen nyugtatgatta, s a grófnő izgatottsága csakhamar csillapodott.

A bejáratnál Mullings nyitott ajtót az ifjú pár előtt. Lucius odahajolt a komornyikhoz.

– Amikor legközelebb meglátogatjuk a grófnőt, Miss Lockhartot már Lady Claveringként jelentse be. – Megállt, hogy hangsúlyt adjon szavainak. – És remélem, hogy ezt a feleségemhez méltó módon teszi majd.

A komornyik merev testtartással biccentett, és a cipője orrát tanulmányozta. – Igen, uram.

Selena és Lucius a házból a ragyogó fehérségbe lépett. A hó még vastag takaróként borult a tájra, ám enyhe szél járt körbe az olvadásnak indult buckák között.

Amint beültek a hintóba, Lucius nagyot nyújtózott, és mély elégedettséggel felsóhajtott. Kitárta a karját, és Selena boldogan csusszant az ölelésébe. Kényelmes csend telepedett rájuk, ahogy a hintó zötykölődve elindult, és a velük hömpölygő boldogság széles mosolyt csalt az arcukra.

Lucius feltette a csizmáját a szemközti ülésre.

– Clavering úrnő, még nem ismeri kellően a vadászházamat, ahol addig fogunk lakni, amíg át nem költözhetünk a birtokomra, de remélem, tetszeni fog önnek. Igaz, hogy időnként bajba jutott kisasszonyok a legkülönösebb órákban kopogtatnak az ajtón, de egyébként egészen elviselhető, efelől biztosíthatom.

VÉGE

Exkluzív interjú Jennie Goutet-vel

Megjelent a regényed magyarul. Milyen érzés?

Nagyon izgatott vagyok! Különleges kapcsolat fűz Magyarországhoz, ugyanis a férjem magyar származású, az egyik nagyapja származik ebből a csodálatos országból. Sosem gondoltam volna, hogy a gyermekeim egy nyolcad részt magyarok lesznek... Az anyósom lánykorában gyakran hazalátogatott, magyarul sajnos nem tanult meg, de remek gulyáslevest főz. Rippl-Rónai József a család egyik barátja volt, több festményt is ajándékozott nekik. Férjem nagyapja ezeket a Szépművészeti Múzeumnak adományozta, amikor Franciaországba költözött.

Szóval gondolhatod, mennyire jólesik a tudat, hogy a könyveim magyarországi könyvesboltokban is kaphatóak lesznek! Egy kicsit olyan ez, mintha visszatérnénk a gyökereinkhez.

Egy ma élő írónak miért érdekes a régenskori Anglia?

Én klasszikusokon nevelkedtem.

Édesanyámmal minden héten meglátogattuk a helyi könyvtárat, és az összes szabadidőmet olvasással töltöttem. A kedvencem Jane Austen, aki egyébként a régenskorban élt, de a viktoriánus kor íróit is nagyon szeretem, Charles Dickenst, William Makepeace Thackeray-t, Elizabeth Gaskell, és Tolsztojt meg Turgenyevet; hosszú lenne mindenkit felsorolni! Amikor Franciaországba költöztem, egy brit barátom ajánlotta Georgette Heyer műveit, szerintem ő a régenskori történelmi írók példaképe. Imádom a könyveit, lényegében új műfajt teremtett, hiszem, hogy minden régenskori történelmi regényíróra hatással van. Mindenesetre az biztos, hogy mielőtt tőle olvastam volna, előítéllettel viseltetem a szerelmesregények iránt. Azt gondoltam, *á, ezek komolytalan kis vacakságok*. Heyert olvasva döbbentem rá, milyen sok lehetőség van a romantikában. A szereplők jellemével és jellemfejlődésével, klassz párbeszédekkel rengeteg értéket lehet adni az olvasónak. Legfőképp reményt, hogy a jó mindig győzedelmeskedik, a boldogság legyőzi a sötétséget és a reménytelenséget.

Mesélj, téged mire inspirált Heyer, hány könyvet írtál?

Eddig tizenhét regény került ki a kezem alól. Három nem történelmi: az egyik egy memoár, másik kettő pedig mai korban játszódó szerelmesregény. Nem is tudom, miért írtam őket, kényelmetlen érzés volt, hisz mindig is történelmi és klasszikus műveket olvastam. De aztán megbékéltem vele, hogy valahol ez is én vagyok, hisz azokon az oldalakon is a saját gondolataim elevenednek meg.

Történelmi könyvekből három sorozatom jelent meg, az *Emlékezetes eljegyzések* története Londonban játszódik a napóleoni háború idején, a könnyed hangvétellű *Clavering-krónikák* szintén jellemzően londoni helyszínűek, a *Lordok leányai* három története pedig Lincolnshire környékén játszódik, fényűző bálók helyett az események központjában lekvárfőzéssel és csatornarendszer kiépítésével a földeken. Most egy új sorozaton dolgozom, *A grófúr húgai* első részével épp elkészültem.

Írtam négy különálló történelmi regényt is, az egyik itt, Párizsban játszódik még a forradalom kitörése előtt. Remélem, ezek is eljutnak a magyar olvasókhoz!

Azt hiszem, ami közös a regényeimben, hogy a történet során a főhős vagy hősnő rádöbben a jellemgyengeségére, hibájára, és megszabadul tőle. Olyan szereplőkről írok, akiknek valamely módon megváltásra van szüksége. Vallom,

hogyan annak is joga van a szerelemhez és boldogsághoz, aki nem tökéletes, és hogy a változás és fejlődés természetes. Azt hiszem, ez a meggyőződés olyan mélyen gyökerezik bennem, hogy mindegyik művembe beszivárog valamiképp.

Szeretném azt gondolni, a humor is megjelenik a regényeimben, no persze nem vagyok kifejezetten humoreszkíró. Inkább arról van szó, hogy a hibákat könnyebb némi humorral fűszerezve találni. Hogy Jane Austent idézzem, mire való az élet, ha nem arra, hogy okot adjunk a szomszédainknak saját magunk kifigurázására, és hogy cserébe mi is jót nevéssünk rajtuk?

És konkrétan *A kegyvesztett írására* mi inspirált?

Meglepő kezdettel akartam szórakoztatni az olvasót. Az efféle régenskori regényekben gyakran olvasunk hölgyekről, akik kicsikarják, hogy egyetlen helyzetben kapják őket rajta egy agglegénnyel. Az urak ezt általában igen cinikusan túrik. Na de mi van, ha ez a hölgy egyáltalán nem akarja csapdába csalni azt az urat, hanem teljességgel véletlenül esik meg az eset? Ezzel az alapötlettel kezdődött minden! És hogy mi van, ha egy ártatlan hölgy valóban ki van szolgáltatva egy nőcsábász kegyelmének, míg ő azt hiszi, ez a nőszemély egy újabb kullancs?

Azt szerettem volna, ha a szokatlan kezdőjelenet után az olvasó megkapja a korra jellemző szokásos hangulatot, ha az események XIX. Századnak érződnek. Hogy hiába nehéz a

főhősnő élete, és nem látja a kiutat, ennek ellenére felemelt fejjel jár, származásának megfelelően viselkedik, és megtalálja a boldogságot. Selenát sok megpróbáltatás érte, ráadásul önhibáján kívül, mégis dicséretesen viselte, és soha nem adta alább. Éppen emiatt szeret bele a főhős. Persze lassan. Számomra is meglepő volt, Sir Lucius milyen későn ébred rá Selenára. Ő igazából nem is változik meg, ugyanaz a férfi marad, miután szerelembe esik. Talán inkább azt mondanám, alakul a jelleme – és tovább alakul majd a sorozat második és harmadik részében is, bár ezek ugye nem igazán folytatásai A kegyvesztettnek. A következő két kötet Philippa, illetve George Clavering sorsát követi nyomon.

Remélem, a Clavering-krónikák arra inspirálja majd az olvasókat, hogy viseljék eleganciával, bármi is történik az életükben, és ez vezesse őket a szerelemben is a képzelt tulajdonságok helyett.

Ki a kedvenc szereplőd?

Jaj, nem lenne szabad kedvencemnek lennie, vagy mégis? Jó, bevallom, Philippa az. Alig várom, hogy az olvasók a kezükbe vegyék a második kötetet és megismerjék őt! Egy jókedélyű, ügyes lányról beszélünk, akit nem is akarunk kedvelni, mert túl jó abban, amit csinál. Rettentő okosan kezeli az embereket. Csakhogy pontosan látja a jót is embertársaiban – mert keresi. A kegyvesztettben még fiatalka, de egy-két év tapasztalatával megáldva izgalmas hősnő lesz!

Szeretem Selenát is, és ahogy magára talál majd a második kötetben... Ő egyébként a legjobb barátnőm kislányáról kapta a nevét. A kisebbik fivér, George a következő, akit a szívembe zártam, ő majd a harmadik kötet főhőse lesz. Neki azért adtam ezt a nevet, mert egy megbízható fiúnak jó választásnak tűnt.

A szereplőim akkor elevenednek meg igazán számomra, amikor egy ideje már írom a történetüket. Vicces, amikor megvan a tervem, hogyan viselkednek majd, erre fogják magukat, és juszt is a másik irányba mennek! (Nem, valójában egyáltalán nem vicces. Ilyenkor vissza kell mennem a sztori elejéhez, és átírni az egészet.) Ez aztán sporttá teszi a regényírást, megmondom őszintén. Annyi a szerencsém, hogy a történeteim egyik főszereplője – mindet két nézőpontból írtam – mindig rettentő pontosan olyan, mint amilyenek megálmodtam!

Az olvasók mit szoktak kiemelni a regényeid kapcsán?

Szeretik, hogy szívet melengetőek a történetek, és hogy nehéz őket letenni! A szereplők megelevenednek, kiszámíthatóak és hitelesek. Gyakran hallom vissza, hogy a stílus olyan, mintha tényleg kétszáz éve íródtak volna a könyvek, bizonyára azért, mert ilyen a stílusa azoknak a könyveknek is, amiket olvasok.

A regényeid angol nyelven hangoskönyvként is elérhetőek. Mi vezetett erre a döntésre?

A narrátor lépett velem kapcsolatba, hogy szívesen felmondana egyet. Azt gondoltam, érdemes kipróbálni... Hát, mára mindet kipróbáltuk! Mármost ahol az enyém volt a választás joga. Mint látod, néhány könyvnek nem Stevie Zimmerman a narrátora, ezeket a kiadóm tette hangoskönyvvé.

Visszatérve a kérdésre, azért döntöttem így, mert magam is szeretek könyveket hallgatni mosogatás vagy gyomlálás közben. Sokkal gyorsabban telik így az idő! És olyan jó arra gondolni, hogy az olvasóim, akik a hangoskönyveket hallgatják, általam jobban élvezik a nyugöt jelentő feladatokat is, vagy örömmel mennek munkába.

Üzensz valamit a magyar olvasóidnak?

Ó, mindenképp! A minap az jutott eszembe, keresek egy magyar szöveget, ami illik a könyveim mondandójához. És találtam is egy nagyon jót, ami ráadásul kevésbé ismert:

Soha szerelem sóhajlás nélkül édes nem lehet.

Számomra ez azt is jelenti, együtt sóhajtozunk, amikor az egymáshoz vezető, rögzös úton járunk, és megőrizük a magabiztosságunkat, a hitet abban, hogy a boldogság tényleg ott vár ránk az utcákon túl. És a sok sóhaj után majd édes

lesz a szerelem... Jaj, alig várom, hogy még több történetemet
megoszthassam veletek, kedves olvasók!

Könyvklubra javasolt kérdések

A kegyvesztett első látásra egyszerű szerelmesregénynek tűnik, de komplex társadalmi kérdéseket feszeget. Könyvklub keretein belül például az alábbi témák megvitatását javasoljuk.

1. A főhősnő, Selena kellemetlen helyzetbe került. Lady Harrowden és Rebecca is lenézi, Lord Harrowden pedig visszaélne a helyzetével, ha hagyná. Selena reakciója mennyire helyes itt az 1800– as években? Ha ma élne, hogyan viselkedne ezekkel az emberekkel?

2. Ma mennyire határoz meg minket, kik a szüléink és ők mit cselekedtek?

3. Sir Lucius vajon önző? Mi vezérli?

4. Igaza volt-e Luciusnak, hogy nem avatkozott bele Selena és volt jegyese vitájába?

5. Lucius mennyit változik a történet során?

6. Selena valójában miért nem akarja elfogadni Lucius házassági ajánlatát? A mai olvasónak mennyire elfogadható az ő indoka?

7. Lucius testvéreinek van véleménye Selenáról, és hogy a bátyjuknak hogyan kellene viselkednie különböző helyzetekben. Milyen ez a család? Jó testvérei-e ők egymásnak?

8. Selena ruhája tönkrement a bál előestéjén, és nem volt kihez fordulnia. Egy mai lány mit tenne az ő helyében?

9. Luciusnak nem volt könnyű elfogadnia, hogy érez valamit a lány iránt, és nehezen vallotta be. Vajon a férfiaknak nehéz lehetett-e elmondaniuk az érzéseiket abban az időben? És ez mennyire teszi őket próbára ma?

10. Melyek a történet azon elemei, melyek a mai társadalomban is visszaköszönnek? Gondoljunk a házasságokra, az öröklésre, a pénzügyekre, vagy hogy miként bánnak egymással emberek!

A szerzőről

Jennie Goutet több mint egy tucat bestseller szerzője, Anglia régenskorában játszódó történeteivel milliók szívébe lopta be magát. A könyvei történelmi regény kategóriában nyerték el a New England Reader's Choice díjat, az Amazonon vezették a régenskori szerelmesregény kategóriát. Öt nyelvre fordították le őket – a magyar a hatodik.

Jennie Észak-Amerikában született 1969-ben, és gyermekkorára java részét szimfonikus koncerteken töltötte, édesapja ugyanis zenekari zenész, kürtművész. Jennie is több hangszeren játszik. New Yorkban nőtt föl, dolgozott vízimentőként és adott el hirdetési felületet ázsiai bankoknak, élt Taiwanban és Kelet-Afrikában, beszél mandarinul. Jelenleg Párizs külterületén él magyar származású francia férjével és három gyermekükkel. Szívesen sétál a Szajna partján vagy bújik el a dolgozószobájában, de a háza ajtaja nyitva áll a

barátok előtt, a helyi templom ifjúsági körében önkénteskedik,
imád sütni, rengeteget olvas, és titkos szerelme a K-filmek.

HA TETSZETT

A kegyvesztett

A KÖVETKEZŐ CLAVERING-KRÓNIKA
TARTALMÁBÓL

A páratlan

Miss Philippa Clavering nemcsak az öccse, George kedvenc vitapartnere, hanem George barátai is imádják. A bálók rendre Philippa okos válaszaitól és kacagásától zengenek.

Jacket rettentően zavarja a lány. *Hogy valaki ilyen nyíltan flörtöljön a férfiakkal!* Teljes mértékben alkalmatlan ez a Philippa mindenre. Azaz a házasságra. Ami Jacket illeti, ő már kiszemelte magának a jövődöbelijét. Neki egy komoly lány kell, aki ügyesen szórakoztatja majd a vendégeket leendő háztartásukban, és ezzel elősegíti Jack parlamenti karrierjét. De vajon a sors is így akarja? Ki lesz a párja?

Megjelenés: 2025.

George Eliot:

Miss Brooke és a vidéki élet szépsége

MIDDLEMARCH 1.

A sorozat első kötetében megismerjük a bájos, fiatal Dorotheát, akinek egyetlen rossz tulajdonsága, hogy talán túlságosan ájtatos. Ez nem rettent el sem a középkorú lelkipásztort, Mr. Casaubont, sem a jóképű Sir Jamest, hogy udvaroljon neki. Vajon a lány kit választ?

A könyv bevezet minket a kisváros, Middlemarch mindennapjaiba. George Eliot páratlanul pontos és finom iróniával rajzolja meg az 1800-as évek társadalmának karikatúráját. A művelt, bújtatott humort kedvelő olvasók számára igazi csemege ennek a klasszikusnak az újrafordítása!

Megjelenés: 2024 tele

George Eliot:

Mrs. Causabon és a római út

MIDDLEMARCH 2.

A Middlemarch-sorozat második kötetében Fredet követhetjük nyomon, ahogy megpróbálja teljesíteni az öreg Featherstone kérését, és ahogy Marynek udvarol.

Megismerjük a helyi kórház működését és Lydgate doktor ambícióit. Vajon feladja elhatározását, hogy még öt évig biztosan nem nősül, amikor meghallja Rosamond zongorajátékát?

Willt Rómában kapjuk majd el, és hogy összefut-e Dorotheával? Hamarosan kiderül!

Megjelenés: 2025 első fele

Kőrös András:

Szadai történet

Szadán, a gödöllői koronauradalom szomszédságában fekvő faluban felépül az új népiskola. 1871-et írunk. A fiatal kálvinista lelkész, Tamássy István ellenérzésekkel fogadja az új tanító, Gyurász Ferenc érkezését annak pápista hite miatt. A konfliktus elkerülhetetlen, időbe telik, mire Tamássy meglátja, Gyurász jót akar, csak rossz módon.

Magánéletük is hullámvölgyekkel tarkított, mindketten érzelmi mélypontra jutnak. Tamássy vajon helyre tudja-e hozni ifjú feleségével megromlott kapcsolatát, miközben a faluért folytatott buzgólkodásában is helyt kell állnia? A magának való, hanyattatott gyermekkorú Gyurász képes-e beilleszkedni a falu életébe, és megtalálja-e végül a szerelmet?

A regény helytörténeti és életrajzi ihletésű, valós helyszíneken, zömében valós szereplőkkel.

Az első kötet megjelenése 2025-ben várható!